

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΜΑΡΙΖΑ ΑΛΛΑΖΙΟ

«Γύρισε κοντά μου κι' άς είσαι φίλος μου...»

ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΚΙΜΗ

συναντήσεων με δόσεις, οι συναντήσεις με συνέχεια. Να μη χρειάζονται οι συνεννοήσεις, τα ραντεβού, τα τηλεφωνήματα, ή αναιμωγή. Τόπος μόνιμης διαμονής να γίνει το σπίτι.

Φαίνεται πως δεν ήταν από τις πολύ δύσκολες ή κυρία. Καμιά αντίρρηση. «Της ζήτησα να μείνει κοντά μου, και το δέχτηκε με ευχαρίστηση...» Με τις ευλογίες της θεάς του έρωτα, το ζεύγος των εν διαστάσε ένωσε κάτω από την ίδια στέγη τη ζωή του. Τα διαζύγια, δεν είχαν εκδοθεί ακόμα. «Ούτ' εγώ είχα διαζύγιο, μα ούτε κι' αυτή. Ζήσαμε μαζί τέσσερα δόκιμα χρόνια. Την αγάπησα αληθινά, κι' αυτή με λάτρευε πραγματικά».

Ήταν όμως τόσο πραγματική η λατρεία της; Θα μάς το δείξει η συνέχεια.

Εξωτευμένοι κάτω από την παράνομη στέγη τους. Για την ολοκλήρωση της εδαιμονίας, δεν τους έμεινε παρά η νομιμοποίηση των σχέσεών τους. Μικρός ο τόπος, οι άνθρωποι γνωρίζονται περισσότερο παρ' όσο στίς μεγάλες πολιτείες, ο μηχανισμός της αμοιβαίας κατοπτεύσεως λειτουργεί πληρέστερα και ο ένας εισχωρεί στη ζωή του άλλου. Ζωή μέσα στη γυάλα. Σημειώνονται οι κοινωνικές ανωμαλίες. Σε ανωμαλία και το ζεύγος. Δεν ήταν ο άντρας ο δυσαρρεστημένος απ' αυτήν. Δεν ενοχλούνται οι άντρες από τίποτα. Η κυρία επιθυμούσε την τακτοποίησή τους. Τα διαζύγια και των δυό τους είχαν εν τώ μεταξύ εκδοθεί. Έμπόδια τυπικά δεν υπήρχαν. Γιατί να μη προχωρούσαν στο γάμο; Θα ικανοποιούσαν έτσι και τα παιδιά τους, που δε θ' άκουγαν πιά από τον κόσμο ότι άσπεφάνωτοι συζούσαν οι γονείς τους.

Οι δκλήσεις της κυρίας γίνονταν ολοένα πιό ξεχωρητές. «Άφου άγαπήμαστε, άφου ταιριάζουμε τόσο πολύ, γιατί να μη βάνουμε και το στεφάνι;» Λογικό το αίτημα. Δεν έπαιρνε όμως την απόφαση εκείνος. Του φαινόταν λιγάκι ελαφρόμυαλη. «Της άρεσε να φλερτάρη διαρκώς με άλλους». Της το είπε με ειλικρίνεια. Είχε έτοιμη την απάντησή της. «Κάνε με γυναίκα σου, δώσε μου όνομα, δώσε μου υπόληψη και θα δhs τα γυναικάτα μου...»

Τα γυναικάτα. Πρώτη φορά συναντώ τη λέξη. Και συνέχισε τις διαβεβαιώσεις της: «Θα σε προσκυνώ, θα φιλά τα πόδια σου, γιατί θάσαι ο άντρας μου' άχι φίλος μου. Υπόσχομαι να σταματήσω το κάθε τι».

Ο γάμος στηρίχτηκε πάνω στίς υποσχέσεις της. «Της έδωσα τ' όνομα που ζητούσε, την υπόληψη, όπως έλεγε». Πριν όμως μαρσούν ακόμα τ' άνθη της λεμονιάς, ζωρή ή κυρία, άχι μόνο τα φλέστ της δε δέχον, αλλά προχώρησε και σε πιο ουσιαστικές άσκήσεις. Το στεφάνι, αντί να τεματίσει τη δράση της, ήταν, λέτε, το άπειριτό, που της άνοιξε την όρεξη. Συμβαίνει σε μερικές. Και δεν είναι συμπτωματικό το φαινόμενο. Είναι υπολογισμός. Συγκρατημένες, σχετικά, όσο βρίσκονται σε ελεύθερες σχέσεις, αναπτύσσουν την παράνομη δραστηριότητά τους μόλις επιστημοποιήσουν τις σχέσεις τους. Γιατί, με τα χαριτιά της νομιμότητας στο χέρι, είναι πιο σίγουρες, ότι έχουν εξασφαλίσει το μερίδιό τους στα περιουσιακά άγαθά του άνδρά τους, που παρέσταν σε γάμο: στο μισθό, στη σύνταξη, στην κληρονομιά.

Να μη πάρουμε στο λαμόμας και την κυρία της έπιστολής. «Ι-σως αυτή ν' άνηκε στην άλλη κατηγορία των γυναικών, σ' αυτές που το έρωτικό τους ενδιαφέρον εξασπίζεται την επομένη του γάμου. Αυτό θα τόχουν και το παρασχούν οι άντρες. Θεωμάτοσι πριν από το γάμο, χλιαρό προς το ψυχρό και προς το παγερό ύστερ' από τη νόμιμη ένωση. Σχεδόν ο κανόνας».

Δε θα πώ ότι είναι ο κανόνας και για τις γυναίκες. Υπάρχουν όμως αρκετές στον καιρό μας, που δε διατηρούν στην έγγαμη ζωή τους την υψηλή θερμοκρασία, που παρουσιάζαν όταν βρίσκονταν σε ελεύθερες έρωτικές σχέσεις με το ίδιο πρόσωπο, που έγινε ο νόμιμος σύζυγος.

Συμβαίνει ακόμα το συζυγικό ζεύγος να εξακολουθή και ύστερ' από το γάμο να ζή όπως και πριν απ' αυτόν. Στο ίδιο σπίτι, ίδιες οι συνήθειες. Τίποτα δεν άλλαζει. Τίποτ' άλλο εκτός από το: ότι η κατάσταση, που ήταν απαγορευμένη χτες, είναι σήμερα νόμιμη. Αυτή η νομιμότητα, αυτή η αφαίρεση της πινακίδας με το απαγορεύεται γίνεται το ψυκτικό μηχανήμα, που παγώνει τους ένθουςιαιμούς.

Παλιά, άλλωστε, ή ιστορία. Δεν είναι ο άντρας που άρχισε να τη γράφει. Η Εύα έδειξε πρώτη το ενδιαφέρον της για τον απαγορευμένο καρπό. Ο Άδამ παρασύρθηκε απ' αυτήν και την άκολουθησε. Άλλο άν, στο κύλισμα των αιώνων, ο μαθητής ξεπέρασε τη δασκάλα του...

Η Εύα της ιστορίας μας στράφηκε προς την απαγορευμένη ζωή. Πάντως, στο φλετ περιοριζόταν, πριν από το γάμο της, ή κυρία της έπιστολής. Παντρεύτηκε και προχώρησε σε όσα προσβάλλον την υπόληψη των συζύγων.

Άκολουθισε ή έξωσι από το συζυγικό παράδεισο. «Την χάρισα σχεδόν άμέσως». Και όταν εκείνη είδε ότι ο άνδρας δεν άστειεύονταν και προχωρούσε δλοταχώς προς το διαζύγιο, όταν είδε το εκκλησιαστικό δικαστήριο να κηρύττει διαζυγισμό το γάμο, τότε έπεσε πάλι στα πόδια του. Δεν τον έλπιπαρούσε για γάμο αυτή τη φορά. Εί ύρισε κοντά μου κι' άς είσαι φίλος μου, άχι άντρας μου. Σε θέλω, σ' άγαπάω, δε μπορώ να κάνω δίχως σου». Έκφραση που υψιού θα είναι και το «δίχως σου». Δίχως έσένα, θα λέγαμε.

Ποιός έξεί, άν δεν είναι ειλικρινής και άν την πίστη που δε μπόρεσε να κρατήσει όσο ήταν υποχρεωμένη από το γάμο να την κρατά, δεν την κρατήσει κατά την επανάληψη της ελεύθερης ζωής; Άλλά είναι τάχα άπαραίτητοι οι πειρασμοισμοί και οι επαναλήψεις; Ο άνδρας έχει πάρει πιά την απόφασή του. «... Μη μου πητε να δοκιμάσω. Την έχω δοκιμάσει άμέτρητες φορές. Μπορεί τάχα κανείς ν' αλλάξει τον ρουτό ενός ποταμού;» Και μία που δεν αίσθανεται την ικανότητα ν' αλλάξει «την ποταμική φύση» την άποτάμπτει —λέει— για πάντα από κοντά του. Θα τον έμποδίσετε σε μία πράξη φονήσεως;

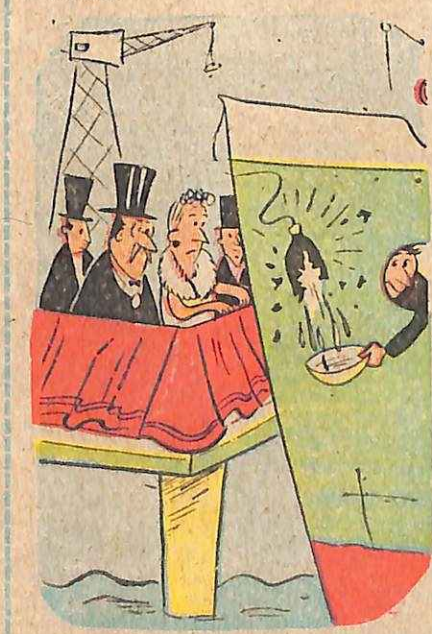
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—Κάνε πάρα πέρα, κορίτσι μου. Μου κρύβεις το φως!...

—Έμεις τι σου χρωστάμε, κύριε Σταύρο;

Τα έγκαινα του πλοίου, ή σαμπάνια κι' ο πονηρός ναύτης.

ΚΑΘΩΣ το τράλλευ πλησιάζει στη στάση κι' ο κόσμος — στριμωγμένος και έκνευρισμένος — έτοιμάζεται να κατέβη, ξεσπά το έπεισόδιο:

—Μα έλατε, λοιπόν! Λέει μια νευρική κυρία στον κύριο που βρίσκεται μπροστά της και άρνοπορεί.

—Μα τι θέλετε, κυρία μου; γυρίζει εκείνος κι' άγριο-κυττά τη βιαστική κυρία. Να πώσω και να σπάσω τα μούτρα μου για να προλάβετε να κατεβήτε έσείς;

—Δε σας είπα να πέσετε και να σπάσετε τα μούτρα σας! Άν θέλετε να τα σπάσετε έσείς, είναι δικός σας

λογαριασμός! Όπου ο νευρικός γίνεται θηρίο:

—Άκου τί μου λέει! Να θέλω εγώ μονάχος μου να σπάσω τα μούτρα μου!

Στο μεταξύ, όμως, έχουν φράξει την είσοδο κι' ο κόσμος άναγκασμένος περιμένει να τελειώση ο καυγάς για να κατέβη. Όπου ένας χάνει την ύπομονή του:

—Σας παρακαλώ κατεβήτε πρώτα κι' ύστερα φάτε τα μούτρα σας ή σπάστε τα ή κάντε τα ό,τι θέλετε!

Και υπό την πίεση του πλήθους ο νευρικός κι' ή νευρική κυρία κατεβαίνουν παίρνοντας διαφορετικούς δρόμους και αναδύλλοντας έτσι το φάγμα των μούτρων τους.

Εύθυμο ένσταταντε

—Τί πάθατε, κυρία μου, τί σας κάναμε; —Τέ ένα από τα άγνά που μου δώσατε ήταν κλουβίο! —Κλουβίο άγνό άπ' το δικό μας το κατάστημα; διαμαρτύρεται με τη σειρά του ο υπάλληλος.

Άλλά ή κυρία έπιμένει: —Άφου σας λέω ότι ήταν κλουβίο; Ψέματα θα σας πώ;

—Μα δεν είναι δυνατόν. Να ζητήσετε άγνό της ημέρας και να σας δώσουν κλουβίο! Πρώτα-πρώτα δεν υπάρχουν κλουβία άγνά στο δικό μας το κατάστημα!

Κι' ένας άπ' τους πελάτες, που παρακολουθούσαν τη σκηνή, με μεγάλη σοφιστική:

—Μη το λες αυτό αγαπητέ μου! Μπορεί θυσία να το νέννησε... κλουβίο ή κόττα! Δεν υπάρχουν κόττες που νέννουν κλουβία άγνά;

Άλλά ή στρυφή κυρία δεν ήταν από κείνες που χρειάζουν κάστανα:

—Όχι, κύριε! Κόττες με κλουβία άγνά δεν υπάρχουν. Υπάρχουν μόνο άνθρωποι με κλουβία μυαλά!

—Άμάν, τί νάσι!

Η κομψότητα όφραει έκνευρίζεται, αλλά δεν καταδέχεται καν να νυρίση κα, να βάλη στη θέση του τον άνόητο έρωτικό κορσά, τής γίνεται στενόσ κορσός. Όπου, όμως, άφηνικά νίνε-ται το μοίραϊόν! Σπάσει το τεκωνάκι της φράσιας και περά λίγο να χάση την ι-σσορροπία της και να καταρ-κυσθή.

—Πά, πώ σας μάτιασα! λέει άναίδεωτερα από κάθε άλλη φορά ο νεαρός, γε-λώντας, επί πλέον με την κορδιά του.

Και τότε οι περαστικοί

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ 6

βλέπουν κατάπληκτοι το έ-ξος θέαμα! Την ώραία να σκύβη, να βγάξη το παπού-τσι της με το σπασμένο τα-κούνι και να το έκσφενδονί-ζη έξω από το κεφάλι του νεαρού:

—Νά, παλάνθρωπε, γαι-δοური, ζών, βλάκα!

Και ο μόν νεαρός άφου την έφαγε στο κεφάλι τό-ερα έντρομος στα πόδια, οι δε περαστικοί ξεόπασαν σε χάχανα, άφου, φυσικά, συνήλθαν άπ' την κατάπλη-ξί τους.

Σ Ε μπακάλικο πολυτελεί-ας μία ηλικιωμένη κυρία διαμαρτύρεται ζωηρότατα:

—Μα τί ήταν αυτό που μου κάνατε; Έπιτρέπεται στο δικό σας το κατάστημα να κάνη τέτοιες δουλειές; Άπορημένος ο υπάλληλος ρωτά:

—Μαλλιά, κύριε; —Μάλιστα. —Μάλιστα, όμως, ο κούρεας παίρνει την ψάλλα ο ίδιό-ρυβος πελάτης άρχίζει τις συστάσεις:

—Τα θέλω μακρύτε, μπρο-στα. —Μάλιστα, κύριε. —Και από πίσω κοντά. —Μάλιστα, κύριε. —Τα πλάγια θα τα κόψε-τε βαθεία.

—Μάλιστα, κύριε. —Και τα σουλούφια πο-λυ προσεκτικά. —Μάλιστα, κύριε. —Έχω μεγάλη άδυναμία στο κεφάλι μου! —Μάλιστα, κύριε. —Απότομα όμως, γυρνά και κυττά τον κούρεα:

—Καταλάβατε τίνας είναι αυτές το κεφάλι; —Ο κούρεας άπορεί. —Τίνας είναι;

—Είνας το άειμνήστου Κωνσταντίνου του Παλαϊό-λου, του τελευταίου αυτο-κράτορος του Βυζαντίου!

Κι' ένας άπ' τους πελά-τες, που παρακολουθούσαν τη σκηνή, με μεγάλη σο-φιστική.

—Μη το λες αυτό αγαπη-τέ μου! Μπορεί θυσία να το νέννησε... κλουβίο ή κότ-τα! Δεν υπάρχουν κόττες που νέννουν κλουβία άγνά;

Άλλά ή στρυφή κυρία δεν ήταν από κείνες που χρειάζουν κάστανα:

—Όχι, κύριε! Κόττες με κλουβία άγνά δεν υπάρ-χουν. Υπάρχουν μόνο άν-θρωποι με κλουβία μυαλά!

—Άμάν, τί νάσι!

Η κομψότητα όφραει έκ-νευρίζεται, αλλά δεν κατα-δέχεται καν να νυρίση κα, να βάλη στη θέση του τον άνόητο έρωτικό κορσά, τής γίνεται στενόσ κορσός. Όπου, όμως, άφηνικά νίνε-ται το μοίραϊόν! Σπάσει το τεκωνάκι της φράσιας και περά λίγο να χάση την ι-σσορροπία της και να καταρ-κυσθή.

—Πά, πώ σας μάτιασα! λέει άναίδεωτερα από κάθε άλλη φορά ο νεαρός, γε-λώντας, επί πλέον με την κορδιά του.

Και τότε οι περαστικοί

Και ο εύφυς κύριος ξε-ροκατάπε μετανοήσας μάλ-

λον για τη παρέμβασί του.

Σ' ΕΝΑ κούρειο μπαίνει για πρώτη φορά ένας περι-εργος πελάτης, με πυκνά μαλλιά, κυττά τις άδειες πελαινόνες ή στρώνεται σε μία. Συζητεί ο κούρεας να τον περιποιηθή.

—Μαλλιά, κύριε; —Μάλιστα. —Μάλιστα, όμως, ο κούρεας παίρνει την ψάλλα ο ίδιό-ρυβος πελάτης άρχίζει τις συστάσεις:

—Τα θέλω μακρύτε, μπρο-στα. —Μάλιστα, κύριε. —Και από πίσω κοντά. —Μάλιστα, κύριε. —Τα πλάγια θα τα κόψε-τε βαθεία.

—Μάλιστα, κύριε. —Και τα σουλούφια πο-λυ προσεκτικά. —Μάλιστα, κύριε. —Έχω μεγάλη άδυναμία στο κεφάλι μου! —Μάλιστα, κύριε. —Απότομα όμως, γυρνά και κυττά τον κούρεα:

—Καταλάβατε τίνας είναι αυτές το κεφάλι; —Ο κούρεας άπορεί. —Τίνας είναι;

—Είνας το άειμνήστου Κωνσταντίνου του Παλαϊό-λου, του τελευταίου αυτο-κράτορος του Βυζαντίου!

Κι' ένας άπ' τους πελά-τες, που παρακολουθούσαν τη σκηνή, με μεγάλη σο-φιστική.

—Μη το λες αυτό αγαπη-τέ μου! Μπορεί θυσία να το νέννησε... κλουβίο ή κότ-τα! Δεν υπάρχουν κόττες που νέννουν κλουβία άγνά;

Άλλά ή στρυφή κυρία δεν ήταν από κείνες που χρειάζουν κάστανα:

—Όχι, κύριε! Κόττες με κλουβία άγνά δεν υπάρ-χουν. Υπάρχουν μόνο άν-θρωποι με κλουβία μυαλά!

—Άμάν, τί νάσι!

Η κομψότητα όφραει έκ-νευρίζεται, αλλά δεν κατα-δέχεται καν να νυρίση κα, να βάλη στη θέση του τον άνόητο έρωτικό κορσά, τής γίνεται στενόσ κορσός. Όπου, όμως, άφηνικά νίνε-ται το μοίραϊόν! Σπάσει το τεκωνάκι της φράσιας και περά λίγο να χάση την ι-σσορροπία της και να καταρ-κυσθή.

—Πά, πώ σας μάτιασα! λέει άναίδεωτερα από κάθε άλλη φορά ο νεαρός, γε-λώντας, επί πλέον με την κορδιά του.

Και τότε οι περαστικοί

Και ο εύφυς κύριος ξε-ροκατάπε μετανοήσας μάλ-

—Μα τι θέλετε, κυρία μου; γυρίζει εκείνος κι' άγριο-κυττά τη βιαστική κυρία. Να πώσω και να σπάσω τα μούτρα μου για να προλάβετε να κατεβήτε έσείς;

—Δε σας είπα να πέσετε και να σπάσετε τα μούτρα σας! Άν θέλετε να τα σπάσετε έσείς, είναι δικός σας

λογαριασμός! Όπου ο νευρικός γίνεται θηρίο:

—Άκου τί μου λέει! Να θέλω εγώ μονάχος μου να σπάσω τα μούτρα μου!

Στο μεταξύ, όμως, έχουν φράξει την είσοδο κι' ο κόσμος άναγκασμένος περιμένει να τελειώση ο καυγάς για να κατέβη. Όπου ένας χάνει την ύπομονή του:

—Σας παρακαλώ κατεβήτε πρώτα κι' ύστερα φάτε τα μούτρα σας ή σπάστε τα ή κάντε τα ό,τι θέλετε!

Και υπό την πίεση του πλήθους ο νευρικός κι' ή νευρική κυρία κατεβαίνουν παίρνοντας διαφορετικούς δρόμους και αναδύλλοντας έτσι το φάγμα των μούτρων τους.

Εύθυμο ένσταταντε

—Τί πάθατε, κυρία μου, τί σας κάναμε; —Τέ ένα από τα άγνά που μου δώσατε ήταν κλουβίο! —Κλουβίο άγνό άπ' το δικό μας το κατάστημα; διαμαρτύρεται με τη σειρά του ο υπάλληλος.

Άλλά ή κυρία έπιμένει: —Άφου σας λέω ότι ήταν κλουβίο; Ψέματα θα σας πώ;

—Μα δεν είναι δυνατόν. Να ζητήσετε άγνό της ημέρας και να σας δώσουν κλουβίο! Πρώτα-πρώτα δεν υπάρχουν κλουβία άγνά στο δικό μας το κατάστημα!

Κι' ένας άπ' τους πελάτες, που παρακολουθούσαν τη σκηνή, με μεγάλη σοφιστική:

—Μη το λες αυτό αγαπητέ μου! Μπορεί θυσία να το νέννησε... κλουβίο ή κόττα! Δεν υπάρχουν κόττες που νέννουν κλουβία άγνά;

Άλλά ή στρυφή κυρία δεν ήταν από κείνες που χρειάζουν κάστανα:

—Όχι, κύριε! Κόττες με κλουβία άγνά δεν υπάρχουν. Υπάρχουν μόνο άνθρωποι με κλουβία μυαλά!

—Άμάν, τί νάσι!

Η κομψότητα όφραει έκνευρίζεται, αλλά δεν καταδέχεται καν να νυρίση κα, να βάλη στη θέση του τον άνόητο έρωτικό κορσά, τής γίνεται στενόσ κορσός. Όπου, όμως, άφηνικά νίνε-ται το μοίραϊόν! Σπάσει το τεκωνάκι της φράσιας και περά λίγο να χάση την ι-σσορροπία της και να καταρ-κυσθή.

—Πά, πώ σας μάτιασα! λέει άναίδεωτερα από κάθε άλλη φορά ο νεαρός, γε-λώντας, επί πλέον με την κορδιά του.

Και τότε οι περαστικοί

Και ο εύφυς κύριος ξε-ροκατάπε μετανοήσας μάλ-

λον για τη παρέμβασί του.

Σ' ΕΝΑ κούρειο μπαίνει για πρώτη φορά ένας περι-εργος πελάτης, με πυκνά μαλλιά, κυττά τις άδειες πελαινόνες ή στρώνεται σε μία. Συζητεί ο κούρεας να τον περιποιηθή.

—Μαλλιά, κύριε; —Μάλιστα. —Μάλιστα, όμως, ο κούρεας παίρνει την ψάλλα ο ίδιό-ρυβος πελάτης άρχίζει τις συστάσεις:

—Τα θέλω μακρύτε, μπρο-στα. —Μάλιστα, κύριε. —Και από πίσω κοντά. —Μάλιστα, κύριε. —Τα πλάγια θα τα κόψε-τε βαθεία.

—Μάλιστα, κύριε. —Και τα σουλούφια πο-λυ προσεκτικά. —Μάλιστα, κύριε. —Έχω μεγάλη άδυναμία στο κεφάλι μου! —Μάλιστα, κύριε. —Απότομα όμως, γυρνά και κυττά τον κούρεα:

—Καταλάβατε τίνας είναι αυτές το κεφάλι; —Ο κούρεας άπορεί. —Τίνας είναι;

—Είνας το άειμνήστου Κωνσταντίνου του Παλαϊό-λου, του τελευταίου αυτο-κράτορος του Βυζαντίου!

Κι' ένας άπ' τους πελάτες, που παρακολουθούσαν τη σκηνή, με μεγάλη σοφιστική:

—Μη το λες αυτό αγαπητέ μου! Μπορεί θυσία να το νέννησε... κλουβίο ή κόττα! Δεν υπάρχουν κόττες που νέννουν κλουβία άγνά;

Άλλά ή στρυφή κυρία δεν ήταν από κείνες που χρειάζουν κάστανα:

—Όχι, κύριε! Κόττες με κλουβία άγνά δεν υπάρ-χουν. Υπάρχουν μόνο άνθρωποι με κλουβία μυαλά!

—Άμάν, τί νάσι!

Η κομψότητα όφραει έκνευρίζεται, αλλά δεν καταδέχεται καν να νυρίση κα, να βάλη στη θέση του τον άνόητο έρωτικό κορσά, τής γίνεται στενόσ κορσός. Όπου, όμως, άφηνικά νίνε-ται το μοίραϊόν! Σπάσει το τεκωνάκι της φράσιας και περά λίγο να χάση την ι-σσορροπία της και να καταρ-κυσθή.

—Πά, πώ σας μάτιασα! λέει άναίδεωτερα από κάθε άλλη φορά ο νεαρός, γε-λώντας, επί πλέον με την κορδιά του.

Και τότε οι περαστικοί

Και ο εύφυς κύριος ξε-ροκατάπε μετανοήσας μάλ-

λον για τη παρέμβασί του.

Σ' ΕΝΑ κούρειο μπαίνει για πρώτη φορά ένας περι-εργος πελάτης, με πυκνά μαλλιά, κυττά τις άδειες πελαινόνες ή στρώνεται σε μία. Συζητεί ο κούρεας να τον περιποιηθή.

—Μαλλιά, κύριε; —Μάλιστα. —Μάλιστα, όμως, ο κούρεας παίρνει την ψάλλα ο ίδιό-ρυβος πελάτης άρχίζει τις συστάσεις:

—Τα θέλω μακρύτε, μπρο-στα. —Μάλιστα, κύριε. —Και από πίσω κοντά. —Μάλιστα, κύριε. —Τα πλάγια θα τα κόψε-τε βαθεία.

—Μάλιστα, κύριε. —Και τα σουλούφια πο-λυ προσεκτικά. —Μάλιστα, κύριε. —Έχω μεγάλη άδυναμία στο κεφάλι μου! —Μάλιστα, κύριε. —Απότομα όμως, γυρνά και κυττά τον κούρεα:

—Καταλάβατε τίνας είναι αυτές το κεφάλι; —Ο κούρεας άπορεί. —Τίνας είναι;

—Είνας το άειμνήστου Κωνσταντίνου του Παλαϊό-λου, του τελευταίου αυτο-κράτορος του Βυζαντίου!

Κι' ένας άπ' τους πελάτες, που παρακολουθούσαν τη σκηνή, με μεγάλη σοφιστική:

—Μη το λες αυτό αγαπητέ μου! Μπορεί θυσία να το νέννησε... κλουβίο ή κόττα! Δεν υπάρχουν κόττες που νέννουν κλουβία άγνά;

Άλλά ή στρυφή κυρία δεν ήταν από κείνες που χρειάζουν κάστανα:

—Όχι, κύριε! Κόττες με κλουβία άγνά δεν υπάρ-χουν. Υπάρχουν μόνο άνθρωποι με κλουβία μυαλά!

—Άμάν, τί νάσι!

Η κομψότητα όφραει έκνευρίζεται, αλλά δεν καταδέχεται καν να νυρίση κα, να βάλη στη θέση του τον άνόητο έρωτικό κορσά, τής γίνεται στενόσ κορσός. Όπου, όμως, άφηνικά νίνε-ται το μοίραϊόν! Σπάσει το τεκωνάκι της φράσιας και περά λίγο να χάση την ι-σσορροπία της και να καταρ-κυσθή.

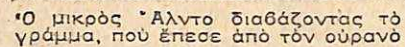
—Πά, πώ σας μάτιασα! λέει άναίδεωτερα από κάθε άλλη φορά ο νεαρός, γε-λώντας, επί πλέον με την κορδιά του.

Και τότε οι περαστικοί

Και ο εύφυς κύριος ξε-ροκατάπε μετανοήσας μάλ-

λον για τη παρέμβασί του.

Σ' ΕΝΑ κούρειο μπαίνει για πρώτη φορά ένας περι-εργος πελάτης, με πυκνά μαλλιά, κυττά τις άδειες πελαινόνες ή στρώνεται σε μία. Συζητεί ο κούρεας να τον περιποιηθή.

Μιά συγκινητική ιστορία με ήρωες μερικά παιδιά του δημοτικού σχολείου

Ὁ Ἄλγαν Τσεζαρέττο ἦταν ἓνα παιδάκι ἔντεκα χρόνων, πού πηγαί-
αυε στην τελευταία τάξη τοῦ δημοτι-
κοῦ σχολείου. Ἐκεῖ, ἕνα τόσο, δὲ μοιτριά-
ζε, νερμάτο, κάγκες, καὶ μαλλιά ὅθρη,
ὅταν τις τοῖνε τὴν βούρσα. Ὁ-
ταν εἶδε τὸ ἀποδοκῆτο ὕδωρ, πού
ὁ ἀνεμὸς εἶχε φέρεῖ σὺν τῷ ὄχιῳ του,
ἐκπληθῆζε ἀπὸ χαρὰ. Ἐνὰ μολά-
λινι ἀποτελοῦσε ἐξαιρετικὸ παι-
νίδι ἐντὶν Πετοράτσ, τὸ χωριὸ τοῦ
μικροῦ Ἄλγαν, πού εἶναι τόσο πτω-
χὸ κι' ἀπομονωμένο ἀπὸ τὸν ὑπό-
λοιπον κόσμον.

Ἄλλα ἡ ἐκπληξίς κι' ὁ θαυμασμός τοῦ πτοῦ ρίκου στάθηκαν μεγαλότερα, όταν ἀνέβη ὁ ἄγγελος τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὴν πύλιν κρημασμένη ἀπὸ κάτου, μὲ ἄνα σπῆγγο, μὴ μικρὴ καστέλλα, ποῦ ἐνῆρνε τὴν εἴδα: «Χριστάου! ὅπως ζῆσεις, ἡ μὲνὰ μου προιμμένη μωρὸ! Εὐστάς, ὅμως, πολὺ πτωχοὶ καὶ δὲν ἔχουνε, μὴ τοῦ ἀνοράσμενος ρουκαλάκια, Σὲ παροκαλῶ, λοιπόν, νὰ μᾶς τὰ στείλῃς. Τζιζουρέπες Σάλα μαθητὴς τῆς τρίτης δημοτικῆς, ποῦ χωριὸ Τζιζιέ-ρα, τῆς ἐπαρχίας Μιλάνου».

Ὁ Ὁ "Αλντο, σὺν ἀποδιάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα, κατὰ τὴν οὐκ ἀσυνέπεια πῶς τὸ μαλλὸν δὲν εἶχε ταξιδεύσει τυχαία. Ὁ ἀνεμὸς τὸ εἶχε φέρει ἐξεπιπτόδης προοῦσα τὸν νῆα νὰ δοσθῇ ἐκεῖνο τὸ πτωχὸ παῖδι. Ὁ "Αλντο καθίσει πολλὰ ὥρα κατὰμαξα, μὲ τὸ μπαλλόνι, ἀντίστροφα δάκτυλό του. Τὸ μυαλότοξάκι του ἔκανε ἕνα σφῶρ σκέψης νῦν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ γράμμα. Ὅταν τέλος γύρισε στὸ σπῆτι βιάστηκε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ λόγο τῆς καθυστερήσεώς του, γιὰ νὰ μὴ τὸν μαλλῶσιν ἡ μητέρα του.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ἀκολουθώντας καὶ τὴ συμβουλὴ τῶν γονέων του, ὁ Ἄλντο ἐφέρεσε στὸ σχολεῖο τὸ ἀπλόδι μὲ τὸ γράμμα πάντα κρεμασμένο ἀπὸ κάτω. Ἐκείνου τὸ πρωῒ ὁ γυρὸ κάμπος πῆγε σκεπασμένος ἀπὸ χιόνι, πού εἶχε πέσει τὴ νύκτα, καὶ πολλὰ παῖδια, πού κατοικοῦσαν στὴν περιφέρειαν, δὲν εἶχαν ἔρθει γιὰ μάθημα. Τὰ παῖδια τοῦ χωριῖο τριγυρίζον τὸν Ἄλντο καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ πὺ εἶχε βρῇ ἐκεῖνο τὸ ἀπλόδι. Αὐτὸς, ὅμως δὲν τοὺς εἶπε τίποτα. Μονάχα ὅταν ὑπῆλκαν στὴν τάξη κι'

— Δὲ γνωρίζουμε, βέβαια, συνέχισε ὁ δάσκαλος, τὸν Τζιουζέππε Σάλα. Ξέρουμε ὅμως, πῶς εἶναι ἐν πολλοῖς φτωχὸ παιδάκι, ποὺ κατοικεῖ σ' ἓνα χωριὸ ἔξω ἀπὸ τὸ Μιλάνο, ἀρκετὰ ὅσιος μὲ τὸ δικό μας. Τὸ γράμμα ποὺ ὁ Τζιουζέππε προωρῶρε γιὰ τὸ Χριστὸ ἀφοῦ διέτρεξε ἑκατοντάδες χιλιόμετρα, ἦρθε στὰ χεῖρά μας. Καταλαβαίνετε τώρα τὰ χρέος μας. Πρέπει νὰ μὴν ἀφήσουμε ἀναπάντιο αὐτὸ τὸ γράμμα, ποὺ μὲ τόση πῆλη, σταλθεῖ στὸν οὐρανὸ ἀπὸ καινὸ τὸ φτωχὸ παιδάκι. Τὰ ρουχαλάκια, ποὺ χρειάζεται τὸ μωρὸ, δὲν κοστίζουν ἄλλωστε πολλὰ χρήματα.

Μόλις ο δάσκαλος έπαψε να μιλά, ο Άλντο Τσεζάρου, που είχε ήδη καταλάβει ότι έπρεπε με κάθε θυσία να βοηθηθεί το άγνωστο παιδάκι, έβγαλε από τη τσέπη του πενήντα λιρέττες, όλες ελασθη τις οικονομίες που είχε, και τις απόθεσε πάνω στην έδρα.

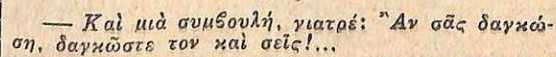
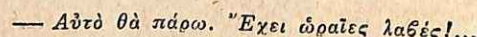
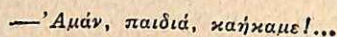
Εὐθύς τότε, ἀρκετοί ἀπὸ τοὺς συμ-
μαθητὰς του ἀπελθούσαν τοὶ παρὰ
δειγμὰ του. Ἀρχιεὶς ἔται γὰ ἀμύ-
λα γεννιζομένης που βαστάει πᾶ-
νω ἀπὸ μὲς βρομέα. Ἡ Τζάναν
Σουοῦται, γὰ μαθητρίουλα ἐννί-
κρονυν, ἔφερε ἀπὸ το σπῆτι τῆς φα-
κίης, που εἶχαν χραιομοποιήθῃ γὰ
το μικρότερον ἀδελφεῖς της, το Βα-
λεντίνω, που ἴταν τῶρα δύο χρό-
νων. Ἡ Ροζα Μποαρέττω, δέκα χρό-
νων, ἔφερε το μᾶλλινω λυσοῦκις
καὶ το σκουαρκὶ της ἀδελφούλας
της Φρανκας, σήμερα τριῶν χρό-
νων. Ἡ Γκεμπριέλλα Μοραγκόνι, ἑ-
πτὰ χρόνων, ἔφερε τὰ παιποτάκια
τῆς ἀδελφούλας της Μανουέλας.
Ἄλλα κορίτσια καταπίσθηκα νὰ
μῆναι καὶ νὰ γενήσουν διάφορα
μῆναι, εἰς τὸν βρεφικὸν ρουκισμὸν.
Ὁ Τζέινω Ἀντρέα, γυμνάκιον, μὲν
μοναχογιεὶς τοῦ πατρὸς, μᾶζε με-
θὰ τὰ κοουζέλια καὶ τὰ πᾶλια σιδε-
ρικά, που βρῆκε στὸ σπῆτι του, τὸ
πυλῆμα γιὰ ἐκατόν πενήντα λίρας
τες στὸν... πᾶτέρα του καὶ παρὼν-
τες στὸν 5^{ον} σκαλο, ὅλο ἐκεῖνον το πο-
σό, που δε, εἶχε ἐξαναβρεθῇ ἄλλῃ
φορὰ στὴ τέλην του!

Στὸν ἔρανο αὐτὸ ἔλαβαν μέρος κι ὁ ἄλλος τᾶξεις κι ἡ ἑτοίμη ἔλκυσε ἕνα εἶδος κέντρον οἰκισμῶν πρόνοιας. Στὴν πρώτη τάξι, τὴν πρὸ τουβουλία τὴν εἶχε ὁ μικροῦλης Σάντε Τσάνιο, ποὺ εἶχε καὶ λίγες μέρες εἶχε ἐρρημονακαλέσει τοὺς γυῖο τοὺς νὰ τὸ ἀγοράσουν ἕνα μεγάλο μῦλο γιὰ νὰ τὸ φᾶν κατὰ τὴ διαρκεία τοῦ διαλείμματος, ὅπως εἶχε ὅτ νὰ κἀν ἕνα ἄλλος σωμαθῆται τὴν ἄλλη μέρα, λοιπόν ἀπὸ κἀνὸν ποὺ ὁ ἄλλος εἶχε φέρει τὸν μῦλον στὴν τάξι, ὅταν τοὺς πάντες ἐβῶσε στὸ νυῖο τοὺ εἰκόσιον ἑξαέτης γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὸν μῦλον. Μ' ἔκρινε τοῦ... μυσθῶδες ποὺ ὁ σὲν τὴν ὁρμή, ὁ μικροῦλης εἶχε τρέξει στὸ σχολεῖο, περιμένοντάς μ' ἀγωνία νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι.

γία διαίλεμα, όπως έθ' αγοράζε το μήλο του από τὴν ἐπιστάτην. Ἀλλὰ τὰ δασκάλα, στὸ μάθημα, τοὺς διηγήθηκε τὴν ἱστορία τοῦ μπαλόνιου. Καὶ τότε, ὁ Σάντε, ξεκνώντας τὸ μήλο, βρέθηκε στὴν ἔδρα καὶ πρόσφερε τὶς εἰκοσιπέντε τοὺς λιρέττες.

Ἀφοῦ, λοιπόν, μαζεύτηκαν ἀρκετὰ εἰδη θορυβικοῦ ρουχισμού καὶ κάποιος πεντακάδοις λιρέττες ὅπως ἡ ὥρα νὰ γίνῃ ἡ ἀπάντησις τοῦ ἀγγιστοῦ πτωχοῦ παιδιόκι. Τὰ ρουχίσια ἐτοιμάστηκαν σὲ τρία ἡμέρες καὶ καὶ στάλθηκαν στὸ διευθυντὴ τοῦ Τζιουζέππε Σάλα. Μαζί τοὺς ἑπτάσκακι' ἡ ἐπιτήγη μὲ τὰ χρήματα, καθὼς κι' ἕνα γράμμα τοῦ σχολείου ποὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς ἐκ μέρους τοῦ λαν τὸν παιδιόκι:

«Ἀγαπᾷτε μας Τζιουζέππε. Τὸ ἀδελφάκι σου, ποὺ περιμένετε στὸ σπίτι σας μὲ τόση λαχτάρα ὅς ὅταν μὴν χωρὶς ρουχαλὰκι. Τὸ γράμμα σου ἔπεσε στὸ χωριό μας ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ἔμεινε καταλαβαίνοντι ὅτι μὴ τὸ ἔστειλε ὁ Χριστός, γιὰ νὰ σοὺ ἀναγγίλῃσιν γιὰ λαγάρια τοῦ τοῦ. Φίλησε μας τὸ μωρό, στὰν γέννησθι. Τὸ θεσποῦμε καὶ σὰν ἀδελφὸ ἀδελφάκι»

Χαίρειν τῆς ἐλληνικῆς ἐλευθερίας.
Καί ἐν πρώτοις, ποῖος ὑπῆρξε ὁ πρῶτος πρωθ-
υπουργός τῆς Ἑλλάδος;
Ὡς πρῶτος πρωθυπουργός πρέπει νὰ θεωρηθῇ
ὁ Θεόδωρος Νέγρης. Διαιρείσθηκε ἀπὸ τὴν Α'
Ἐθνικὴν Συνέλευσιν τῆς Ἐπιδραύρου (Ἰαννουαρίου
1822). Ὁ τίτλος, πού τὸν δόθηκε ἦταν «Ἀρ-
χιγερματεύς τῆς Ἐπικρατείας, μινιστὸς τῶν
ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων καὶ πρόεδρος τοῦ συμ-
βουλίου τῶν μινιστρῶν».

Ἐν ἡμέρᾳ ταύτῃ καὶ ἄλλοι πρὶν αὐτὸ τοῦ Νέγρη, πο-
θὰ ἠμποροῦσαν νὰ διεκδικήσουν τὸν τίτλο, ἀλλὰ
οὐ μικρότερες περιοχὲς τῆς ἐπαναστατημένης χω-
ρας. Ὁσὰν, δηλαδὴ, ἕνα ἑκατὸς τοπικῶν πό-
ρις-ποριῶν. Ἡ Συνέλευσις ὁμοῦς τῆς Ἐπιδαύρου
ἦταν ἡ πρώτη, ποὺ ἀντιπροσωπεύτηκαν ὅλες οἱ
περιοχὲς, ποὺ εἶχαν ἐπαναστατήσει καὶ φήμις
τοῦ πρώτου ἑλληνικοῦ σὺνταγμα, ποὺ ἀποτελεῖται
τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἑλληνι-
κοῦ ἔθνους.

• Ἀλλὰ ὁ πρῶτος ἐκεῖνος πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος, ποὺ κακοτάχων ἀπὸ μίᾳ πλουσιωτάτῃ φαναριστικῇ οἰκονομίᾳ καὶ ἦταν ἀπὸ τοὺς ἐμπνευσμένους Φίλικους, δὲν εἶχε τύχη. Πέθανε νεώτατος τοῦ διστάτημα τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἀπὸ πῆλινος σὲ μίᾳ καλῶς τοῦ Ναυπλίου. Ἀφῆσε διπλὴ κληρονομία γιὰ τοὺς κατόπιν πρωθυπουργοὺς τῆς Ἑλλάδος: τὸν ἀπέραντο πατριωτισμὸ τοῦ καὶ τῇ μεγάλῃ του φτώχειᾳ.

«Η φτωχία και η λιτότητα υπήρξαν πάντα γνωστά αρχαίως της Έπανάστασής. Και ο Άγγελος... «Οι Έλληνες θα ελευθερωθούν, αφού ο πρόεδρος πολιτικό αρχηγό τους ζούν με τόσο λιτότητα και ταλαιψαίνει κανείς πόσες στερήσεις μπορεί να υποστεί και η αυτάρκεια είναι τα μεγαλύτερα όπλα για τη λευτεριά τους...».

Λιτότατος ἦταν καὶ ὁ δευτέρος πρωθυπουργὸς τῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ Γεώργιος Κουντουριώτης, μολοντοῦ εἶχε δώσει χιλιάδες φλουριά καὶ λίρες γιὰ τὸν Ἀγῶνα καὶ στ' ἀρχοντικό του τῆς Ὑδρας ἦταν μαθημένος σὲ πολὺσινα ζωή.

Ὁ Κουντουριώτης δὲν ἄσκησε ὡς τὸ τέλος τῆς Ἐπανάστασης κανονικά τὴν πρωθυπουργία του, γιατί διακόπηκε ἀπὸ πολεμικὰς περιπέτειες καὶ ἀπὸ τοὺς δύο ἐμφύλιους πολέμους.

Όταν Καποδίστριας ήλθε στην Έλλάδα (1828), ανάλαβε μόνος την κυβέρνηση της χώρας και έγινε ουσιαστικά ο κυβερνητής και πρωθυπουργός της. Διόρισε όμως διαφόρους γραμματείς, που έκτελούσαν χρέη υπουργών και ανδρώσε την γενική γραμματεία της επικράτειας, δηλαδή την πρωθυπουργία, στο Σπυριδιώτα

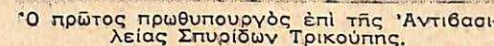
Μετά τη δολοφονία του Καποδίστρια (1831) δειφός του Λουδοβίκου Καποδίστρια, Στόν Λούβρη, σχηματίσθηκαν τοπικές κυβερνήσεις με στρατιωτικούς αρχηγούς και η άναρχη φύση των πραγμάτων οδήγησε στην Έλλαδα, σχηματιστική αναρχία από τον Κωλέττη, το Ζαΐμη και τον άναρχο αρχή, χωρίς ν' ασκήθουν καμμία καταφύγει στο Ναύπλιο με την προστασία του Ύλη και περιμενε το βασιλιά ως από μηχανής

Η Αντιθρακική πού συνώδευσεν τόν Όθω
κυβέρνησε άπολυταρχικά έπί δύομισιν περίπου
τάρουνς τίς πολιτικές ελευθερίες περιόρισε τόν

στis παραγκριότερες λεπτομέρειες της διοικήσεως. Είχε αποτελεσθή από τρεις Βαυαρούς: τον "Αρμανοπεργ, τον Μάουερ και τον Εύδεκ, και ούδασιτικός κυβερνήτης ήταν ο πρόεδρος της "Αντιβασιλείας "Αρμανοπεργ.

2. Ὁ ἄλλος Ἀρμανσπεργ.
 3. ἄκουε να, ἰδὼς οὖν τί ἐπαρχίες,
 4. γὰρ τὰ νῦντα διαρκᾶς λόγος
 5. κατὰδαστή τις περισσότερες φο-
 6. ρές γὰρ τί ἐπρόκειτο. Ὁ ἀρχαιο-
 7. λόγος ῥῶς γράφει στίς ἀναμνη-
 8. σεις τὸν παρ' ὅς' ἔνα μοναστήρι,
 9. πὺν τὸν φιλοζῶσαν, ὁ ἡγούμενος
 10. τὸν ῥώστη; Τίς λογὴς ἀνθρώπος
 11. ἦταν αὐτῇ ᾗ Ἀντίθεσις καὶ τί
 12. συγγένεια εἶχε μὲ τὸ βασιλεῖ;
 13. Καὶ οἱ Μενιδίους εἶχον στείλει
 14. μὴ ἀναφορά τὸν νομάρχῃ Ἀττι-
 15. κῆς καὶ τὸν παρακαλοῦσαν ἐνὰ
 16. τοὺς κἀμῃ τὴν τιμῇ ἡ εὐχενε-
 17. στάτῃ δέσποινᾳ Ἀντίθεσι-
 18. σι εἰς τὰς ἐπισκοπῇ καὶ τὸ χω-
 19. ριον τοῦς.

Τὴν ἐποχὴ τῆς Ἀντιβασιλείας, οἱ ὑπουργοὶ ὀνομάζονταν γραμματεῖς τῆς Ἐπικρατεῆς» κ' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε τὴν προεδρίαν. Ἐκτελοῦσε, δηλαδὴ, χρῆν πρῶτου-πουργοῦ, χωρὶς νὰ ἔχη οὐτὴν τὴ δικαιοδοσίαν, οὕτε τὴς εὐθύνες τῶν συγχρόνων προέδρων τῆς κυβερνήσεως. Πρῶτος πρῶτουπουργὸς ἐπὶ τῇ Ἀντιβασιλείᾳ ἔγινε ὁ Σπυρίδων Τρικοῦπης (1833) καὶ μετὰ αὐτὸν οἱ ἀπὸ τοῦ Ἀλέξανδρου Μαυροκορδαίου. Καὶ οἱ δύο αὐ-

Ο Μαυροκορδάτος έμεινε πρωθυπουργός ένα μόνο χρόνο και μετά την απομάκρυνσή του, η Αντιβασιλεία διέταξε να όριση άλλο στη θέση του, για να έχουν άμεσώτερη εξάρτηση από αυτή οι νοσηματείς της έπικρατείας- ύπουργοί.

Όταν ο Όθων έηληλικώθηκε (1835) δώρισε προθυπουργό τόν Άρμανσπερ, πού πήρε τόν τίτλο τού «άρχιγγραμμάτους τής έπικρατείας». Τού έδωσε συζημένα δικαιώματα, τόν έκαμε ένα είδος άρχικαγκελλάριου καί τού ανάθεσε καί τήν αντίστασίλεια, όταν λίγο άργότερα έφυγε σέ ταξίδι νιά τή Γερμανία (1836).

Στη Γερμανία ο Όθαν παντρεύτηκε με την πριγκίπισσα του Όλδεμβούργου Μαρία, την κατόπιν βασίλισσα Άμαλια. Ή κυδέρνηση ούτε ρηγήθηκε, ούτε ειδοποιήθηκε για το γάμο του βασιλιά. Το έμαθε μετά έναμιση μήνα, από κάποιον ξένν έμπορευρα που έφθασε στην Άθνα!...

Ὁ Ὁθων, γυρίζοντας μετ' τὴν νύκτ' εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔφερε μαζί του καὶ τὸ νέο πρωθυπουργὸ ἀπὸ τὸ... ἐξωτερικόν. Ἦταν ἓνας σοφὸς καθηγητὴς, ἀπλὸς καὶ καλοπροαίρετος ἄνθρωπος, ὁ Βασιλάρος Ρουῦδασι.

‘Ο νέος πρωθυπουργός δὲν ἔμεινε οὔτε ἓνα
χρόνον στὴν Ἑλλάδα (Φεφροβουρίου - Δεκεμβρίου
1837) καὶ ξαναγύρισε στὸν τόπο του. Καὶ τότε
οὐδ’ ὅθων ἀποφάσισε νὰ γίνη ὁ ἴδιος πρόεδρος
τοῦ θυπουργικοῦ συμβουλίου. Νὰ εἶναι δηλαδὴ
συγχρόνως βασιλεὺς καὶ πρωθυπουργός κατὰ τὸ
γαλλικὸ σύστημα τῶν... Λουδοβίκων: L’ état c’
est moi!

Ὁ Ὄθων ἔμεινε πρωθυπουργὸς ἐπὶ τέσσαρα
χρόνια καὶ μόνο τὸ 1841 διώρισε πρόεδρο τοῦ
ὕπουργικοῦ συμβουλίου τὸν Ἀλέξ. Μαυροκορ-

Ἡ Ἐπανάσταση τῆς 3 Σεπτεμβρίου τοῦ 1843 ἀνάγκασε τὸν Ὀθωνά να δεχθῇ τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πῆραν τὸν τίτλο τοῦ ὑπουργοῦ, οἱ μέχρι τότε γραμματεῖς τῆς Ἐπικρατείας. Ὁ πρωτοπουργὸς ἐξακολούθησε νὰ ἔχῃ τὸν τίτλο τοῦ κρείστου τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, πρὸ τὸν εἶχε ἀπὸ τὸν καιρὸ ἀκόμα τῆς Ἀντιστασίας.

Στόν πίνακα, που παραθέτουμε, δίνουμε τα ονόματα των 70 πρωθυπουργών της 'Ελλάδας — συμπεριλαμβανομένου και του 'Οθωνος — που κυβέρνησαν τον τόπο μετά το 1833. *Από αυτούς ζουν σήμερα οι έξι 11 κατά σειρά πρωθυπουργοί: Στυλ. Γονατάς (1922), 'Αλέξ. 'Οθωνάτος (1935), Σοφ. Βενιζέλος (1944), Γεώργ. Παπανδρέου (1944), Παναγιώτης Κανελλόπουλος (1945), Παύλ. Πούλιτας (1946), Κωνστ. Τσαλδάρης (1946), 'Ιωάννης Θεοτόκης (1950), Δημ. Κιουσόπουλος (1952), Κωνστ. Καραμανλής (1955) και Κ. Γεωργακόπουλος (1958).

Από τους 70 πρωθυπουργούς, πολλοί
έχγαν περισσότερες από μία φορά πρό-
εδροι της κυβέρνησεως. Το ρεκόρ το έγει-
νε ο 'Αλέξ. Κουμουνδούρος, που έγινε 10
φορές πρωθυπουργός και ακολουθούν ο
Δημ. Βούλγαρης, Χαρίλ. Τρικούπης, 'Α-

Τό μακρότερο χρόνο στην πρωθυπουργία του έχει ο Έλεως Βενιζέλος, που έμεινε συνολικά στην έξουσία 12½ χρόνια, περίπου. Ακολουθεί ο Χαρίλ. Ιρικούπης με 11, περίπου, χρόνια και τρίτοι έρχονται ο Άλξες Κουλιουμουνδούρης και Γεώργ. Θεοτόκης με 7½ χρόνια ο καθένας. Οι αριθμοί αυτοί δείχνουν πώς, τουλάχιστο στα παλαιότερα χρόνια, ο λαός υψίφει

καὶ κρατούσας στὴν ἐξουσία γιὰ μακρότερο χρόνο τοὺς καλούς πολιτικούς.
 Ἀπὸ τοὺς ἐπὶ τούτοις 11 προψηφισμοὺς, μόνο 5 εἶναι τῆς ἐνεργουμένης
 πολιτικῆς (Βενιζέλος, Παπανδρέου, Κανελλόπουλος, Τσαλδάρης καὶ Καρα-
 νηλίδης), 2 ἔχουν ἀποσπῆρξιν τῆς ἐνεργουμένης πολιτικῆς (Γονατὰς καὶ Θεοτόκης)
 καὶ 4 ὑπάρξαι προέδρου ὑπερρεαλιστικῶν κυβερνήσεων (Ὁθωνάτος, Πουλιδάτος,
 Κιουσιόπουλος καὶ Γεωργακοπούλες).
 Ἰσοδύναμον προψηφισμὸν τῶν: Σπύρ. Τρικοῦπ, Φράν. Ζαΐμη, Γεωργ.
 Θεοτόκη καὶ Ἐλευθ. Βενιζέλου, εἶναι καὶ οἱ νῦν τοὺς προσηφισμοὺς.

ΕΛΛΑΔΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟ 1833

36. Ν. Καλόμερπούλου ... (1916)
37. Σπ. Λαμπρός (1916)

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ενας... άνοιγνόμενος
αριθμός

«Όχι, έβρισκε από το σχολείο, ότι η σχέση της περιφέρειας προς το διαμέτρο (το μαθηματικό σύμμετρο) είναι 3,14. Τα βελία τα γεωμετρικά προσέθετο μερικά ακόμη δεκάδικα ψηφία και μας δίνουν τον αριθμό 3,1416. Άλλα, όντε αυτές είναι ακρίβεις. Με λίγη σποήνση, μπορούμε να σταώμε στα 30 δεκάδικα ψηφία... Κατά πάει, όμως, ο αριθμός που θα βρούμε δεν εκκράτει την ακρίβειή σχέση της περιφέρειας προς το διαμέτρο. Πριν από μερικά χρόνια, ένας Άγγλος μηχανικός είχε την υπομονή να συνεχίσει τη διαίρεση, έχοντας στα έπειτα 709 ψηφία, πολλών ατόν, στα 709 δεκάδικα ψηφία! Άλλα, οι μαθηματικοί ήθελαν ακόμη μεγαλύτερη ακρίβεια κι' επιπλοήθηκαν από τη δουλειά κ' έναν ηλεκτρονικό έγκέφαλο, που, έπειτα από μια ώρα, έστιασε στα 10.000 δεκάδικα ψηφία.

Ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασι τοῦ 21 ὡς σήμερα

ΟΙ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟ 1833

1. Σπυρ. Τρικούπης	(1833)	36. Ν. Καλογερόπουλος	(1916)
2. Άλξ. Μαυροκρατάτος	(1833)	37. Σπ. Λαμπρός	(1916)
3. Αρμανατόγιο	(1835)	38. Νικόλ. Στρατός	(1922)
4. Ρουσόγιο	(1837)	39. Π. Πρωτοπαπαδάκης	(1922)
5. Όθαν Α.	(1837)	40. Ν. Τριανταφυλλάκης	(1922)
6. Όθ. Μεταξάς	(1843)	41. Σωτ. Κροκιάς	(1922)
7. Ίω. Κωστής	(1844)	42. Στλ. Γονατός	(1924)
8. Κίτσος Τσαβέλλας	(1847)	43. Γεωργ. Κοντολάρας	(1924)
9. Γ. Κουντουριώτης	(1848)	44. Άλξ. Πατ. νασασιού	(1924)
10. Κ. Κανάσης	(1848)	45. Όθ. Σοφολύς	(1924)
11. Αντ. Κριεζής	(1849)	46. Ανδρ. Μιχαλόπουλος	(1924)
12. Διμ. Βουλγάρης	(1855)	47. Όσο. Παγκάκος	(1925)
13. Άθαν. Μισοβίτης	(1857)	48. Άθαν. Ευτασίας	(1926)
14. Ίω. Κολοκοτρώνης	(1862)	49. Γεωργ. Κουδύλης	(1926)
15. Ζηνοβ. Βαλδής	(1862)	50. Παν. Τσαλαδάκης	(1932)
16. Μπειζέλος Ρουφός	(1863)	51. Άλξ. Όθαν. ιος	(1933)
17. Δ. Κυριακού	(1868)	52. Κωνστ. Δεμετρίτης	(1935)
18. Α. Κομπουλοδός	(1865)	53. Ίω. Μεταξάς	(1941)
19. Έπαμν. Δεληγιωργής	(1867)	54. Άλξ. Κουρής	(1941)
20. Άριστ. Μαραθιτών	(1867)	55. Έμμ. Τσούρος	(1941)
21. Θρασύβ. Ζαμής	(1869)	56. Σωφ. Βενιζέλος	(1944)
22. Χαρίλ. Τρικούπης	(1875)	57. Γεωργ. Πατρερέου	(1944)
23. Θεόδ. Δηληγιάννης	(1885)	58. Νικόλ. Πλαστήρας	(1945)
24. Δ. Βαλδής	(1886)	59. Πέτρ. Βουλγάρης	(1945)
25. Κ. Κωντανταόπουλος	(1893)	60. Άρχιερ. Δουσαγκινός	(1945)
26. Σωτ. Ζαμπρόπουλος	(1895)	61. Π. Κωνσταντίνου	(1946)
27. Ν. Δηληγιάννης	(1897)	62. Κωνστ. Τσαλαδάκης	(1946)
28. Άντ. Βαλδής	(1897)	63. Δημ. Μάσινης	(1947)
29. Άλξ. Ζήτης	(1899)	64. Άλξ. Διομήδης	(1950)
30. Γεωργ. Θεοτόκης	(1899)	65. Άλξ. Θεοτόκης	(1950)
31. Κυρ. Μαυροβιγάνης	(1909)	66. Δημ. Κισσάπουλος	(1952)
32. Στέφ. Δοραγούνης	(1910)	67. Άλξ. Παπάγιος	(1952)
33. Ελ.β. Βενιζέλος	(1910)	68. Κωνστ. Καραγιάννης	(1956)
34. Δημ. Γούναρης	(1915)	69. Κ. Γεωργακόπουλος	(1956)
35. Στέφ. Σκυλορούνης	(1915)		

«ΣΟΥΠΕΡ - ΝΟΒΟΚΑΤ'ΝΗ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΑΛΕΠΗΣ: Βιομήχανος, 74 ετών. ΧΑΡΙΤΙΝΗ, γυναίκα του, 67 ετών. ΠΙΠΗΣ, γιός τους, γιατρός, 45 ετών. ΚΟΥΛΑ: Γυναίκα του Πίπη. Τέως δημοφ. 42 ετών. ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ: Βοηθήτριά, 11 ετών. Η σκηνή μετά πέντε χρόνια.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σαλόνι του σπιτιού). ΠΙΠΗΣ (συνεχίζει την ανάγνωση εφημερίδας): «Ο τεράστιος αντίκτυπος εκ της μεγάλης εφευρέσεως εις τον διεθνή επιστημονικόν κόσμον οφείλεται κυρίως εις το άποδειχθέν πλέον, βέβαιον επίτευγμα της επανόδου εις το σφύριδος της νεότητος άτόμων οιασδήποτε ηλικίας. Με δέκα ως δεκαπέντε ένεσεις «σουπερ-νοβοκατ'νη», ως απέδειξαν τα τελευταία πειράματα επί ανθρώπων, άτομα ηλικίας 75-95 ετών, επανήλθον εις την κατάστασιν νέων 20-30 ετών, και απέκτησαν την θαυροπότη και την ακμαιοτήτα της νέας ηλικίας των. Η ζωή θα παρατείνεται τουλάχιστον επί 160-200 έτη τουλάχιστον, αν άποδειχθόν ον τω χρόνω ότι μετά την τετάρτην ή πέμπτην έπανάδωσον εις την νεότητά και την φυσικώ τω λόγω επανάληψιν του βίου, φθάνουντα τα κύτταρα μέχρι σημείου να μην επιδρά πλέον ή «σουπερ-νοβοκατ'νη». Ελπίζεται όμως βασίμως ότι και δεκάτην φοράν θα είναι δυνατή ή άποτελεσματική έπιδράσις της και τότε ό άνθρωποι θα ζούν 350-500 χρόνια!... Κύριοι σοφιστάκι! Η Έπιστήμη μας έκανε αιώνιας νέους! Και είμαι βέβαιος ότι μέσα σε 200 χρόνια θα ήντα τελειοποιηθή το φάρμακον από την κ. Άσδάν και τους συνεργάτες της και θα ζούμε πλέον αιωνίως! Ποι έσαι μακαρίτη Μαρταίτην να δής την κωμωδία σου, πραγματικότητα! ΧΡΗΣΤΟΣ: Από ποτέ θα μπι το γιατρικό σε κυκλοφορία; ΧΑΡΙΤΙΝΗ-ΚΟΥΛΑ (συγχρόνως): Αχ, από ποτέ; ΠΙΠΗΣ: Μά... έντός μηνός, το άργότερο.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σε δύο μήνες). ΧΡΗΣΤΟΣ (τριάντα χρόνων): Ο άδερφός μου ό Γιάννης, το παράκανε! ΚΟΥΛΑ (εικόσι χρόνων): Πί έκανε, μπαμπά; ΧΡΗΣΤΟΣ: Έγινε από έθονήντα όγτώ, είκοσι δύο! ΚΟΥΛΑ: Μπα; Είκοσιδύο έγινε ό θεός; ΧΡΗΣΤΟΣ: Να! Έτοιμάζεται τώρα για εισιτήριον στο Πανεπιστήμιο. ΚΟΥΛΑ: Μά δεν έχει δώματα; ΧΡΗΣΤΟΣ: Νομικός. Άλλά τώρα στη νέα ζωή του θέλει να γίνει γιατρός. ΠΙΠΗΣ (τριάντα δύο χρόνων): Μπαίνει! Καλημέρα. Μέτρησα τα χρόνια μου με το ηλιακόμετρο και είμαι από χτες τρία χρόνια μεγαλύτερος. 29 ήμουν. Φαίνεται πως ή τελευταία ένεση είχε χαλάσει. ΧΡΗΣΤΟΣ: Είσαι δηλαδή μεγαλύτερος μου. Κύττα μη γέρωσες μέσα σε καμμία βδομάδα. Τρέχα να κάνεις ένεση. Θα πάω κι' εγώ, γιατί τριάντα χρόνων βρισκό πως είμαι πολύ μεγάλος.

περίελο της Βουλής με τους βουλευτάς. Η Γη κατοικείται από παιδόκοσμο. Ο άριστράτηγος είναι δώδεκα χρόνων κι' έχουμε ναύαρχους και στρατηγούς, που περνάνε όλη τους την ημέρα με το ποδόσφαιρο!... Η ζωή έγινε γελία. Βλέπεις και παθαίνεις να βρής έναν σοφό άνθρωπο, δεκαπέντε-δεκάξη χρόνων να μιλήσει!... ΚΟΥΛΑ: Μα πώς γίνουμε 5-λοι τόσο μικροί; ΠΙΠΗΣ: Δεν πετυχαίνει ακριβώς ή ένεση την ηλικία που θέλεις. Μισό γραμμάριο πάρα πάνω, και πέφτεις έξω δεκαπέντε και είκοσι χρόνια! ΚΟΥΛΑ: Το χειρότερο είναι ότι δε μεγαλώνουμε! Πέντε χρόνια τώρα και χτες που μέτρησα την ηλικία μου με το ηλιακόμετρο είδα πως ό' όλο αυτό το διάστημα δε μεγάλωσα παρά ένα μήνα! Άν πάμε έτσι, για να φτάσω δεκαεφτά χρόνων θέλω πενήντα κι' έξηντα χρόνια!... ΠΙΠΗΣ: Καθήκαμε!... Νά δούμε τώρα μήπως ή κ. Άσδάν βρήκε πραγματικά τη «γεροντινή» που λέει.

ΚΟΥΛΑ: Τι ακριβώς κάνει αυτή; ΠΙΠΗΣ: Με τρεις ένεσεις μεγαλώνεις κατά είκοσι χρόνια. Με άλλες τρεις κατά σαράντα. Μακάρι!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σ' ένα μήνα). ΧΡΗΣΤΟΣ (έβδομηντα πέντε χρόνων. Μπαίνει): Καλημέρα σας!... Ένα χαμογλάκι να μου κάνετε!... Δόξα σοι ό Θεός! Βρήκα τον εαυτό μου! ΠΙΠΗΣ (πενήντα χρόνων): Μας έσωσε ή «γεροντινή»! ΚΟΥΛΑ (πέντα δέκα πέντε χρόνων): Αυτό θά το δούμε! ΧΑΡΙΤΙΝΗ (δεκαεπτά χρόνων): Και πολύ σύντομα! Θα το μετανοήσετε πικρά! ΚΟΥΛΑ: Καμμία γυναίκα δεν τρώκεται να κάνει «γεροντινή»!... Δεν τρελλάθηκα! Κι' άπιστοστα, θα χωρίσουμε και θα παντρευτούμε νέους! Θα μείνουν άρκετοι και θα γεννηθούν κι' άλλοι!... Έσείς μία φορά άποκλείστε! Όποιοι κάνει «γεροντινή», μένει γέρος πιά οριστικώς! ΧΑΡΙΤΙΝΗ: Δεν τον πιάνει ή «σουπερ-νοβοκατ'νη» και δε μπορεί να ξανακάνει άλλη φορά! ΧΡΗΣΤΟΣ: Άδιαφορώ! Έγώ θέλω να ζήσω τα γεράματα μου! Ξάπλω, χαμογέλι, άρθρικο και ούρία!... Νά κουραστώ απ' τη ζωή, να τη βαρεθώ και να την άποχαρητήσω!... ΠΙΠΗΣ: Κι' εγώ αύριο θα κάνω ακόμα μία «γεροντινή» να πάω έθδουήντα!... Και θα το κάνουν όλοι οι άντρες, γιατί έχουμε μυαλό έστω και στην παιδική ηλικία. Έτσι θα μείνουμε νέες, άνώφευτες! ΚΟΥΛΑ: Μαμά! Πάμε να προστάσουμε νέους!... ΧΑΡΙΤΙΝΗ: Νά τρέξουμε παιδί μου!...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο γραφείο του συγγραφέως). ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ (μονολογεί άπάνω στα χειρόγραφα του): Ός εθδυμογραφία είναι μάλλον... σοφό! Κι' όμως... στην εποχή μας τίποτε δεν άποκλείεται κι' όλ' αυτά μπορούν θαυμάσια να συμβούν αύριο στην πραγματικότητα... Μά να το τελειώσω τώρα με την:

(Αυλαία) ΕΥΦΙΛΟΝ

Ο «βάρβαρος» Ανάγκασας

Ένας άνόητος Άθηναίος κορόιδευε μία μέρα τον Ανάγκασα, έναν από τους έπτά σοφούς της Έλλάδος, γιατί ήταν «βάρβαρος». Ο Ανάγκασας, που ήταν πράγματι Σκύθης, άπάντησε, χωρίς να ταραχτεί: — Είναι καλύτερα να ντρέπεται κανείς για την πατρίδα του, παρά να ντρέπεται ή πατρίδα του γι' αυτόν!

Ο ΠΡΙΣΛΕΥ ΦΑΝΤΑΡΟΣ

Οι νεαρές Άμερικανίδες φρίζανε και πολλές ξεσάσανε σ' αναφυλλήτα, όταν αντίκρυσαν αυτή τη φωτογραφία. Άν δεν τον άναγνωρίζετε, μπορούμε να σας υπενθυμίσουμε ποιος είναι: Ο περίφημος Έλντς Πρίσλεϋ, ό «βασιλιάς του ρόκ-έντ ρόλ», που στρατεύτηκε και εκπαιδεύεται τώρα, κουρεμένος και... παρομοιωμένος, σε κέντρο νεοσυλλέκτων!

ΔΥΟ ΤΥΦΛΟΙ ΦΙΛΟΙ

Ο Μάγκς ήταν ό πιστός δδηγός του μικρού τυφλού Τζόννι Ρίγκ, ως την ημέρα, που ένας διαρρηκτης τον τυφλώσε και αυτόν, για να εκδιχθή, έπειδή τον πρόσδεσε με το γαυνάμιό του. Η άναμνηστικ ήπλάκα, που του χάρισε ή Έταιρεία Προστασίας των Ζώων, με ανάγλυφο την εικόνα του Μάγκς, δε μπόρεσε να παρηγορήσει τον Τζόννι για το τραγικό πάθημα του φίλου του.

ΤΙ ΦΕΡΝΟΥΝ ΟΙ ΤΟΥΡΙΣΤΕΣ και οι όμογενοί μας

Ο ΤΕΛΩΝΕΙΑΧΟΣ έλεγχος και οι εκπληξεις του

Οι Έλληνες που μας έρχονται από το εξωτερικό, γκρινιάζουν συχνά για τον αυστηρό έλεγχο των τελωνείων μας... Τόσο στον αερολιμένα του Έλληνικού, όσο και στην αίθουσα του Α' Τελωνείου Πειραιώς, είναι υποχρεωμένοι ν' άνοίγουν τις άποσκευές τους, νά νά γίνή ό υλιτικός έλεγχος και βγαίνουν στη φόρα από τα πιο άπίθανα μέρη τα διάφορα δωράκια, που φέρνουν στους συγγενείς και φίλους τους. Έτσι δυσφορούν και τα βάζουν με τις άρχες και τους έλεγχους, ενώ στην πραγματικότητα φαίνεται, ότι δεν έχουν δίκιο. Πολλές φορές μάς δόθηκε ή ευκαιρία να συζητήσουμε αυτό το ζήτημα με διαφόρους τελωνειακούς, που έχουν πολλών χρόνων πείρα. Φαίνεται λοιπόν, πως είναι και μερικοί από αυτούς, που γκρινιάζουν, που νομίζουν, ότι είναι υπερβολικά έξυπνοι, κι' ότι μπορούν να ξεγελάσουν τον τελωνειακό. Άλλοι πάλι δεν ξέρουν τους νόμους κι' έτσι τα πράγματα υπερδοούνται και δημιουργούνται παρεξηγήσεις...

Τους ανθρώπους, που μας έπισκέπτονται, πρέπει να τους ξεχωρίσει κανείς σε δύο μεγάλες κατηγορίες: Στους τουρίστες και στους όμογενοί, που μας έρχονται απ' όλες τις παροικίες, της Άφρικής, της Άυστραλίας, της Άμερικής...

Οι τελωνειακοί μας έξηγησαν πολλές φορές:

— Ο τουρίστας, μας είπαν, ποτέ δεν είναι λαθρέμπορος. Ο ξένος που έπισκέπτεται τη χώρα μας για να δει τις άρχαιότητες ή να ξεκουρασθή για λίγο, δεν έχει δεσμούς με την Έλλάδα. Δεν έχει ούτε συγγενείς, ούτε φίλους... Οι ξένοι επίσης έέρουν να ταξιδεύουν και έχουν μαζί τους μόνο ό,τι θα χρειασθούν κατά την παραμονή τους στην Έλλάδα. Έτσι, τους παρέχεται κάθε διευκόλυνση, ό έλεγχος τους είναι τυπικός και δεν ταλαιπωρούνται διόλου. Άλλωστε όλοι οι τουρίστες έχουν μία εκπληκτική ελκιστική: Μιλάνε, φυσικά, για τους πραγματικούς τουρίστες κι' όχι για τους λαθρεμπόρους και τους ύποπτους. Αυτοί έχουν το δικό τους τρόπο δουλείας. Άλλά με τα μέτρα που έχουν ληφθή, έχει περιορισθή σημαντικά ή δράσι τους. Όλοι οι άλλοι τουρίστες, με τις διευκολύνσεις, που τους παρέχονται, είναι εύχαριστημένοι από την Έλλάδα. Έτσι, κάθε χρόνο, ό αριθμός των τουριστών μεγαλώνει.

— Γιατί δε συμβαίνει το ίδιο και με τους δικούς μας, που γυρίζουν ύστερα από χρόνια στην Έλλάδα; Γιατί δεν έχουν τη νοσηρία του ξένου έπισκέπτη μας. Κάθε Κράτος έχει τους δικούς του νόμους κι' οι κάτοικοι του τη νοσηρία τους. Διαφορητικά σκέπτεται ό Έλληνας, που ζή στην Άφρική, και έντελώς άλλη νοσηρία έχει ό Έλληνας της Άμερικής. Ο τελευταίος, μάλιστα, έχει πολλές φορές την έντύπωση, ότι, αφού είναι Άμερικανός πολίτης, δεν πρέπει να του γίνή κανείς έλεγχος!... Δε μιλάμε, φυσικά, για τους καλούς όμογενοί, που μας έπισκέπτονται με τη συγκίνησι και τη χαρά του γυρισμού στην πατρίδα. Άλλά για κάτι άλλους... άστονύχδες, κάποιους έξυπνους, που προσπαθούν να μας ξεγελάσουν!...

— Πώς τους καταλαβαίνετε εκείνους, που θέλουν να σας ξεγελάσουν; — Όσο ψυχραιμοί κι' αν θέλουν να φανούν, έχουν κάποια νευρικότητα. Έπειτα, με την πείρα που έχουν οι έλεγκται των Τελωνείων, έέρουν που μπορεί να κρύβη κανείς κάτι, προσπαθώντας να μας ξεγελάσει και να το περάσει από τον έλεγχο. Άλλωστε, όλες αυτές οι περιπτώσεις, έχουν καταντήσής... τυπικές.

— Τι πράγματα προσπαθούν να περάσουν από τον έλεγχο; — Πολλές φορές και τ' άσημαντα άκόμη δωράκια που θα προσούσαν να τα είχαν μαζί τους φανερά, νωρίς να πληρώσαν δαδμό.

— Τι μέσα μεταχειρίζονται...

— Συνήθως περίπτωση είναι οι βαλίτσες με το διπλό πάτο και τα κούφια τοιχώματα. Είναι γνωστό πως άπεκαλύφθη ένα μεγάλο ποσό χρυσών λιρών, που ό κάτοχός τους τις είχε τοποθετήσει προσοριστά στα τοιχώματα και στο διπλό πάτο της βαλίτσας. Μά είχε κάνει ένα μεγάλο λάθος: Κάθε βαλίτσα, άναλόγως του μεγέθους της και των ειδών που περιέχει, είναι και άναλόγου βάρους. Αυτή ήταν δυσανάλογα με τον όγκο της βασιεία. Τη ζυγίσανε κι' άδεισε και πάλι τη βρήκαμε ότι είχε υπερβολικό βάρος. — Υστερα από αυτή τη διαπίστωση, άναγκαστήκαμε να την έζηλώσουμε και τότε βρήκαμε προσοριστές τις λίρες...

— Τι άλλες περιπτώσεις σας έχουν παρουσιάσει;

— Τυπική περίπτωση είναι ή προσπάθεια άρισμένων ταξιδιωτών να φέρουν λαθραία κανένα ρολόι. Κι' είναι χαρακτηριστικό το άκόλουθο περιστατικό: Κάποιος είχε βεσει δύο ρολόγια με τα λουριά τους στον πηχό του χεριού του και στον καρπό του χεριού φορούσε τό... ρολόι του. Άλλη τυπική περίπτωση είναι ή προσπάθεια να κρύψουν κάλτσες νύχλου. Και είναι γνωστή ή περίπτωση μιας νέας, που είχε κατορθώσει να κρύψη στα ρούχα της και μέσα στη φόρα του παλτού της πολλές δεκάδες ζευγάρια καλτσών νύχλου. Έτσι, την έβγαλαν «Μις Νάιλον» στο Τελωνείο, να την έστειλαν στο άρμόδιο δικαστήριο...

— Σας έχουν τύχει παρόδενες περιπτώσεις προσπάθειας λαθραίας εισαγωγής ειδών;

— Ένας σεβάσιμος λειτουργός του Υψίστου που φαίνεται, ότι είχε παροξηγήσει την άποστολή του, μέσα στις άποσκευές του είχε μία μεγάλη μπάλλα κερί.

— Είναι άγνό εκεί και το έφερα για τάμμα, μας έξηγησε.

— Ο έλεγκτής πήρε τό κερί για να το βάλη πιά μέσα και να ρίξη μία ματιά στη βαλίτσα. Μά τότε πρόσεξε, ότι ήταν βαρύ σά μπάλλα από... σίδερο! Σκανδαλίστηκε, φυσικά. Πήρε ένα μαχαίρι κι' έκοψε τό κερί. Μά τότε είδε κατάπληκτος, ότι μέσα σ' αυτό βρίσκονταν χιλιάδες... ευραφάκια! — Γίνεται άπόπειρα λαθραίας εισαγωγής κοσμημάτων;

— Τα κοσμήματα φορολογούνται, φυσικά άναλόγως της έργασίας τους. Και είναι λιγάκι δύσκολη και υπερδομένη αυτή ή δουλεία. Συνήθως βρίσκουμε τό μπελά μας περισσότερο με τους ανθρώπους που θέλουν να φέρουν διάφορα κρυφά δώρα. Έκείνοι όμως, που μας πείσματούν πολλές φορές είναι ή φανερό προσπάθεια τους να μας ξεγελάσουν. Μά πάντα τους καταλαβαίνουμε! Οι έλεγκται είναι άνθρωποι με μεγάλη πείρα άλλ' έχουν και κατανόηση, φροντίζουν να κάνουν με διακριτικότητα τη δουλεία τους. Μά όλοι οι ταξιδιώτες, και μάλιστα οι όμογενοί μας, πρέπει να καταλάβουν τό έξης: Καλύτερα είναι να δηλώσουν καθαρά ό,τι φέρνουν για τους συγγενείς και τους φίλους τους. Παλλά από αυτά τα δώρα δεν νομίζουν, ότι θα φορολογηθούν δεν έχουν για μας καμμία άξια. Επίσης, υπάρχει πάντα κατανόηση... Έκεί όπου οι έλεγκται γίνονται άυστηροί, είναι στις περιπτώσεις της προσπάθειας να τους ξεγελάσουν άρισμένοι ταξιδιώτες, κρύβοντας άκόμη και στα πιο άπίθανα μέρη τα... δώρα τους. Γι' αυτό άλλωστε, υπάρχουν σε κάθε Τελωνείο κι' οι έρευνήτριες, που ψάχνουν τις ύποπτες ταξιδιώτριες... Μία τέτοια γυναίκα είχε για στηθέσειό της ένα... χρυσό θώρακι! Όλοκληρος πλάκες χρυσαφί, χαμίνες σε μία γενή πάννη ζωή, που δονόταν γύρω στη μέση της και στο στάθος της.

— Κάποτε έρευνα σ' όλες τις γυναίκες;

— Όχι. Μόνο σ' εκείνες, που από διάφορες ένδειξεις, θα ύποπτευόμυε, ότι έφιναν κούμμε ή «δώρα» τους. Αυτά μας είπε ένας παλιός κι' έμπειρος τελωνειακός. Είναι, άλλωστε, έξαιρετικά λεπτή αλλά και με μεγάλες συντομίες ή δουλεία τους. Μά έχουν άπειρη έμπειρη των ψυχολογίας τους και καταλαβαίνουν ποιοι προσπαθούν να τους ξεγελάσουν. Έέρουν άκόμη τί μπορεί να φέρουν μαζί του ή ταξιδιώτης άπ' αυτήν να δούν στο διαβατήριό του από που έρχεται!

Γ. ΔΡΑΚΟΣ

Επίκαιροι βτίχοι

ΟΡΘΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Άνεκαλύφθη, πρό τινος, μία πλήρης έταιρεία, που τό κοινόν του Άσπεως περνάσε γι' άφελές, και τό σταρενίο άλευρο, με πρώτη ευκαιρία, σε άλεύρι τό μετέτρεπεν... ύπερπολυτελές!

*

Συνεργατών διέθετε και συνεργών δούλους καθώς και τους γνωστότερους του Άσπροπύργου (μύλους...)

Έφ' ό κι' οι πάντες πέντε πώς... μύλος ή κατάστασι στην εποχή μας γίνεται, όπου ίσχύει άπύλυτα τό: «Μπάτε σκύλοι άλέστε κι' άλεστικά μη δίνετε»!

ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΑ.. ΘΕΑΜΑΤΑ

Δειλά - δειλά προβάλλουνε στα δπωροπωλεία, τ' άγγούρια τα έγχώρια, ού μην τε και τα ξένα, άλλά κι' ό κόσμος στέκεται μπροστά τους με... δειλία, γιατί περίπου τάλληρο στοιχίζουνε τό ένα!...

*

Δειλός, μοιραίος κι' άδουλός ό κάθε άστος τό βλέπει κι' ως είδος ακατάλληλο για την ίσχην του τάση, ή κάπου-κάπου χαισεται μονάχη την όμη τους, γιατί την βρίσκει, πράγματι... άγγούρι την τιμή (τους)!

ΑΛΛΗ ΕΠΙΔΗΜΙΑ

Παρισινός τοιχόπνευστος λανσάρε με σπουδή μία γυναίκα κόμμοισι... άγγιναροειδή και δείχνει αυτήν, ό άθλιος, την ιδιοτροπία, γιατί μ' άγγιναροκόφρα εύρηκε θεραπεία!...

*

Τό... ήπαρ του εγιάτρεψε, τουτέστιν, μ' άγγινάρες, γι' αυτό ζητά κι' ή κόμμοισι να πάρη αυτήν την (δμή) και σύντομα, φαντάζομαι, μ' αυτές του τις λατρά (ρε) του φρουκαρ το άρρενος τά... ήπατα θα κόψη!

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ.. ΕΥΔΗΣ

Για να κυλούν οι μέρες μας γεμάτες ξεγνοιασιά, λουλούδια έξέστησαν, προχθές, στην Κηφισιά και για να πάρη ό τόπος μας ευδαιμονίας γούμα, γιοστή άνθων έγινε και στο... Δαφνί άκόμα!

*

Τό πάν, ήτοι, καλύπτεται με πέταλα και μύρα για να μη πούν πως είμαστε σε χώρα...κακομοίρα, άλλ' ότι ζή ό Έλληνας με όλα τα καλά του και δεν τινάξει ό άπορος ποτέ τά... πέταλά του!

ΜΕΤΑ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Στη χώρα που γεννήθηκαν οι πιο λαμπροί σοφοί, ληστέλες τώρα γίνονται στο στήν του Ριφιφι κι' οι νεαροί άνοίγουνε ρολά καταστημάτων τη συνοδεία παιδιών και τωρινών... άσμάτων!

*

Τους μουσοφίλους κάνουνε ή και τους μερακλήδες και συνδυάζουν άνετα κιθάρες κι' άντικλειδες, ή μάλλον άφού κλείδουν, τις... άρρες τους δουλεύουν,

ώσπου από τους πόλισην θ' άκούσουν τό σπολάτι (τους) και θα δουλέψη άλόπητα τό... έυλοφών στην πλάτη (τους)!

ΚΟΥΦΑΛΙΑ ΚΑΙ.. ΚΟΥΦΑΜΑΡΑ

Τών Κουφαλιών οι κάτοικοι και της Μακεδονίας, στιγμές περνούν άνησυχες κι' ήμέρες άγονίας, γιατί της «παρωτινίδος» τό κούσφαμα εξαπλώνεται κι' απ' την επιδημία της λατράς άπειλούνται!

*

Μά κι' αν έπισημάινουνε της νόσου τους κινδύνους, κι' αν λένε πως τό κούμα της τ' άνηλικα σαρώνει, κωφεύουν οι πλειότεροι από τους ύπευθύνους και για την «παρωτινίδα»... τ' αυτί τους δεν ιδρώ (ναι)!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σὲ μιὰ ἰδιωτικὴ γυναικολογικὴ κλινικὴ τῆς Ἀθῆνας ἡ Μαρίλνα Βάντη φέρνει στὸν κόσμο τὸν πρῶτό της παιδί. Ὁ ἀντράς της, ὁ Ἀλέξανδρος Βάντης, ἕνας πᾶρ πολὺ ὁμορφος νέος εἰκοσιεῖς χρόνων, ὁ πατέρας του, οἱ θείοι του, οἱ θείες του — πλούσια ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια — καθὼς κι' ὁ πατέρας τῆς Μαρίλνας, ἐνθουσιασμένοι ὅλοι προσφέρουν πολὺτιμα δῶρα στὴ νέα μητέρα καὶ προορίζουν γιὰ τὸν κληρονόμο τους τὸ μωρό. Μὰ τὸ παιδάκι γεννιήθηκε πολὺ ἀδύνατο καὶ πεθαίνει στὰ χέρια τοῦ γιναίτου. Ὅλοι μὲνουν σὰν κεραυνοχτυπημένοι καὶ ἡ μόνη τους παρηγορία εἶναι ὅτι ὑστερᾷ ἀπὸ ἕνα χρόνον ὁ ἀποκτήσαν ἄλλο γενικό κληρονόμο. Ὁ μόνος ἀπαρηγόρητος εἶναι ὁ Ἀλέξανδρος Βάντης, ποὺ ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ του τὸν ἔκανε νὰ θυμηθῇ τὴ μεγάλη ἀγάπη τῆς ζωῆς του, τὴ Φανούλα, τὴν ὁμορφὴ ἀδελφὴ τοῦ μοναδικοῦ φίλου του Γιώργου Πρεντίδη. Ἡ Φανούλα ἦταν πιανίστα κι' ὁ Ἀλέξανδρος, ὅταν γνῶρισε ὁλοὺς τοὺς δικούς της ἀρχίσε νὰ πηγαίνει σὲ σπῆτι της, στὴ Γλυφάδα γιὰ νὰ παίρνῃ ἀπὸ τὴν ὁμορφὴ νέα μαθήματα πιάνου. Ἐτοί ἀρχισε μετὰ τὸν ἕνα φλογερὸ εἰδύλλιο κι' ὁ Ἀλέξανδρος ζήτησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του τὴν ἀδεία νὰ παντρευτῇ μὲ τὴ Φανούλα. Μὰ βρῆκε κατηγόρηματι καὶ ἀρνήσει ἀπὸ μέρους τους. Ἦταν ὁ μοναδικὸς κληρονόμος τους κι' ἤθελε νύφη ἀπὸ οἱ καὶ μὲ πολλὰ λεφτά. Ὁ Γιώργος Πρεντίδης εἶπε τότε στὸν Ἀλέξανδρο πῶς δὲν θὰ ξαναβλεπε τὴ Φανούλα. Ἐκεῖνος ὁμως τὴ βρῆκε τυχαίως, ὑστερᾷ ἀπὸ λίγο κι' ἀρχίσαν νὰ συναντιοῦνται κρυφά. Σὲ μιὰ ἐκδρομὴ μάλιστα ὁ Ἀλέξανδρος ἔκανε γυναικα καὶ τὴ Φανούλα. Γυρίζοντας κατὰ πιν στὸ σπῆτι του, ἀκούσε τὸν πατέρα του νὰ συζητᾷ ζωρὰ μ' ἕναν ἑμπορὸ, ποὺ τοῦ χρῄστοσε λεπτὰ καὶ τοῦ ζήτησε νὰ μὴν τὸν καταστρέψῃ, ἀλλὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἀκόμη μιὰ προθεσμία...

5ον

— Λοιπὸν, περιμένω ν' ἀκούσω τὴν τελευταία σας λέξη, πρόσφερε μὲ φωνὴ βασιανισμένη.
— Πάλι; ἀποκρίθηκε ὁ Φίλιππος ἀνυπόμονα. Δὲν τὰ εἶπαμε; Πόσες φορές θὰ τὰ ξαναπαίξω;
— Κύριε Βάντη... Νὰ ξέρετε πῶς, ὅταν περάσω αὐτὸ τὸ κατῶφλι, κάτι κακὸ θὰ γίνῃ.
— Ἀσε τίς φοβέρες, νὰ ζήσης, εἶπε ἀδιάφορα ὁ πατέρας τοῦ Ἀλέξανδρου.
— Δὲν εἶναι φοβέρα. Εἶναι ἀλήθεια. Σὰς παρακαλῶ καὶ τοὺς δύο σας, σὰς ἱκετεύω. Τί εἶναι γιὰ σας; Σταγὼν ἐν τῷ ὥκεανῷ. Γιὰ μένα εἶναι ἡ ζωή...
— Ἀκούσε, φίλε μου, ἔκανε παγερά ὁ Φίλιππος. Ἄν λαβαίναμε ὑπ' αὐτὴν τὴν παρακαλία τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου, ξέρετε ποῖο θὰ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα;
— Νὰ σώζετε τὸν κόσμο, ἀποκρίθηκε αὐθόρμητα ὁ Γεωργίου.
— Θὰ βρισκόμαστε τώρα ἐμεῖς στὴ θέσι σου. Μάλιστα! Ἀντὶ νὰ μᾶς παρακαλῆς ἐσύ, νὰ σὲ παρακαλοῦμε ἐμεῖς, ἐπειδὴ θὰ εἴχαμε φάει τὴν περιουσία μας καὶ κανένας δὲ θὰ μᾶς λυπόταν...
— Δὲν κινδυνεύει ἡ περιουσία σας. Εἶναι τόσο μεγάλη, ποὺ ἑκατὸ σάν κι' ἐμένα νὰ βοηθήσετε πάλι δὲν ἔχετε φόβο.
— Ἐλα, χριστιανέ μου! Ἀφῆσέ μας πιά, μήνκε στὴ μέση ὁ Στέφανος. Τί κατὰσται εἶναι αὕτη; Μᾶς ἔφαγες ἕνα ἀπόγευμα. Λες κι' οἱ ὥρες μας δὲν ἔχουν ἀξία.
Σήκωσε τὰ μάτια του ὁ ἀντράς, κύτταξε πρῶτα τὸ Στέφανο ἔπειτα τὸ Φίλιππο. Κι' ἡ φωνὴ του ὑψώθηκε τραγικῇ, δραματικῇ:
— Πολὺ καλὰ! Δὲ σὰς παρακαλῶ ἄλλο! Δὲν καταδέχομαι νὰ σας παρακαλέσω. Εἶναι σὰ νὰ παρακαλῶ τὰ μούρια. Καλὰ λέει ὁ κόσμος γιὰ τὴν τσιγκουνιά σας καὶ γιὰ τὴν ἀπανία σας. Καλὰ λένε γιὰ τὰ ἐγκλήματα σας...
— Χαχά, τὰ ἐγκλήματά μας! Κάγχασε ὁ Στέφανος.
— Ναι, τὰ ἐγκλήματά σας! Ξεφώνισε ὁ Μηνᾶς Γεωργίου. Ὅλος ὁ κόσμος τὰ ξέρει. Ὅλοι τὰ ψιθυρίζουν, ἀλλὰ κανένας δὲν

τολμαίει νὰ σας τὰ φωνάξῃ κατὰ πρόσωπο. Ἐγὼ ὁμως τὰ φωνάξω!...
— Μὴ χαλᾷς τὴ φωνή σου, εἶπε παγερά ὁ πατέρας τοῦ Ἀλέξανδρου. Ὅσο καὶ νὰ φωνάζῃς, δὲν προκρίνεται ν' ἀκούσῃ κανένας. Εἴμαστε μόνον ἐδῶ. Κι' ἡ ὑπέρβια λείπει καὶ ὅλοι ἀπὸ τὸ σπῆτι!...
— Τὸ φωνάζω νὰ τ' ἀκούσῃ ὁ Θεός! πρόσφερε ὁ Γεωργίου, πελιδνός. Μπορεῖ τὸ δίκιο, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο, νὰ εἶναι μὲ τὸ μέρος σας. Σύμφωνα μὲ τὸν ἡθικὸ νόμο ὁμως, εἶναι μὲ τὸ δικό μου μέρος. Τὸν ἡθικὸ νόμο ὁμως τὸν ἀγνοοῦσα πάντοτε ἔσεῖς, ὅλο σας τὸ σῶ. Ἐχουν νὰ λένε γιὰ τὰ κατωρθώματα τοῦ πατέρα σας. Ποτὲ δὲ λυπήθηκε τὴ χῆρα καὶ τὸ ὄρφανό. Κι' ἔγινε βαθυλόγος. Καὶ σεῖς χαίρσατε γι' αὐτὰ τὰ λεφτά. Θάρρῃ στιγμὴ ὁμως ποὺ δὲ

Εὐστακία

Ὁ ἔρανος

Σὲ κεντρικὸ σημεῖο τῆς Ἀθῆνας μιὰ νόστιμη κοπελλίτσα μαζεύει χρήματα γιὰ κάποιο ἔρανο.
— Παρακαλῶ, κύριε, τὸν ὁβολόν σας! λέει δεξιὰ κι' ἀριστερά.
Καὶ οἱ περισσότεροι προθυμοποιοῦνται νὰ ρίξουν κάτι στὸ κουτί της, χωρίς νὰ ρωτήσουν τὸν σκοπὸ τοῦ ἐράνου. Μονάχα ὅταν ἡ κοπελλίτσα πλησιάζει τὸν κ. Τρεμίδη, ἡλικιωμένο συνταξιούχο, βρῆκε δυσκολίες.
— Γιὰ ποῖο λόγο παῖδί μου, γίνεται αὐτὸς ὁ ἔρανος; τὴ ρωτᾷ μὲ δυσπιστία.
— Σὰς διαβεβαίω ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ ἐράνου εἶναι ἱερός...
— Ἀπλοῦς.
— Ναι... Τὰ χρήματα ποὺ θὰ συγκεντρωθῶν προορίζονται γιὰ τὸ θεῖο! τοῦ ἐξηγεῖ μὲ ὑπομονὴ ἡ κοπελλίτσα.
Ἀλλὰ ὁ κύριος Τρεμίδης κουνώντας τὸ κεφάλι του, προχωρεῖ χωρίς νὰ δώσῃ οὔτε ἕνα πεννινταράκι.
— Μὰ, κύριε, δὲν θὰ δώσετε τίποτε γιὰ τὸ θεῖο; τὸν ρωτᾷ ἐκείνη.
— Πῶς δὲ θὰ δώσω! τῆς ἀπαντᾷ, γυρίζοντάς τὸ κεφάλι του. Ἀλλὰ προτιμῶ νὰ τὸ δώσω ὁ ἴδιος, μὲ τὰ χέρια μου. Γιατί, δικῶς ἄλλο θὰ τὸν δῶ πρὶν ἀπὸ σας...
Ο ΘΑΚΟΣ

θὰ χαρίτε. Σὰς τὸ λέω αὐτό. Θάρρῃ στιγμή ποὺ τὰ δάκρυα τῶν ἀδικημένων θὰ γίνουν ποταμὸς νὰ σας πνίξουν.

Ὁ Στέφανος ἀνοίξε τὴν πόρτα.
— Θὰ φύγῃς; τοῦ φώναξε κοφτά. Ἡ θὰ καλέσω τὴν ἀστυνομία νὰ σὲ πάρῃ ἀπὸ δῶ μέσα;

Τοὺς ἔριξε μιὰ ματιὰ ἀκόμα ὁ Μηνᾶς Γεωργίου, ἔπειτα πέρασε μπροστὰ τους χωρίς ἄλλη λέξι.

Οἱ ἐρωτήσεις τοῦ Ἀλέξανδρου

Μόλις ἔκλεισε ἡ ἐξώπορτα πίσω ἀπὸ αὐτόν, παρουσιάσαντο ὁ Ἀλέξανδρος. Ὁ Φίλιππος κι' ὁ Στέφανος τὸν κύτταξαν κοκκαλωμένοι.

— Ἐδῶ ἦσαν; ρώτησε ὁ πατέρας ταραγμένος.

— Ναι, ἔχω λίγη ὥρα, ἀποκρίθηκε ὁ νέος.

— Χμ... καθάρισε τὴ φωνή του ὁ Στέφανος. Ὅστε ἀκούσες τὸν τρελλὸ αὐτόν;

— Εἶναι τρελλός; ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος σοβαρά. Πρέπει νὰ πιστέψω πῶς εἶναι τρελλός;

— Τί ἄλλο εἶναι δυνατό νὰ πιστέψῃς; εἶπε μὲ στόμφο ὁ πατέρας του.

— Πῶς λέει τὴν ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος σοβαρά.

Ὁ Στέφανος κι' ὁ ἀδελφός του κύτταχτηκαν. Ὁ Φίλιππος δάγκωσε τὰ χεῖλη του ἀνεπαίσθητα.

— Παιδί μου, πρόσφερε βαρειά, ἀλλοίμονο ἂν πιστεύῃς κάθε τρελλό, κάθε κακοήθῃ ποὺ θάρρῃ νὰ σὲ βροῖσῃ. Δὲν τὸ ξέρεις πῶς, ὅσο πρὶν πηλὰ στέκει κανεῖς, τόσο περισσότερους ἐχθρούς ἔχει.

— Ποῖος τοῦ φταίει; εἶπε ὁ Φίλιππος, σηκώνοντας τοὺς ὤμους του. Ἐγὼ τοῦ δάνεισα χρήματα, τὸν διευκόλυνα, τί ἄλλο μπορούσα νὰ τοῦ κάνω; Τοῦ ἄφησα ὅλο τὸν καιρὸ νὰ ἐξοφλῇ, τοῦδῶσα καὶ παραπαισιστὴ προθεσμία. Δὲν βαρύνεσαι! Ὑπάρχουν ὠρισμένοι ἄνθρωποι, ποὺ ἂν δὲ σὲ κλέβουν, δὲν εὐχαριστιοῦνται.
— Κι' ἂν σκοτωθῇ; ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος.

Τὰ δύο ἀδέρφια ξέσπασαν σὲ γέλια.
— Νὰ σκοτωθῇ; Ἀστεϊεύεσαι, παιδί μου; Ἀλλοίμονο ἂν σκοτώνονταν ὅλοι ὅσοι δὲν πληρώναν τὰ χρεῖ τους. Θὰ εἴχε ἐξαφανιστῇ ὁ μισὸς πληθυσμὸς τῆς Ἀθῆνας!
— Καλὰ, τί θὰ κάνῃ ὁμως; Πῶς θὰ ζήσῃ, ἂν τοῦ βγάλετε στὸν πλειστηριασμὸ τὸ μαγαζί του;

— Θὰ βρῇ τρόπο ἔκανε φιλοσοφικά ὁ Στέφανος. Ὅλοι αὐτοί, ἀφίουν τάχα νὰ τοὺς κάνῃς κατὰσχεσι, γιὰ νὰ τοὺς λυπᾶται ὁ κόσμος, κρατᾷνε ὁμως τὸ κομπόδεμά τους. Ἐννοια σου!

— Δὲν ξέρω, πατέρα ἀναστένανε ὁ νέος. Πάντως, μπορᾷ νὰ σὲ διαβεβαιώσω πῶς αὕτη ἡ σκηνὴ δὲν συγκλονίσει.

— Ἐπειδὴ εἶσαι πολὺ νέος κι' ἐπειδὴ τὴν ἀκούσες χωρίς νὰ πρέπει νὰ τὴν ἀκούσῃς.

— Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, πατέρα, σὲ βεβαίω.

— Τὸ παραδέχομαι. Δὲν πιστεύω νὰ κανεὶς ἐπιτήδες τὴν ἀπρέπεια νὰ κουφακοῦσῃς...

— Φυσικά, ὄχι. Πάντως τ' ἀκούσα ὅλα, καὶ σοῦ λέω πῶς δὲ φανταζοῦμαι ὅτι μπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ κανεῖς περιουσία κάνοντας τοὺς ἄλλους νὰ ὑποφέρουν τόσο πολὺ.

— Τί θέλεις νὰ πῇς, παιδί μου; Πιστεύεις αὐτὰ ποὺ εἶπε γιὰ τὸν παππού σου;

— Δὲν ξέρω τί πρέπει νὰ πιστέψω. Πάντως, πατέρα, δὲ θὰ ἤθελα νὰ τοῦ βγάλῃς τὸ μαγαζί του σὲ σφυρί.

— Μὴν ἀνακατεύεσαι ἐσύ, φώναξε ὁ Στέφανος ἐξαγριωμένος.

— Αὐτὸ δὲ ἔλεπε, νὰ σὲ ρωτᾷμε κι' ἐσένα, πρόσθεσε ὁ Φίλιππος. Θάρρῃ ἡ ὥρα ποὺ θὰ διευθύνῃς κι' ἐσύ τὴν περιουσία σου. Θάρρῃ μὲ τὸν καιρὸ. Νὰ πάρῃς τὸ δῖπλμά σου, νὰ τελειώσῃς τὸ στρατιωτικὸ

σου, νὰ παντρευτῇς, νὰ ἀποκτήσῃς τὸ συναίσθημα τῆς εὐθύνης καὶ τότε θὰ εἶσαι ἀξίος νὰ διευθύνῃς τὴν περιουσία σου. Τότε θὰ σὲ ρωτῶ κι' ἐγὼ καμιά φορά...

— Στὸ μεταξύ; ἔκανε ἐχθρὸς ὁ νέος...

— Στὸ μεταξύ, εἶσαι ἀνεύθυνος. Γιέναι, διασκέδαζε ὅσο θέλεις καὶ μὴ προσπαθῇς νὰ λύσῃς ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ κόσμου.

— Μὰ δὲν πρόκειται γιὰ ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ κόσμου, πρόκειται γι' αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο ποῦ...

— Ἀκούσε, γιγιέ μου, τὸν διέκοψε ὁ Φίλιππος σοβαρά. Ξέρεις ποῖο εἶναι τὸ πιὸ εὐκόλο πράγμα τοῦ κόσμου; Νὰ χάσῃς μιὰ περιουσία. Χρόνια δόλωνα χρειάζονται γιὰ νὰ τὴν σχηματίσῃς, αἰῶνες καμιά φορά. Κι' ἔπειτα μπορεῖ γάρθῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς κληρονόμους καὶ νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ μέσα σὲ δύο χρόνια. Ἄν λυπήθηκες τὸ Μηνᾶ Γεωργίου σήμερα, καὶ τοῦ κάνῃς χάρι, αὐριο θὰ λυπηθῇς ἄλλον καὶ θὰ τοῦ κάνῃς πάλι χάρι. Ξέρεις τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ χατήρια; Κάθε ἀγκωνάρια ἀπὸ τὸ σπῆτι σου. Ὅταν κόψῃς ὁμως πολλὰ ἀγκωνάρια, τότε θὰ γκρεμιστῇ τὸ σπῆτι σου χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς. Νὰ μὴ τὸ ξεχάσῃς ποτὲ αὐτὸ!...

— Δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν φυσιογνωμία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, εἶπε ὁ νέος.

— Θὰ τὴν ξεχάσῃς, ὅταν ἂν κι' ἄλλους, κι' ἄλλους τέτοιους, εἶπε φιλοσοφικά ὁ Στέφανος.

— Ἐπειτα φώναξε ὁ Ἀλέξανδρος, δὲν τὸν φοβᾷσαι πατέρα, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο; Δὲ νομίζεις πῶς ἀπάνω στὴν ἀπελπισία τοῦ μπορεῖ νὰ σοῦ κάνῃ κακό;

Κοῦνησε ὁ Φίλιππος τὸ κεφάλι του.

— Τί ἀπείρησε ποῦ εἶσαι ἀπὸ τὸν κόσμο! Ὅλοι αὐτοί εἶναι θρασυδίδελοι. Γιατί θὰ μοῦ κάνῃ κακό; Τί ἔχει νὰ ὠφεληθῇ; Καὶ τί κακὸ μπορεῖ νὰ μοῦ κάνῃ;

— Δὲν ξέρω. Ἐνὰς ἀπελπισμένος μπορεῖ νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλῃ.

— Λες νὰ μὲ σκοτώσῃ; γέλασε ὁ πατέρας.

— Δὲν ξέρω. Ὅλα γίνονται...

Γέλασαν πάλι τὰ δύο ἀδέρφια.

— Ἀχ, παιδί μου, εἶπε ὁ Στέφανος, ἂν σκοτώναν ἐστὶ αὐτοὶ οἱ κακοκλῆρωτές, δὲ θὰ εἴχαμε ζήσει ἴσαμε τώρα. Ἐννοια σου, μὴ φοβάσαι! Δὲ διατρέχουμε κανένα κίνδυνο, οὔτε ἐμεῖς, οὔτε αὐτοί. Μονάχα ἐσύ ἀναστατώνηκες!

— Ἡ ἀπείρη! Ἐξανθε ὁ Φίλιππος.

Κι' ἔπειτα πρόσθεσε μὲ ὕψος σοφῶ:

— Βλέπεις, γιατί πρέπει νὰ φροντίζῃ κανεῖς γιὰ τὸν κληρονόμο σου; Ἀκριβῶς γι' αὐτό! Χρειάζεται προπαρασκευὴ γιὰ νὰ βρεθῇ ἕνας ἄνθρωπος μιὰ μέρα κάτοχος μιᾶς μεγάλης περιουσίας. Τὴν προπαρασκευὴ τὴν κάναμε ἐμεῖς. Δὲ φτάνει ὁμως αὐτό. Γιὰ νὰ ἀποκτήσῃς κι' ἐσύ ἕναν διάδοχο ἀντάξιό σου, πρέπει κι' ἡ γυναίκα ποὺ θὰ πάρῃς, νὰ εἶναι προπαρασκευασμένη ὅπως ἦταν ἡ μητέρα σου. Τότε μόνον ὁ παρὲς πιθανόντες νὰ διατηρηθῇ τὸ σῶς μας στὸ ὕψος του. Ἀλλοῦως, ἂν φέρῃς μέσα ἐσύ, αἷμα ἀνεπιθύμητο...

Ἡ καρδιά τοῦ Ἀλέξανδρου ἄρχισε νὰ χτυπᾷ, νὰ σπᾷσῃ. Τὸ ἐπίσπῳδο τοῦ Μηνᾶ Γεωργίου τὸν εἴχε ἀναστατώσει τόσο, ποὺ τοῦ εἴχε κόψει τὴ διάθεσι νὰ μιλήσῃ ἀπὸψε στὸν πατέρα του γιὰ τὴν ἀγάπη του. Νὰ ὁμως ποῦ ὁ ἴδιος ὁ Φίλιππος τώρα ἔφερνε ἑαφικὰ τὸ ζήτημα ἐπὶ τάπητος. Ὁ νέος δὲν ἔχασε τὴν εὐκαιρία.

— Πατέρα, εἶπε σοβαρά, ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα...

Σὰν νὰ εἴχε πέσει παγωμένο νερὸ ἀπάνω στὴ φωτιά κυττάχτηκαν ὁ Στέφανος μὲ τὸν ἀδελφὸ του.

— Ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα; ρώτησε ὁ Φίλιππος, τρεμοπαίζοντας τὰ βλέφαρά του. Αὐτὸ τὸ ζήτημα, φαντάζομαι, ἔληξε πιά. Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῇς;

— Αὐτὸ τὸ ζήτημα τώρα ἀρχίζει, πατέρα, εἶπε ὁ νέος σοβαρά.

— Ἐγὼ φύγω, εἶπε ὁ Στέφανος.

— Ὁχι, γιατί; Κάθησε! φώναξε ὁ ἀδελφός του.

— Καλύτερα θὰ τὰ λύσετε μόνον σας τὰ ζητήματα, γέλασε ὁ Στέφανος, γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα ἐλαφρὸ τόνο στὴ συζήτησι.

Ὁ πατέρας ἀδυσώπητος!

Ὁ Ἀλέξανδρος κατάλαβε πῶς ἔδινε τὴν ἀποφασιστικὴ μάχη...

Παρακολουθεῖστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελίς 83) τὸ σαγηνευτικὸ αστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ δημοφιλούς Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΜΑΤΕΣΟΝ

Ἡ γυναίκα ποὺ σκόρπιζε ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Πρόκειται γιὰ τὴν παράξενη ἱστορία μιᾶς ὁμορφῆς Ἀμερικανίδας, ποὺ φοβόταν τὸν ἔρωτα καὶ ποὺ σκόρπισε γύρω της τὸν θάνατο, δίκως νὰ τὸ θέλῃ. Τὴν ἀλλοκοτὴ αὐτὴ γυναίκα ἐρωτεύθηκε παράφορα ἕνας, ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος, ποὺ ἦταν ἐτοιμὸς νὰ θυσιάσῃ καὶ ζωὴ του ἀκόμη γιὰ τὴν ἀγάπη της. Ἀλλ' εἶχε νὰ κανὴ ἄραγε μ' ἕναν ἀδίκημένο ἄγγελό ἢ μὲ μιὰ αἰμοθόρο φόνισσα; Δὲ μπορούσε νὰ τὸ ξερῇ... Ἦταν ὁμως ἀπεφασισμένος νὰ τὴν προστατέψῃ καὶ νὰ τὴς δώσῃ τὸ χέρι του σὲ ὅρομο τοῦ περπατομένου της-δρόμο βαμμένο μὲ κόκκινα! Δέκα φορές διακινδύνεψε τὴ ζωὴ του γι' αὐτὴν σὲ ἀγυνιώδεις κι' ἐφιαλτικὲς περιπέτειες, προσηλαθύνοντας νὰ τὴ σώσῃ ἀπὸ τὴν τραγικὴ μοῖρα της καὶ δέκα φορές, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βρέθηκε μέσα σὲ πρὶν ἀπίστευτο ἐγκληματικὸ ὄργιο, ἀμφιβάλλοντας γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ του.

Τὸ νέο αὐτὸ ἀριστοκρατικὸ αστυνομικὸ μυθιστόρημα συναρπάζει δραματικὰ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος μὲ τίς ἀπρόοπτες ἐξελίξεις του καὶ τίς συγκλονιστικὲς περιπέτειές του.

— «Τώρα! συλλογίστηκε. Τώρα ποὺ ἡ ψυχὴ μου εἶναι ἐπαναστατημένη. Δὲν ξέρω τί εἶναι ἀλήθεια καὶ τί ψέμα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ εἶπε ὁ Μηνᾶς Γεωργίου. Πάντως δὲ φαίνεται νὰ λήψω ψέματα...»

Στῆλωσε τὰ μάτια του ἀποφασιστικά στὸν πατέρα του καὶ πρόσφερε τὰ δύσκολα αὐτὰ λόγια:

— Πατέρα! Πρέπει νὰ παντρευτῶ τὴ Φανούλα.

Κοκκινίζοντας, μὲ ντροπὴ, ἔδωσε νὰ καταλάβῃ στὸν πατέρα του τί ἐσήμαινε αὐτὸ τὸ «πρέπει».

Ὁ Στέφανος πήδησε, μόλις ἀκούσε αὐτὰ τὰ λόγια.

— Ψέματά λές! Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συνέβῃ ἐστὶ, ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Ἐσύ γτὲς διαμαρτυροῦσαι!...

— Χτές, πατέρα... Σήμερα ὁμως σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια...

— Ἄν ἐπιμείνῃς σ' αὐτὴ σου τὴν τρέλλα, θὰ ξέρῃς ὅτι ἔκανες ἕνα πατέρα δυστυχισμένο, εἶπε ὁ Βάντης στὸν Ἀλέξανδρο.

— Καί ποιά θά ήθελες ἐξὺ νά πάω; τὸν ρώτησε ὁ νέος με φωνή ἀχνή.

Δὲ δίστασε ν' ἀποκριθῇ ὁ Φίλιππος Βάντης:

— Ποιὰ νά πάρης; Τὴν πιὸ πλούσια νύφη τῆς Ἀθήνας.

— Τὴν ἑσέει ἐξὺ αὐτῇ τῇ πιὸ πλούσια νύφῃ τῆς Ἀθήνας;

— Ὅχι αὐτῇ τῇ στιγμῇ, ἀλλὰ θά σοῦ τῇ βρῶ, ἐννοοῦ σου! Θά τῇ βρῶ. Φτάνει νά σταματήσης κάθε σχέσι με τὴν κοπέλλα αὐτῇ ποῦ δὲν εἶναι ἀνταξία σου.

— Καλὰ, πατέρα, θά τὰ ξαναποῦμε, ἔκανε μ' ἀπογοήτευσι ὁ νέος.

Ἦταν στὸ χαρακτῆρα τοῦ ν' ἀποφεύγει τὴς βίαιες σκηνές.

— «Χρειάζεται διπλωματία, συλλογίστηκε ἐκείνη τῇ στιγμῇ. Πρέπει με κάθε τρόπο νά καταφέρω νά συμπαθήσῃ τὴν Φανούλα.

Ἄν πάω ἐναντία τώρα, θά χαλάσω τὸ πλάν. Στὴ Φανούλα θά πῶ κανένα ψέμμα. Κι' ἐστὶ θά κερδίσω λίγες ἡμέρες. Σ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες θάχω τὸν καιρὸ νά καταφέρω τὸν πατέρα».

Ὁ Φίλιππος Βάντης φάνηκε εὐχαριστημένος. Ἐνα χαμόγελο γεμάτο ἱκανοποίησι ἀστράψε στὸ πρόσωπό του. Ἀκούμπησε τὸ χέρι του στοργικὰ στὸν ὦμο τοῦ γιου του.

— Ἄσε με νά σοῦ βρῶ ἐγὼ νύφη τοῦ εἶπε. Ἄσε με νά σοῦ εξασφαλίσω τὴν εὐτυχία σου...

— Γιατί δίνεις τόση σημασία, πατέρα; ἀναστένανε ὁ νέος. Μία γυναίκα μοῦ πέφτει νά πάω... Γιατί δὲ θέλεις νά τὴν ἀγαπά;

Τὰ διαπεραστικά μάτια τοῦ Στέφανου Βάντη σπηλώθηκαν στὸ γιὸ του.

— Στὸ ἐξήγησα, ἀλλὰ θὰ σὸ ξαναπῶ. Ἐπειδὴ ἡ γυναίκα σου θά εἶναι ἡ μητέρα τοῦ ἐγγονοῦ μου. Σ' αὐτὸ τὸ παιδάκι ποῦ θά γεννηθῇ στήριζονται ὅλες οἱ ἐλπίδες τῆς γενιᾶς μας.

— Μιλᾶς γιὰ τὴ γενιά μας, σὰν νάχομε βασιλικὸ αἷμα στὶς φλέβες μας, πατέρα.

— Ἐλα ἐδῶ, εἶπε ὁ Φίλιππος στὸ γιὸ τοῦ.

Τὸν πῆγε στὸ γραφεῖο πάλι, κι' ἀνοίξε ἓνα μεγάλο, βαρὺ βιβλίο.

— Κύττα! τοῦ εἶπε. Κύττα! Διάβασε!

— Τὸ ξέρω! ἀποκρίθηκε βαρυσήμωνος ὁ νέος. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἦμουν μικρὸς μ' ἐδάξε νά τὸ διαβάζω.

— Δὲν ὠφελήθηκες ὅμως. Θυμᾶσαι καλὰ τί γράφει αὐτὸ τὸ βιβλίο;

— Εἶναι ὁ κατάλογος τῆς περιουσίας μας. Τί στίπινα ἔχομε, τί μετρητά. Ὅλα εἶναι γραμμένα ἐδῶ.

— Ναί! εἶπε με καμάρι ὁ Φίλιππος. Καί θέλεις πολλὰ ὥρα μονάχα γιὰ νά διαβάσης τούς τίτλους. Ὁλόκληρα κατεβατὰ εἶναι αὐτοὶ οἱ τίτλοι... Ἀλέξανδρε! Αὐτὰ εἶναι τὰ παράσημα καί τ' ἀνδραγαθήματά μας. Καθένας ὅπου τὸν ἔβαλε ἡ μοῖρα. Ἐσένα σ' ἔχει βάλει τόσο ψηλά, ποῦ δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νά τὴν περιφρονήσης.

— Λοιπὸν ὅσο τὸ σκέπτομαι, μιά κοπέλλα εἶναι ἀξία νά γίνῃ γυναίκα σου. Τὴν ἤπια!

— Δὲ θέλω ν' ἀκούσω οὔτε τ' ὄνομά της, εἶπε με πείσμα ὁ Ἀλέξανδρος.

— Θά τ' ἀκούσης! φώναξε ἐπιτακτικὰ ὁ πατέρας του. Θά τ' ἀκούσης. Τὴ λένε Μαρινέλα Φρατόγλου...

— Μαρινέλα Φρατόγλου! εἶπε ὁ Ἀλέ-

ξανδρος σουφρώνοντας τὰ φρύδια του. Κάπου τόχω ἀκούσει αὐτὸ τ' ὄνομα.

— Ἄν δὲν ζοῦσες στὰ σύννεφα κι' ἂν δὲν ἦσουν τόσο ἐρωτευμένοι με τὴν Φανούλα σου, θά θυμόσουν πολὺ καλὰ. Ὁ Φρατόγλου εἶναι ἐμπορικός, καί τὴν κόρη του τὴ γνῶριςες στὴς βίαιες σου τῆς Ὑπατίας, πέρυσιν...

— Ἀ, ναί, τὴ θυμᾶμαι, πρόσφερε ψυχρὰ ὁ νέος.

— Τί λὲς λοιπὸν;

— Λέω ὅτι δὲν γίνετα συζήτηση...

— Θέλεις νά πῇς ὅτι εἶναι περίφημη;

— Πατέρα, κατὰλαβες πολὺ καλὰ τὴ θέλα νά πῶ. Δὲ μπορῶ νά τὴ φαντασθῶ τὴν δεσποινίδα Φρατόγλου γιὰ σύζυγό μου.

— Κι' ὅμως, αὐτὴν θά πάρης, εἶπε ὁ πατέρας αὐστηρά. Σκέψου τὸ καλὰ. Ἐγὼ ἔχω διάθεσι δὲ θά τὴ τελειώσω αὐτὸ τὸ συνοικέσιο σὲ δέκα μέρες.

— Πατέρα, πρόσφερε ὁ νέος ἀπειλητικὰ, πρόσφερε καλὰ με μὴ τοὺς κἀνὸς λόγο γιατί θά ντροπιαστοῦμε. Στὸ δηλώνω! Ἀλλὰ κοπέλλα δὲ θά γίνῃ γυναίκα μου. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Φανούλα.

Καί με τὰ λόγια αὐτά, γύρισε ὁ Ἀλέξανδρος τὴν πλάτη στὸν πατέρα του κι' ἡ συζήτηση ἔληξε.

«Θὰ σὲ παντρευθῶ παρὰ τὴ θέλησί τους»

Δὲν εἶχε φερθῇ ποτὲ τόσο ἐπαναστατικὰ στὸν πατέρα του ὁ Ἀλέξανδρος. Κι' ὅμως, τὸ ἀποτέλεσμα ποῦ περιέμενε δὲ φαινόταν.

Ἐλπίζε πὺς ὁ πατέρας του θά κλονιζόταν καί θά τοῦ μίλουσε με ἄλλο πνεῦμα τὸ ἄλλο ποῶί. Ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἔκλεισε μάτι. Κοντὰ στὴν ἀτοιμική του ἐννοία δὲν τὸν ἄφινε νά ἡσυχάσῃ κι' ἡ σκέψι τοῦ Μηνᾶ Γεωργίου. Κάθε τόσο πρᾶγονταν σὰν νά ἔδλεπε ἐξοίατη. Καί πραγματικὰ, εἶχε τὴν ἐντύπωση πὺς στὸ σκοτάδι, γύρω του, ἀστράφταν δυὸ μάτια ἀπελπισμένα, δυὸ μάτια ἱκετευτικά. Κι' ἀκούγε μιά φωνὴ γεμάτη ἀπόγνωσι:

— Δὲ μοῦ μένει τίποτε ἄλλο παρὰ νά σκοτωθῶ!

Πὺς μεταμορφωνόταν αὐτὴ ἡ φωνή; Πὺς ἀκούγονταν ἀφανία γυναικεία; Πὺς ἡ φωνὴ αὐτὴ γινόταν ἀπὸ τὴ μὴ στιγμὴ στὴν ἄλλη ἡ ἀγαπημένη φωνὴ τῆς Φανούλας;

Νόμιζε πὺς ἀκούγε δυὸ φωνές, πὺς ἔδλεπε δυὸ ζευγάρια μάτια στὸ σκοτάδι. Γεμάτα ἀπόγνωση καί τὰ δυὸ, ἱκετευτικά, ἀπειλητικά.

Τὸ βράδυ ἐκείνο ὥριμασε μέσα του ἡ ἀπόφασι νά ἐπαναστατήσῃ ὀριστικά:

«Θὰ τὴν παντρευθῶ ὁπωσδήποτε, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νά με ἀποκληρώσουν ὅλοι, κι' ὁ πατέρας μου κι' οἱ θεῖοί μου!»

Μ' ὅλα αὐτά, βαθεῖα μέσα του περιέμενε τὸ θαῦμα. Μ' ὅλα αὐτά, ἦταν σίγουρος πὺς θά ὑποχωροῦσε ὁ πατέρας του.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὅμως ὁ Φίλιππος σηκώθηκε ἀμίλητος, με ὕψος κλειστό, αὐστηρό.

Μόλις πῆγε κατὰ τὸν πῆ ὁ γιὸς του, ἐκείνος τὸν ἀποπῆρε:

— Μὴ μοῦ ξαναμῖλῃς γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Σοῦ εἶπα: «Ἄν παντρευθῇς μὴ αὐτὴν κοπέλλα θά εἶναι θάνατος γιὰ ὅλους μας!»

— Θὰ πεθάνουμε ὅλοι μας, συμπλήρωσε ἡ Ἑρμῖνα. Μιά ὁλόκληρη οἰκογένεια

κρεμάει τὴν εὐτυχία της σ' ἐσένα. Δὲν ἀνέκεις στὸν ἑαυτὸ σου, δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νά κάνης αὐτὸ τὸ κακό.

— Ὁ ἀνθρωπος μορφώνεται γιὰ νά δαμάσῃ τὰ πάθη του, εἶπε ὁ πατέρας. Ἐσένα σὲ ἀναθρεῖναι σὰν πριγκιπόπουλο, κι' ἔζησες πάντα σὲ κύκλο ἀνώτερο. Πὺς μπορεῖς νά διανοήθης τώρα νά κατεβῇς τόσο πολὺ;

Ἡ μητέρα σκούπιζε τὰ μάτια της ποῦ ὅλο δάκρυζαν, ὁ πατέρας ἐσφίγγε τὰ χεῖλη του καί φαινόταν θλιμμένος ὡς τὸ θάνατο.

Τοὺς ἄφησε ὁ Ἀλέξανδρος κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπῆτι. Ἐτρεξε κατ' ἐυθείαν στὸ σπῆτι τῆς ἀγαπημένης του. Θά μπορούσε νά δῇ τὸ Γιώργο, τὸν ἀδελφὸ τῆς μόνο. Ἦθελε ὅμως νά ἰδῇ τὴν ἀγαπημένη του καί τὴ μητέρα της συγχρόνως. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε καί πῆγε στὸ σπῆτι τὸν πρωὶ-πρωὶ.

Ὁ Γιώργος δὲν εἶχε φύγει ἀκόμα, καί τοῦ ἀνοίξε ὁ ἴδιος. Μόλις τὸν ἀντίκρυσε ἀστράψε ὁλόκληρος.

— Καλῶς τὸν! τοῦ εἶπε. Πὺς νά ἐξηγήσω τὴν πρωινή σου ἐπίσκεψι; Σίγουρος κατὰ καλὸ...

— Ἐδῶ εἶναι ἡ Φανούλα; ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ πρόβαλε ἡ Φανούλα ἀπὸ τὸν κῆπο. Φοροῦσε μιά χρωματιστὴ ποδιά, κι' εἶχε τὰ χεῖρα της φορτωμένα λουλουδία. Μόλις ἀντίκρυσε τὸν ἀγαπημένο της τ' ἄφησε νά πέσουν κι' ἔτρεξε κατεπάνω του με λαχτάρα.

— Ἀλέξανδρε... Πὺς;...

— Ἐλάτε, θέλω νά σὰς μιλῶ, πρόσφερε ἐκείνος κοφτά.

Σχημάτισαν ἓνα κύκλο κοντὰ τοῦ ἡ Φανούλα, ἡ μητέρα της κι' ὁ Γιώργος. Ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς διηγήθηκε με λίγα λόγια τὴ συνδιάλεξι του με τὸν πατέρα του.

Πρὶν τελειώσῃ καλὰ-καλὰ, εἶδε τὸ πρόσωπο τῆς ἀγαπημένης του λλωμένο σὰν κέρινο καί τὰ μάτια της γεμάτα δάκρυα.

— Λοιπὸν, ὅπως βλέπω, φώναξε ὁ Γιώργος, δὲ γίνεται τίποτα. Ἡ κατάσταση δὲν ἀλλάξε Ἀλέξανδρε. Κι' ὅπως εἴπαμε, δὲ εἶναι δυνατόν πιά...

— Στάσου, τὸν ἔκοψε αὐτός. Δὲ μ' ἀφήσες νά τελειώσω. Ἰσως θάπρεπε ν' ἀρχίσω ἄλλοιwise: «Ἦρθε νά σὰς πῶ νά ἐτοιμασοῦμε τὰ χαρτιά, νά παντρευθῶ τὴ Φανούλα, ὅσο γίνετα πιὸ γρήγορα.

Ἐνας λυγρὸς εὐτυχίας ξέφυγε ἀπὸ τὸ στήθος τῆς κοπέλλας. Ὁ Γιώργος τὸν κύτταξε δύσπιστος:

— Γιώργο, τοῦ εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος, δὲν ξέρω ἂν ποτὲ θά ὑποχωρήσουν. Γιὰ τὴν ὥρα εἰμαι φτωχός. Θὰ ἐργασθῶ γιὰ νά ζήσομε. Δίνεις τὴν συγκατάθεσί σου ἐξὺ νά πάω ἡ ἀδελφή σου ἓνα ἄντρα φτωχό;

Γέλασε ὁ Γιώργος.

— Ἀπὸ σ' ἀγαπάει ἡ ἀδελφή μου, τί θέσι ἔχουν ἄλλες σκέψεις; Φτάνει νά τὸ λὲς σοβαρά, καί νά τὸς ἀποφασίσαι.

— Ὁ ἀρχίσουμε τὰ τεχνάσματα γιὰ τὴς ἀδελφές. Πὺς ἡμέρες φαντάζεσαι πὺς χρειάζονται;

— Δέκα, δεκαπέντε, δὲν ξέρω. Μήπως παντρευτήκα ἐγὼ γιὰ νά ξέρω;

Γέλασαν ὅλοι, εὐτυχισμένοι. Τὸ βιολετὰ μάτια τῆς Φανούλας ἀστραποβολοῦσαν κι' ἡ μητέρα της ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— Μὰ δὲν εἶμαι ἐτοιμὴ, διαμαρτυρήθηκε ἡ κοπέλλα.

— Ἐσένα ἀγαπᾶω δὲν ἀγαπᾶω τὰ προικιά σου, γέλασε ὁ Ἀλέξανδρος. Ἐχομε πολλὰ προβλήματα νά λύσομε, Φανούλα. Ἐγὼ θά νοικιάσω ἓνα μικρὸ σπιτάκι, φθινό. Δὲν ξέρω τί θά γίνῃ ἀργότερα, μὰ γιὰ τὴν ὥρα θά εἶσαι μιά φτωχούλα νοικοκυρά, κι' ἡ μόνη σου πολυτέλεια θά εἶναι τὸ πιάνο σου...

— Θά εἶμαι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γυναίκα τοῦ κόσμου! εἶπε αὐθόρμητα ἡ κοπέλλα.

— Ὄστε, σὰ νά λέμε, εἰσάστε ἐπίσημα ἀρραβωνισμένοι, πρόσφερε με συγκίνησι ἡ μητέρα.

— Δώσε μας τὴν εὐχή σου, μανά, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος.

Κι' ἡ Λένα, ποῦ ἀκούγε πρώτη φορὰ ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ τ' ὄνομα «μάννα» ἀκούμπησε τὰ χεῖρα τους στὰ κεφάλια τους καί τοὺς εὐχήθηκε:

— Νά σὰς δῶν ὁ Θεὸς τὴν εὐτυχία καί τὴ χαρὰ ποῦ δοκίμασα κι' ἐγὼ στὴ συζυγική μου ζωὴ. Νά σὰς δῶν καί τὴ χαρὰ ποῦ δοκίμασα με τὰ παιδιά μου. Ἐλῶσα

φτωχεῖα. Ἀλλὰ τὸ τραγοῦδι δὲν ἔλειψε ἀπὸ τὰ χεῖλη μου. Τὸ ἴδιο εὐχομαι καί σὲ σὰς, πλούσιοι ἢ φτωχοί, νά νοιώθετε πάντα μέσα σας ἓνα τραγοῦδι.

Τὴς φίλησε τὸ χέρι ὁ Ἀλέξανδρος, κι' ἔπειτα τοῦ εἶπαν νά καθήσῃ κι' ἔφερε κεράσματα ἡ Καικιλία, ἡ δεύτερη κόρη ἡ βιολωνιστίστρα.

Ὁ Ἀλέξανδρος ὅμως καθόταν στὰ καρδιά.

— Νά μὴ χάνουμε ὥρες, τοῦπε. Νά μὴ χάνουμε στιγμὴ. Θέλω νά ἐτοιμαστοῦμε ὅλα σὲ τρεῖς ἡμέρες ἂν εἶναι δυνατόν...

— Μὴν εἰσαι τόσο βιαστικός, γέλασε ὁ Γιώργος. Σὲ τρεῖς ἡμέρες δὲ θά ἔχῃ οὔτε τὸ νυφικὸ τῆς ἡ Φανούλα.

— Τί σημασία ἔχει; Θέλω νά γίνῃ γυναίκα μου!...

— Τότε νά ποῦμε τὸ καλοκαίρι, τὸν Ἰούλιο, πρότεινε ὁ Γιώργος.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔριξε μιά κλεφτὴ ματιὰ στὴν ἀγαπημένη του. Εἶδε κάποιον φόβο στὰ μάτια της καί κατὰλαβε:

— Ὅχι, εἶπε ὀρμητικά. Τὸ γάμο δὲ θά τὸν ἀναβάλουμε. Τώρα νά τῷ Ἀπρίλιο, ἀμέσως μετὰ τὸ Πάσχα θά παντρευθῶμε. Πρέπει νά τρέξῃς κι' ἐξὺ, νά μὰς βοηθήσῃς Γιώργο. Καί προτείνω κατὰ, ἂν τὸ θέλετε, φυσικά. Τὸ καλοκαίρι νά μὴ πιάσουμε ἄλλο σπῆτι. Νά μείνουμε κι' ἐμεῖς ἐδῶ κοντὰ σας, γιὰ νά κάνουμε κάποια οἰκονομία καί ν' ἀπολαύσομε καί τὴ θάλασσα, ποῦ εἶναι μαγεῖα ἐδῶ...

Ἐρρίξε στὸν κῆπο μιά ματιὰ γεμάτη συγκίνησι. Ὅλα ἦταν φουντωμένα σ' ἓνα ὄργιο λουλουδιῶν, ὅλα τὰ κλωνία ζωντανεύαν με τὰ πράσινα φυλλαράκια στὶς ἀκρες τους, καί με σμάρια ὁλόκληρα λευκῶν μπουμπουκιῶν, ρόδιων καί μενεξεδένιων. Πασχαλινὲς ἔγερναν ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἀνθῶν, καί βιολέττες λευκὲς καί μαδιές σκορποῦσαν στὸν ἀέρα τὴ μεθυστική τους εὐωδία.

— Καλύτερα νά μείνουμε ἐδῶ τὸ καλοκαίρι, ἐπανέλαβε κι' ἡ Φανούλα με ὕψος νοσταλγικό.

— Ἄν χωράμε κι' ἐμεῖς, τόνισε ὁ Ἀλέξανδρος, κι' ἡ Φανούλα τοῦ χαμογέλασε εὐτυχισμένη γι' αὐτὸ τὸ «κι' ἐμεῖς».

— Ἄν χωράτε; Ἐφώνησε ἡ μητέρα. Ὁ Θεὸς μ' εὐλόγησε με τόσα παιδιά, κι' ἐξὺ ποῦ γίνεσαι τώρα παιδί μου, Ἀλέξανδρε, δὲ θά χωράς;

Πεταχτικὸς ὁ νέος, φίλησε στὰ δυὸ μάγουλα τὴ μέλλουσα πεθερά του. Ἦταν κατὰ ἀνδομήτο, ποῦ δὲν τὸ εἶχε κάνει ποτὲ οὔτε στὴ μητέρα του. Γιατί ἡ Ἑρμῖνα ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε μιλῆσει με τόση θερμὴ ἀπλότητα, με τόσο φυσικὴ καλωσύνη.

— Λοιπὸν ὅλα κανονίστηκαν, μανά, εἶπε με θάρρος. Γιώργο, ὁ ἀρχίσουμε τὰ τεχνάσματα, στὸ λέω. Ἐλα, σῆμα, πάμε. Οὔτε δέκα μέρες δὲ σοῦ ἀφίνω διορία.

— Στάσου πέντε λεπτά νά ἐτοιμασθῶ. εἶπε ἀστράφτοντας ἀπὸ χαρὰ ὁ νέος.

Ἐμεινε μόνος με τὴν ἀγαπημένη του ὁ Ἀλέξανδρος γιὰ λίγη ὥρα, καί τῆς ψιθύρισε στὸ αὐτί:

— Δὲν ἔχεις παράπονο, γλυκεῖά μου! Ὅλα θά τακτοποιηθοῦνε...

Κοκκίνισε αὐτὴ ἀπὸ τὴ χαρὰ της.

— Σ' εὐχαριστῶ, Ἀλέξανδρε.

— Γιὰ ποῖο πράγμα; Ἐγὼ πρέπει νά σ' εὐχαριστῶ καί νά σοῦ πῶ τὰ γλυκά σου τὰ κεράκια. Μόλις παντρευτοῦμε θά ἐτοιμασοῦν ἓνα ρεσιτάλ. Θέλω νά παρουσιάσῃς στὸ κοινὸ σὰν γυναίκα μου. Πεθαίνω ἀπὸ εὐτυχία ὅσο συλλογίζομαι πόσο θά καμαρώνω νά εἶσαι γυναίκα μου!...

— Ἀπόψε εἶναι μιά ὥραία συναυλία. εἶπε ἡ Φανούλα. Θά ήθελα νά πάω...

— Νά πάμε, εἶπε πρόθυμα τὸ παλληκάρι. Τώρα ἀκόμα εἶμαι πλούσιος, μπορῶ νά μὴ σοῦ χαλάω τὸ χατήρι. Ποῦ δίδεται ἡ συναυλία, καί ποιά ὥρα;

— Δὲ θυμᾶμαι ἀκριβῶς. Στάσου νά φέρω τὴν ἐφημερίδα. τοῦ εἶπε ἡ κοπέλλα καί σηκώθηκε.

Μιά τυπικὴ εἰδησι

Μετὰ δυὸ λεπτά τῆς ὥρας ἦρθε φέρωντας τὴν πρωινή ἐφημερίδα.

— Στὸ «Παρασσὸ» στὶς ἐπτὰ! εἶπε ἡ Φανούλα.

Ἐν τάξει, νά πάμε μαζί, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος.

Ἀσφαινα, κοκκάλωσε. Καθὼς κύτταζε ἀκόμα ἀφηρημένα τὴν ἐφημερίδα, τὰ μάτια

τοῦ ἔπεσαν σ' ἓνα μεγάλο ἐντυπωσιακὸ τίτλο:

«Τραγικὴ αὐτοκτονία πατρὸς πέντε τέκνων».

Δίχως νά ξέρῃ κι' αὐτὸς γιατί, ἡ καρδιά του ἀρχισε νά χτυπά. Ἀστράψε τὴν ἐφημερίδα ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς ἀγαπημένης του καί διάβασε. Λίγα λόγια τυπικά:

«Τραγικὴ αὐτοκτονία ἔλαβε χώραν χθὲς περὶ τὴν δεκάτην νυκτερινήν. Ὁ Μηνᾶς Γεωργίου, πατὴρ πέντε τέκνων, νυκτοκτόνησε ριφθὲς εἰς τὰς γραμμάς τοῦ ηλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου. Εἰς τὰ θυλάκια τοῦ εὐρέθῃ ἔνα σύντομον σημείωμα: «Δὲ με, λυπάται κανεῖς, οὔτε ὁ Θεός, οὔτε οἱ ἄνθρωποι. Εἶμαι ἀχρηστος γιὰ τὴν οἰκογένεια μου καί γιὰ τὰ πέντε μου παιδιά. Δὲν τὴ θέλω πιά τὴ ζωὴ. Ἀς με συγχωρήσουν ἡ γυναίκα μου καί τὰ παιδιά μου, κι' ὁ Θεὸς ἀς συγχωρήσῃ ἐκείνους ποῦ με ἐξώθηον στὸ θάνατο». Οἱ λόγοι τῆς αὐτοκτονίας τοῦ ἀτυχοῦς ἐμπόρου παραμένουν εἰσέτι ἀγνωστοί».

Ἡ ἐφημερίδα ἀρχισε νά τρέμῃ στὸ χέρι τοῦ Ἀλέξανδρου. Τὸν κύτταζε ἡ Φανούλα παρανεμένη. Εἶχε διαβάσει κι' αὐτὴ μαζὶ τοῦ τὴν εἶδησι.

— Τί φοβερό! ψιθύρισε. Τί δράματα συμβαίνουν στὸν κόσμῳ!

Ἐπείτα παρατήρησε τὴν ταραχὴ τοῦ ἀγαπημένου της.

— Μὰ τί ἐπαθες; τὸν ρώτησε. Τρέμεις. Τὸν ἔφερες αὐτὸν δὲν δυστυχισμένο;

Ὁ Ἀλέξανδρος αἰσθανόταν ἓνα σιδερένιο χέρι νά τοῦ σφίγγῃ τὸ λαιμό. Εἶχε τὴν ἐντύπωση πὺς τὸ χέρι αὐτὸ ἦταν κρύο, θανατερὰ κρύο...

Ἦταν τὸ χέρι τοῦ Μηνᾶ Γεωργίου, τὸ χέρι ποῦ ὕψωνόταν πρὶν λίγες ὥρες τρεμουλιαστὸ, ἱκετευτικά...

Ἐφερε τὸ χέρι τοῦ στο λαιμὸ τοῦ ὁ νέος. Πνιγόταν.

— Ἀλέξανδρε, ξεφώνισε ἡ κοπέλλα. Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί ἐπαθες; Τὸν γνῶριζες;

— Ναί... ὅχι... ἀποκρίθηκε αὐτός. Δὲν αἰσθάνομαι καλά...

Ἐτρεξε ἄλλωλῃ ἡ Φανούλα, τοῦφερε ἓνα ποτήρι νερό. Ἐτρεξαν κι' οἱ ἄλλοι, κι' ἐνὶ ἀρχίξει νά συνέρχεται ὁ Ἀλέξανδρος, ἐνοιωθε ὅλα τὰ μάτια καρφωμένα ἀπάνω του.

— Μὰ γιατί ταραχτήκες τόσο; τὸν ρώτησε ὁ Γιώργος. Οὔτε ὁ πρώτος οὔτε ὁ τελευταῖος δυστυχισμένος ποῦ ζητάει τὴ λύτρωσι στὸ θάνατο.

— Δὲν ἔπρεπε νά πεθάνῃ αὐτός, δὲν ἔπρεπε, βόγγηξε

Τα αριστουργήματα

ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΥΡΑΜΙΔΑ ΤΟΥ ΧΕΟΠΣ

Η μεγάλη πυραμίδα του Χέοπος είναι το μόνο από τα έπτα θαύματα της αρχαιότητας που διασώθηκε ως τις ημέρες μας. Παρά τις τεχνικές προόδους των εποχών μας, το έργο αυτό παραμένει και σήμερα ακόμη ανυπέρβλητο.

Στη σημερινή της κατάσταση, η πυραμίδα του Χέοπος περιλαμβάνει 206 «ταράτσες», που εκτείνονται και στις τέσσερις πλευρές της. Για την κατασκευή της χρειάστηκαν 2.300.600 μεγάλες πέτρες. Οι διαστάσεις της κάθε μιάς είναι 0 μ. 65 X 1 μ. 45 και το βάρος της ξεπερνάει τους 2½ τόννους!

Οι «ταράτσες», για τις οποίες μιλήσαμε παραπάνω, οφείλονται στο ότι, για να σχηματισθεί η πυραμίδα, κάθε σειρά από πέτρες βρίσκεται πιο μέσα από την προηγούμενη και πιο έξω από την επόμενη. Θα μπορούσαμε επίσης να δούμε αυτές τις άλλες πάλιντες και ανιούσες εσοχές (αν βλέπαμε την πυραμίδα εκ των άνω προς τα κάτω, θα μιλούσαμε για κατούσες προεξοχές) σαν γιγαντιαία σκαλοπάτια.

Αλλά αυτές οι ταράτσες ή τα σκαλοπάτια υπάρχουν μόνο σήμερα. Γιατί, οι εξωτερικές επιφάνειες της πυραμίδας ήταν αρχικά λείες και λευκές σαν το χιόνι. Αυτό ωφείλετο στο ότι τα κενά σκεπάζονταν με μεγάλους ασβεστολίθους, που ο καθένας τους είχε βάρος 2—16 τόννων. Αυτή η εξωτερική επένδυση σωζόταν ως πριν από πεντακόσια χρόνια. Αλλά οι Αιγύπτιοι είδαν σ' αυτήν ένα πολύτιμο οικοδομικό υλικό και την αφήρεσαν, αρχίζοντας από τη βάση και προχωρώντας προς την κορυφή. Πολλά σπίτια στην παλιά συνοικία του Καΐρου και τα περισσότερα τζαμιά έχουν χτισθεί με πέτρες, που προέρχονταν από τη μεγάλη πυραμίδα.

Στην παραμόρφωσή της συνετέλεσαν επίσης κι' οι έρευνες που έγιναν σε διάφορες εποχές για την ανεύρεση φανταστικών θησαυρών.

Η ιδέα για την ύπαρξη θησαυρών μέσα στις πυραμίδες ήταν πολύ διαδεδομένη μεταξύ των Αιγυπτίων. Και γι' αυτό η είσοδος πολλών από τις μικρότερες πυραμίδες είχε παραβιασθεί. Οι επιδρομείς δε βρήκαν, βέβαια, μέσα σ' αυτές θησαυρούς, αλλά αποζημιώθηκαν, παίρνοντας τα χρυσά κοσμήματα και τους πολύτιμους λίθους που στόλιζαν τις μούμιες των Φαραώ ή των πριγκιπισσών.

Το ίδιο επιχείρησε το έτος 818 μ. Χ. ο χαλίφης Μαμούν και στη μεγάλη πυραμίδα. Για να μπορέσει να φτάσει στο εσωτερικό της, διαπάνησε σημαντικά ποσά για να φτιάξει μια υπόγειο σήραγγα, που προχωρούσε κάτω από τη βάση της. Αλλά δεν βρήκε τίποτε άλλο εκτός από βράχους, που διαδέχονταν ο ένας τον άλλον σε ατελείωτη σειρά. Γιατί, από ένα περίεργο καπρίτσιο του κατασκευαστού της, η είσοδος της βρισκόταν σε αρκετό ύψος από την επιφάνεια του εδάφους.

Οι απεργίες αυτές διαρπάγες και βεβηλώσεις περιώρισαν σημαντικά τις εξωτερικές διαστάσεις της πυραμίδας.

ΕΚΑΤΟ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΕΡΓΑΤΕΣ!..

Σύμφωνα με το αρχικό σχέδιο, κάθε πλευρά της μεγάλης πυραμίδας είχε μήκος 238 μ. 50 και ύψος 149 μ. 40. Αλλά σήμερα, το μήκος των πλευρών έχει περιορισθεί σε 232 μ. 72 ενώ το ύψος τους δεν ξεπερνάει τα 135 μ. 30.

Το συνολικό βάρος της μεγάλης πυραμίδας υπολογίζεται σε 7.000.000 τόννους. Έχει υπολογισθεί, εξ' άλλου, ότι περιέχει 2.400.000 κυβικά μέτρα πέτρες. Τα άφαιρέθηκαν σε διάφορες περιόδους υλικά ξεπερνούσαν τα 110.000 κυβικά μέτρα. Η κατασκευή της έχει γίνει με τση λεπτολόγο ακρίβεια, ώστε, από τη μία άκρη ως την άλλη του κολοσσίου οικοδομήματος, είναι αδύνατο να βρ κανείς λάθος μεγαλύτερο από 2½ εκατοστά.

Πλάι στη μεγάλη πυραμίδα βρίσκονται δυο άλλες, που, αν και

μικρότερες, αποτελούν, όμως, κολοσσία οικοδομήματα στον ίδιο σχεδόν βαθμό με εκείνη του Χέοπος. Η πρώτη είναι του Χεφρήνου, που κάθε πλευρά της έχει στη βάση μήκος 211 μ. 875 και ύψος 141 μ. 60 και που περιλαμβάνει 1.700.000 κυβικά μέτρα πέτρες. Η εξωτερική της επένδυση είναι ανέπαφη στην κορυφή της. Η δεύτερη είναι του Μικερίνου, που οι πλευρές της έχουν στη βάση μήκος 103 μ. 85 και ύψος 64 μ. 50. Θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν το παιδάκι των δύο άλλων.

Ο 'Ηρόδοτος, ο πατήρ της ιστορίας μας έδωσε πολλές λεπτομέρειες για την κατασκευή της μεγάλης πυραμίδας του Χέοπος.

Σύμφωνα με την αφήγησή του, εκατό χιλιάδες άνθρωποι εργάστηκαν επί είκοσι χρόνια για την κατασκευή της. Οι εργάτες αυτοί δεν ήταν όλοι σκλάβοι. Πολλοί Αιγύπτιοι μικροδιοκτές προσφέρονταν μόνοι τους να εργασθούν κατά την περίοδο των μεγάλων πλημμυρών του Νείλου, που τους έδιωχνε από τα χωράφια τους. Δουλεύοντας στην κατασκευή της πυραμίδας, εύρισκαν τροφή και οίκησι δωρεάν. Τη βάση της τροφής τους αποτελούσαν τα κρεμμύδια, τα σκόρδα και τα ραπάνια. Ο 'Ηρόδοτος μας λέει ότι μια επιγραφή, που θα βρισκόταν πιθανόν στην εξωτερική επένδυση της πυραμίδας, ανέφερε τις ποσότητες των τροφίμων που χρησιμοποιήθηκαν για τους εργάτες και τις αντίστοιχες τιμές τους. Ο πατήρ της ιστορίας ανεβάζει τη συνολική δαπάνη για έξοδα διατροφής σε 1600 άλογα τάλαντα, που αντιπροσωπεύουν 30 περίπου εκατομμύρια σημερινών δραχμών.

Όπως είπαμε, το μέσον βάρος των λίθων, που χρησιμοποιήθηκαν για την κατασκευή της μεγάλης πυραμίδας ήταν δύο τόννοι. Πολλές όμως από τις πέτρες αυτές ζυγίζουν 16 τόννους ή και περισσότερο. Η πέτρα, εξ' άλλου, που εκκλίνει την είσοδο ζυγίζει 60 τόννους!

Πώς, λοιπόν, οι Αιγύπτιοι εργάτες κατάφεραν να σηκώνουν αυτές τις πέτρες και να βάσουν την καθεμία στη θέση της;

Η κατεργασία όλων των υλικών που χρησιμοποιήθηκαν στη μεγάλη πυραμίδα, εκτός από μερικούς κόκκινους γρανίτες του 'Ασσουάν, έγινε στα λατομεία της Μασάρα, στη δεξιά όχθη του Νείλου. Για την κατεργασία τους χρησιμοποιούνταν ορειχάλκινα πριόνια, που τα δόντια τους ήταν εξωπλισμένα πιθανόν με διαμάντια.

Για τη μεταφορά τους στο «γιαπί» είχε κατασκευασθεί ένας λείος δρόμος από πέτρες, μήκους 915 μέτρων και πλάτους 18. Το δρόμο αυτό τον αλείφαν με λιπαρές ουσίες, για να μπορούν να κινούνται άνετα οι βοϊδάμαζες, που μετέφεραν τις πέτρες.

Το πιθανώτερο είναι ότι η ανύψωση των λίθων γινόταν με τροχαλίες. Όπως κι' αν έην, όμως, το πράγμα, οι σύγχρονοι τεχνικοί μένουν κατάπληκτοι μπροστά στον όγκο της εργασίας, που χρειάστηκε για να ολοκληρωθεί αυτό το γιγαντιαίο έργο.

Ο 'Ηρόδοτος μας αφηγείται επίσης μια περίεργη ιστορία σχετικά με την κατασκευή της μεγάλης πυραμίδας.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΧΕΟΠΣ

Ο Χέωψ, μας λέει, είχε αποστραγγίσει τους υπηκόους του για να μπορέσει ν' αποπερατώσει αυτό το κολοσσίο έργο κι' είχε φτάσει, μάλιστα, στο σημείο να πουλάει τα δημόσια αξιώματα. Αλλά και πάλι βρέθηκε σε αδυναμία να προχωρήσει. Και τότε ανάγκασε την κόρη του να μεταβληθεί σε κοινή γυναίκα, για να του εξοικονομήσει τα απαραίτητα χρήματα. «Αφού την εγκατέστησε σε ιδιαίτερο οίκημα, γράφει, την επρόσθεσε να δίνει τον έρωτά της αντί χρημάτων σ' όποιονδήποτε». Κι' η κόρη του Χέοπος, όχι μόνο προμήθευε έτσι στον πατέρα της τα χρήματα, που του νείαζονταν, αλλά έχτισε και δική της πυραμίδα.

Ο 'Ηρόδοτος δεν αναφέρει το όνομα της κόρης του Χέοπος. Αλλά, κατά τις ανασκαφές που έγιναν στην Αίγυπτο, ο γνωστός αιγυπτιολόγος Μαριέτ ανακάλυψε μια επιγραφή, που έλεγε ότι η κόρη του Χέοπος Χέντ-σέν έχτισε δική της πυραμίδα.

Ο 'Ηρόδοτος μας αφηγείται επίσης για το Μικερίνο ότι κατεγόταν από ένα βδελυρό πάθος για την κόρη του κι' ότι η δυστυχισμένη, αφού εξαναγκάστηκε από τον πατέρα της να υποκύψει σ' αυτό, αυτοκτόνησε.

Αλλά τι ήταν οι πυραμίδες; Όλοι οι επιστήμονες συμφωνούν σήμερα ότι δεν είχαν άλλον προορισμό από το να χρησιμεύουν ως τάφοι των Αιγυπτίων Φαραώ, των μελών της οικογενείας τους και πιθανόν και άλλων επιφανών ποσώπων.

Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι πίστευαν ότι ο άνθρωπος συνεχίζει και μετά θάνατο τη «σωματική» ζωή του κι' ότι, για να πραγματοποιηθεί η αναστάσι του στη μέλλουσα ζωή, έπρεπε το σώμα του να διατηρηθεί ανέπαφο. Να για ποιά λόγο η τέχνη της ταριχεύσεως είχε εξελιχθεί στην αρχαία Αίγυπτο σε αληθινή επιστήμη. Οι πυραμίδες δεν ήταν, λοιπόν, παρά τάφοι που παρείχαν στο νεκρό όλα τα εχέγγυα αυτής της «σωματικής» επιδιώσεως, που αποτελούσε την απαραίτητη προϋπόθεση της ψυχικής αναστάσεως.

Καμιά αμφιβολία δε μπορεί να υπάρξει σήμερα σχετικά μ' αυτό το ζήτημα.

ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Η μεγάλη πυραμίδα δεν αποτελούσε, όμως, έναν απλό τάφο, προωρισμένο να εξασφαλίσει τη διατήρηση του σώματος ενός Φαραώ. Ο Χέωψ ανέγειρόντας την, είχε κάποιο υψηλότερο σκοπό. Κι' αυτό έξηγει τη μαγία του να συγκεντρώνει τα απαραίτητα χρήματα για να μπορέσει να την αποπερατώσει. (Πράγμα, έννοείται, που δε μας υποχρεώνει να πιστέψουμε στο άκραιο τη σχετική αφήγησι του 'Ηρόδοτου). Ο Αιγύπτιος Φαραώ θέλησε να κόμη τη μεγάλη πυραμίδα πέτρινο βιβλίο των αστρονομικών, μαθηματικών και φυσικών γνώσεων της εποχής του.

Οι σύγχρονοι επιστήμονες μένουν κατάπληκτοι ανακαλύπτοντας ότι πάνω στις πέτρες τις πυραμίδες είναι γραμμένες με συμβολικό τρόπο επιστημονικές αλήθειες, που τις θεωρούμε σαν σημερινή κατάρκτησι, ενώ οι Αιγύπτιοι τις ήξεραν πριν από χιλιάδες χρόνια.

Να μερικά παραδείγματα: Ως προχτές ακόμη, η απόσταση της Γης από τον 'Ηλιο υπολογιζόταν γύρω στα 142—145 εκατομμύρια χιλιόμετρα. Προσεχτικότερες μετρήσεις ανέβασαν αυτό τον αριθμό στα 149 εκατομμύρια και μερικές χιλιάδες χιλιόμετρα. Έ, λοιπόν, αυτός ο αριθμός βρίσκεται γραμμένος στην πυραμίδα του Χέοπος. Εκφράζεται από το άκραιο το 149 μ. 4. Αν πολλαπλασιάσουμε αυτό τον αριθμό επί 1 εκατομμύριο, έχουμε την ακριβή απόσταση του 'Ηλιου από τη Γη.

Σήμερα, εξ' άλλου, όλοι ξέρουμε τη σχέση της περιφέρειας προς τη διάμετρο, που εκφράζεται από τον αριθμό 3,14. Τον αριθμό αυτό τον βρίσκουμε διαιρώντας το μήκος της πυραμίδας (234 μ. 55) με το μισό του ύψους της (74 μ. 7).

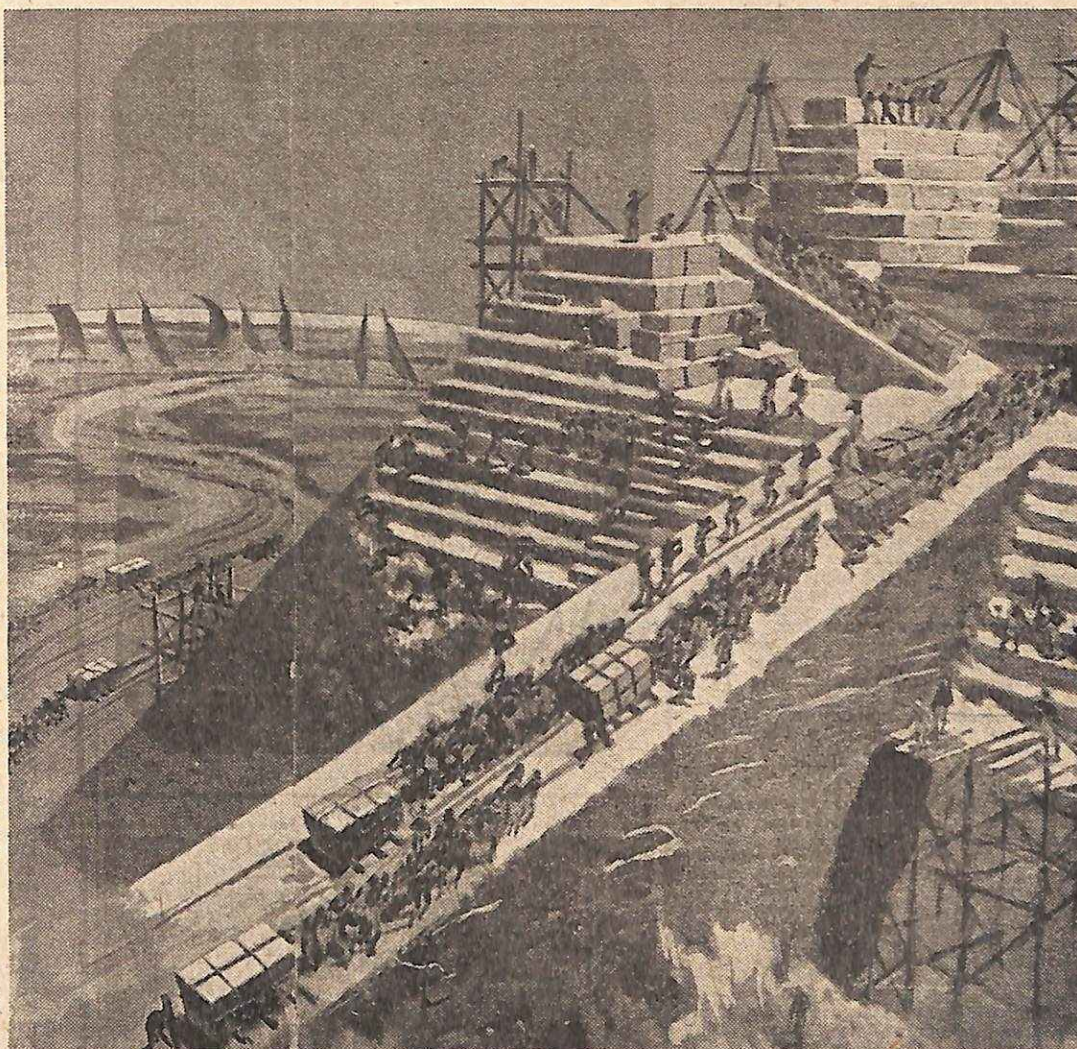
Από την κορυφή της πυραμίδας, εξ' άλλου, περνάει ο ακριβέστερος «πρώτος» μεσημβρινός, που χωρίζει τις ξηρές και τις θαλάσσιες της γης σε δύο ίσα μέρη, πράγμα που δεν συμβαίνει με κανένα άλλον μεσημβρινό. Άλλοι αριθμοί, γραμμένοι με συμβολικό τρόπο στη μεγάλη πυραμίδα, μας δίνουν την αποκλίσι του άξονος της γης, το χρόνο των περιστροφών της, καθώς και των πλανητών. Τis κινήσεις των σημείων του ζωδιακού κτλ.

Οι Αιγύπτιοι αστρονόμοι τα είχαν υπολογίσει όλα με απόλυτη ακρίβεια, μολοντί τα όργανα που διέθεταν ήταν υποτυπώδη συγκρινόμενα με τα σημερινά.

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΔΙΑΡΡΥΘΜΙΣΙ

Να ποιά είναι σε γενικές γραμμές η εσωτερική διαρρύθμισι της μεγάλης πυραμίδας.

Η είσοδος της βρίσκεται στο βόρειο μέρος. Πρόκειται για έναν κατεχόμενο διάδρομο, που προχωρεί κάτω από τη βάση της πυραμίδας και κώνεται στα έγκατα της γης. Ο διάδρομος αυτός ευθυγραμμίζεται στα τελευταία μέτρα της διαδρομής του και κα-

Πώς ένας σύγχρονος σχεδιαστής φαντάστηκε το χτίσιμο της μεγάλης πυραμίδας του Χέοπος.

ταλίνει στον καλούμενο υπόγειο θάλαμο. Ο διάδρομος συνεχίζεται κατόπιν και πέρα από τον υπόγειο θάλαμο και σταματάει έπειτα από μερικά μέτρα.

Κάτω από τον υπόγειο θάλαμο βρίσκεται ένα πηνάδι βάθους 13 μέτρων.

Αλλά αν ξαναγυρίσουμε στην είσοδο της πυραμίδας. Από το ένα τρίτο περίπου του κατεχομένου διαδρόμου αρχίζει ο καλούμενος ανερχόμενος διάδρομος, που προχωρεί προς το κέντρο της πυραμίδας. Έπειτα από 9 μέτρα, ο διάδρομος αυτός κάνει μια στροφή προς νότον και καταλήγει στον αποκλειθέντα θάλαμο της βασιλίσσας. Από το σημείο όπου ο κατεχόμενος διάδρομος γυρίζει προς νότο για να καταλήξει στο θάλαμο της βασιλίσσας, αρχίζει η καλούμενη μεγάλη στοά, που διευθετείται διακόως προς τα επάνω και έχει μήκος 52 μέτρων. Η μεγάλη στοά συναντάται με την καλούμενη βόρεια διόδο, που προχωρεί λοξά στο εσωτερικό της πυραμίδας και έχει μήκος 80 μέτρων. Η βόρεια διόδος καταλήγει στο θάλαμο του βασιλέως, που είναι ο μεγαλύτερος της πυραμίδας. Μια άλλη διόδος, η καλούμενη νοτία, μήκους 57 μέτρων, έρχεται από το αντίθετο μέρος και καταλήγει επίσης στο θάλαμο του βασιλέως. Πάνω απ' αυτό το θάλαμο βρίσκονται άλλοι πέντε θάλαμοι, τελείως κενοί, που κανείς δε μπορεί να πη σε τί χρησιμεύουν.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι η σασκοφάγος του θαλάμου του βασιλέως της πυραμίδας του Χέοπος βρέθηκε τελείως κενή. Η μούμια του Φαραώ είχε αφαιρεθεί από κει ή μήπως δεν τοποθετήθηκε ποτέ;

Το δεύτερο φαίνεται πιθανώτερο, πράγμα που ενισχύει την υπόθεσι ότι η μεγάλη πυραμίδα δεν είναι απλός τάφος, αλλά αποτελεί ένα μεγάλο πέτρινο βιβλίο, στο οποίο οι Αιγύπτιοι σοφοί είχαν εναποθέσει τις γνώσεις τους.

Μερικοί νεότεροι έρευνήτες θέλησαν να δουν επίσης στη μεγάλη πυραμίδα ένα προφητικό βιβλίο. Καθώς σαν έτσι την καλούμενη χρονολογία της πυραμίδας, που προβλέπει και προσδιορίζει με αξιοθαύμαστη ακρίβεια όλα τα μεγάλα γεγονότα της ιστορίας: Τη γέννησι του Χριστού, την ανακάλυψι της 'Αμερικής, τους δυο παγκόσμιους πολέμους, την ατομική εποχή κτλ. Η χρονολογία αυτή σταματάει στο έτος 2001 μ.Χ. που φαίνεται ότι θα συμπίπτει με την έναρξη μιας νέας περιόδου ακμής, ευημερίας και προόδου της ανθρωπότητας. Πριν από το έτος αυτό, όμως, ένας κα αστραπτικός πόλεμος, που θα απλωθεί από τη μία άκρη του πλανήτη μας ως την άλλη, θα σίματοκυλήσει την πολύπαθη ανθρωπότητα. Πρέπει να σημειωθεί ότι και πολλές άλλες προφητίες του παρελθόντος μιλάμε γι' αυτό τον καταστροφικό πόλεμο. 'Ας ελπίσουμε, ωστόσο, ότι δε θα πραγματοποιηθούν.

Οι παραχαράκτες ΣΕ ΔΡΑΣΗ!...

Τα έκπληκτικότερα και δισεκατομμύρια χιλιάδες τους

Η αστυνομία του Μισσορι έπιασε τελευταίως ένα παραχαράκτη, το Μέλβιν Πέρσον, που ήταν ασφαλώς ο πιο κατασκευασμένος στο «επαγγελματικό του» πράγματι, είχε μελετήσει επί πολλούς μήνες χαρακτηριστική και λιθογραφία σε μια δημοσία βιβλιοθήκη, πριν αποφασίσει να βάλει σε πρακτική εφαρμογή τις γνώσεις του. «Υστερα, μέσα σε 3 χρόνια, έφτιαξε 1.400 πλαστά χαρτονομίσματα των 10 δολαρίων. Άλλα, επειδή τα πρόσθεσε πολύ, του κόστισαν τόσο, ώστε... μόλις που έπιασε τα έξοδά του!

Έβλησε στην αστυνομία ότι δεν το έκανε για κέρδος, αλλά από πάθος, γιατί «το είχε στο αίμα του», όπως π.χ. άλλοι έχουν τη χαρτοπαιξία. Πρόσθεσε δε ότι οι φιλοδοξίες του ήταν να φτιάσει χαρτονομίσματα... καλύτερα απ' τα γνήσια! Κι' ένας άλλος όμως «συντεχνίτης» του, στο Σίδνεϊ της Αυστραλίας, έδειξε την ίδια ευσυνειδησία στη «δουλειά» του. Ήταν προηγούμενος μηχανικός και ρολογάς. Όταν αποφάσισε να γίνει παραχαράκτης, μελέτησε επί 6 μήνες κάθε σχετικό τεχνικό βιβλίο. «Άγροσε» έπειτα διχρωμικό αμμόνιο, άραβική γόμα, σκόνη ελαστικού, νιτρικό οξύ, φύλλα ψευδαργύρου, χρώματα, φωτογραφικά φιλμ κι' άλλα υλικά κι' άρχισε να τυπώνει πλαστά χαρτονομίσματα των 10 δολαρίων.

Τα «προνόμια» προπάντων στις κουρσές. Όταν τον πιάσανε, είχε βάλει σε κυκλοφορία περί τα 350.

Οι εφημερίδες τον είχαν έπαινε «Ο κ. Μέρβιν Πέρσον», γιατί πρόσθεσε πάντα να μη «περάσει» ποτέ περισσότερα από 3-4 χαρτονομίσματα μέσα στην ίδια μέρα.

Για να μην τα κρατάει μάλιστα πάνω του, όταν πήγαινε σε κάποιο άλλο πόλη, τάβαζε προηγούμενα μέσα σ' ένα γράμμα σταλμένο... στον εαυτό του. «Ετσι, του τα πήγαινε με ασφάλεια το ταχυδρομείο!»

Ο αστυνομικός του 1953, εξέφρασε το θαυμασμό του για τη θέρμη, την αποφασιστικότητα και την εξυπνάδα του. Αυτό όμως δεν έμπορε να διακρίνει να τον στείλει για 7 χρόνια στη φυλακή!

Κάποιος Μάρκ Κράχαν, Άμερικανός κι' αυτός, φωτοχαράκτης, μεταχειριζόταν ένα άλλο κόλπο. Πήγαινε σε διάφορες πόλεις κι' έβαζε σε κυκλοφορία τα πλαστά χαρτονομίσματα, που είχε φτιάξει. Συνήθως, τα διένιζε στις κουρσές, ξερνώντας πως οι παίκτες είναι μάλλον άφηρημένοι.

Προηγούμενος όμως, δημοσίευσε στη μεγαλύτερη τοπική εφημερίδα μια μικρή αγγελία που έλεγε: «Εδώκα χθες το απόγευμα στον αστυνομικό σταθμό ένα χρηματικό ποσό. Αυτός που το έχασε, ας γράψει στην τάδε διεύθυνση...»

Έτσι, αν τον πιάνανε, θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι βρήκε στο σταθμό τα χαρτονομίσματα κι' ότι αγνοούσε πως ήταν πλαστά!

Το τέχνημά του πέτυχε δυο φορές. Την τρίτη όμως, καταδικάστηκε σε 15 έτών φυλάκιση.

Ένας άλλος «Αμερικανός παραχαράκτης» παρίστανε τον... εύλαστο μετανοούντα! Πήγαινε δηλαδή σε διάφορες πατάδες και τους παρακαλούσε να διαβάσουν μια ευχή για τη σωτηρία της ψυχής του. Τους πληρώσε για τον κόπο τους με πλαστά χαρτονομίσματα των 50 και των 100 δολαρίων, κι' εκείνοι, ανόητοι, του δίνανε τα ρέστα, σε γνήσια χαρτονομίσματα.

Τελικά όμως, ο μένους στα χέρια τους τα πλαστά. Τα δίνανε κι' αυτοί άλλοι, με καλή πιστή βέβαια. Γιατί ποιος μπορούσε ποτέ να υποπτευθεί ένα παπά;...

Την ίδια έμπιστοσύνη έδειχνε και κάποιος ειρηνολόγος της Νουβίδας, που είχε εγκαταστήσει διπλά στην αίθουσα του δικαστηρίου ένα εργαστήριο παραχαράκτων κι' έδινε για ρέστα τα πλαστά χαρτονομίσματα σ' όσους καταδικάζε ο ίδιος να πληρώσουν πρόστιμα για διάφορες παραβάσεις!

Τέλος, κάποιος Ένορκος ενδιαφέρθηκε για τις εξηγήσεις που έδωσε ένας άσυννομος στο δικαστήριο σχετικά με τον τρόπο που μπορούσε να προστεθεί ένα μηδενικό στον αριθμό της αξίας των χαρτονομισμάτων! Έπειτα έβαλε σ' εφαρμογή αυτή τη μέθοδο, για λογαριασμό του. Δεν άρ.σε όμως, για λογαριασμό του, όπως συμβαίνει, άλλωστε με όλους τους παραχαράκτες.

Άνοιξιάντικο στρίπ-τζ.

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΦΤΩΧΕΙΑ

Φτωχή εσύ, φτωχός κι' εγώ
κι' αν θέλεις έρωτα, έδω 'μαι...
Θάναϊ καλά, τ' όμολογώ,
μα τί θα τρώμε;
Φτωχός εγώ, φτωχή και σύ,
αν τύχη και αγαπήσουμε,
αγάπη θαχουμε χρυσή,
μα πως θα ζούμε;

Σε μιάν δόλοερμη άγκαλιά,
για σκέψου το καλά και κρίνε.
Ο έρωτας και τ' αφιλιά
τροφή δεν είναι.
Και με της φτώχειας τ' βραχνά,
όσο καλά και να περνάμε,
θ' άγκαλιαζώμαστε συχνά,
μα θα πεινάμε.

Δέ λέω, βράδυ και πρωί
νάρχωμαι στίπτι με κοφίνια,
μα η φτώχεια πάντα στη ζωή
φέρνηει και γκρίνια.
Θά πάψεις πια να μ' εκτιμάς
κι' όσο θερμά κι' αν μ' άγκαλιάζεις,
μέσα σου θα βαρυκομάς
και θ' αγκρινιάζεις.

Φτωχός εγώ, φτωχή και σύ
και στής αγάπης μας τ' αβρόχια,
ο ένας τον άλλον θα μισή
από τη φτώχεια...

Και όσο κι' αν καρδιοχιτύπας,
ίσως να σκέπτεσαι μονάχη,
πως δεν άξίζει ν' αγαπάς
μ' άδείο στομάχι.

Έτσι πριν φτάσουμε σ' αυτό
το κ' α' τ' που θα μάς χωρίση,
σκέψου και σύ, για να σκεφτώ
κι' εγώ μια λύση...

Κι' αν θέλωμε ζωή χρυσή
προτού μάς φάη μαζί το χόμα,
βρες έναν πλούσιο έσθ
κι' εγώ μια κληρονομία.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΚΟΤΩΝΕΙ τους έκλεκτους της

Τ' ά τρία άσθενή σημεία των πολιτικών

Πολλά άπαγγέλματα έχουν τις ίδιές τρεις άσθενείς τους. Η μολυσμασία π. χ. άπειλει τους εργαζόμενους σε εργοστάσια μολύβδου, το άσθμα και διάφορες άλλες άσθενείες των άναπτυξιακών όργανων τους εργαζόμενους σε εργοστάσια καταργώνονται του βάρβαρου, εκείνοι που κατακτούνται με άρισμένες χρωστικές ούσιες, διατρέχουν τον κίνδυνο άρισμένων άπαγγελμάτων άσθενείας τους άσθμολογούς μ' αυτήν: Μια πρόχειρη ματιά στους πολιτικούς άνδρες της εποχής μας, οδηγεί, δυστυχώς, σ' αυτό το συμπέρασμα. Οι περισσότεροι, αν όχι όλοι, υποφέρουν από κάποια ιδιαίτερη άσθενεία, που δεν την είχαν άλλοτε, αλλά που εμφανίστηκε από τη στιγμή που ανέλαβαν τεράστιας εύθυνες στους ώμους τους.

Το κλασικότερο παράδειγμα είναι του Άλφρεντ Νόβελ. Είχε άλλοτε άσθενεία ύπνου. Άλλ' από τότε που έγινε Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών, είναι διαρκώς άρρωστος. Προσέδωκε στην άρχή από θρόνισή της άσθενείας στεφανιάς άσθενείας, κατόπιν από άσθενείας γαστρικής διαταραχής κι' άσθενείας από κυκλοφορικές άνομιές, με φαινόμενα άδυναμίας της καρδιάς. Άλλ' όλοι σχεδόν οι πολιτικοί άνδρες των Ηνωμένων Πολιτειών είναι λίγο ή πολύ άρρωστοι. Ο άλλοτε ύπουργός της Άμύνης Φόρτσταλ άσθενείας, πέφτοντας από το παράθυρο του ναυτικού νοσοκομείου του Μάρουλεντ, όπου νοσηλευόταν για μεγάλη νευρική εξάντληση. Ο Νάλλας χειρουργήθηκε για καρκίνο των έντέρων. Ο Μάρσαλ, ο Μπέντελ Σμιθ κι' ο Άτσεσον βασανίζονται από έλκος του δωδεκαδακτύλου, που τους άνάγκασε, στο τέλος, να παραιτηθούν από την πολιτική. Ο Κόνντελ Χάλ, ο Στέιντς, ο Μπάρνερ, ο Σάμνερ Ουέλλες, άσθενείας τακτικά. Στο νοσοκομείο του Μάρουλεντ νοσηλεύτηκε επίσης για πολύ καιρό ο άρχηγός της άμερικανικής αντιπροσωπείας στον Ο.Η.Ε. γεροισιαστής Ρόστιν, ενώ ο Άμερικανός αντιπρόσωπος στο Συμβούλιο Άσφαλείας Έρσελ Τζόνσον, πέθανε από καρδιακή προσβολή κατά τη διάρκεια μιας παροξυσμού άσθενείας.

Σοδάρ άρρωστος από φυματίωση είναι επίσης ο Μάκ Τσέ Τούνγκ, στον όποιον οι γιατροί του έχουν συστήσει επανειλημμένως ν' άναπαύη, χωρίς να κατορθώνουν να τον πείσουν.

Από το γενικό κανόνα δεν ξεφεύγουν ούτε οι Ρώσσοι πολιτικοί. Ο Βισνίκου πέθανε από έλκος του δωδεκαδακτύλου, που κατά τη γνώμη των γιατρών, άφείλκτο σε σοδάρ διαταραχή του νευρικού συστήματος. Από νευρική εξάντληση φαίνεται επίσης, ότι πάσχουν ο Μολότωφ κι' ο Κρούτσσεφ. Ο Βούλγαρος ηγέτης Δημητρώφ πέθανε, έξ άλλου, στη Μόσχα στις 2 Ιουλίου 1949, από διαβήτη και άρτηριοσκλήρωση.

Ο Ήντεν, ο Μπένιν, ο Άττιν, από τους Άγγλους, πάσχουν επίσης από σοδάρ διαταραχές, που τους κρατούν στο περιθώριο της πολιτικής. Σοδάρ άσπασχολήσε παρέχει η ύγεια του και στον Μάκ Μίλαν. Από το στομάχι τους υποφέρουν άκομ ο Σουμάν, ο Ώριελ, ο Μαντέσ-Φρόντ, ο Κέι κι' άλλοι από τους Γάλλους πολιτικούς.

Από νευρική εξάντληση πέθανε, έξ άλλου, ο Ίταλος πρωθυπουργός ντε Γκασπερι.

Στις εφημερίδες γίνεται λόγος συχνά για τ' άπολυτή συμπτώση, που έσπαραγίζουν τ' όργανα των διεθνών διασκεύων. Άλλ' οι άνθρωποι που παρακαθύνται σ' αυτά τα συμπόσια, είναι όλοι σχεδόν άρρωστοι. Άλλος απ' αυτούς πίνει στανόνης πριν από το φηγητό. Άλλοι ρίχνουν στο στομάχι τους χαπάκια. Οι περισσότεροι μόλις έγγιζουν τα πλούσια φαγητά, που παρατίθενται μπροστά τους. Και στις προποσεις φέρνουν όλοι σχεδόν το ποτήρι με τη σαμπάνια στα χείλη τους, χωρίς να πιουν ούτε γουλιά.

Τις άσθενείες αυτές, που άσθενείας τους άσθενείας, που τους κρατούν στο περιθώριο της πολιτικής, οι περισσότεροι άσθενείας παρέχει η ύγεια του και στον Μάκ Μίλαν. Από το στομάχι τους υποφέρουν άκομ ο Σουμάν, ο Ώριελ, ο Μαντέσ-Φρόντ, ο Κέι κι' άλλοι από τους Γάλλους πολιτικούς.

Από νευρική εξάντληση πέθανε, έξ άλλου, ο Ίταλος πρωθυπουργός ντε Γκασπερι.

Στις εφημερίδες γίνεται λόγος συχνά για τ' άπολυτή συμπτώση, που έσπαραγίζουν τ' όργανα των διεθνών διασκεύων. Άλλ' οι άνθρωποι που παρακαθύνται σ' αυτά τα συμπόσια, είναι όλοι σχεδόν άρρωστοι. Άλλος απ' αυτούς πίνει στανόνης πριν από το φηγητό. Άλλοι ρίχνουν στο στομάχι τους χαπάκια. Οι περισσότεροι μόλις έγγιζουν τα πλούσια φαγητά, που παρατίθενται μπροστά τους. Και στις προποσεις φέρνουν όλοι σχεδόν το ποτήρι με τη σαμπάνια στα χείλη τους, χωρίς να πιουν ούτε γουλιά.

Τις άσθενείες αυτές, που άσθενείας τους άσθενείας, που τους κρατούν στο περιθώριο της πολιτικής, οι περισσότεροι άσθενείας παρέχει η ύγεια του και στον Μάκ Μίλαν. Από το στομάχι τους υποφέρουν άκομ ο Σουμάν, ο Ώριελ, ο Μαντέσ-Φρόντ, ο Κέι κι' άλλοι από τους Γάλλους πολιτικούς.

Από νευρική εξάντληση πέθανε, έξ άλλου, ο Ίταλος πρωθυπουργός ντε Γκασπερι.

4-6 τοίχιες της ζωής

ΕΙΜΑΙ κάτοχος ενός εξαιρετικού βιβλίου, από κείνα, που τ' διαβάσει ο άνθρωπος και κάνει «καινούργιο σκότι». Αυτό το βιβλίο περιέχει ευθυμίες και διασκεδαστικώτατες ιστορίες, που έχουν τόσο ωμή περιπλοκή και είναι γραμμένες με τόσο χιούμορ, ώστε να γελάς κι' ο πιο πικραμένος άνθρωπος. «Όσο κι' αν είσαι δυστυχής και θλιμμένος, φτάνει να διαβάσεις λίγες σελίδες από τούτο το βιβλίο, για να ξελατάρης και να ξεναθρήσεις τη χαρά της ζωής. Δηλαδή, όχι άπλως να ξελατάρης, αλλά να σπαρταρήσεις στα γέλια.

Όταν το πρωτοπέρα, έτυχε να μπώ σ' ένα λεωφορείο. Κάθησα, έκοφα λίγα φύλλα, κι' άρχισα να διαβάω την πρώτη κωμική ιστορία. Και με πιάει έσφονικά ένα τέτοιο γέλιο, που όλοι οι επιβάτες γύρισαν και με κυττάζαν χαμογελώντας ειρωνικά, με τη συμπεριφορά εκείνη ειρωνεία, που συνήθως παίρνουν οι άνθρωποι, όταν βλέπουν ένα συνάνθρωπό τους να γελάει μόνος του.

Βλέποντας να με βλέπουν έτσι σαρκαστικά και περιέργα, αισθάνθηκα πολύ άσχημα. Κατέβηκα στην πρώτη στάση και είχα την έντύπωση, ότι κείνα τα ειρωνικά βλέμματα μόνο τρυπούσαν την πλάτη.

Καθώς βάδιζα, συνεχίζοντας πεζός τον ύπολοιπο δρόμο μου, θυμήθηκα την εύθυμη ιστοριούλα, που μόλις είχα διαβάσει. Και τ' άγλια μου ήρθαν πάλι αμύθητα. Μα εγώ έφταιγα ή ο Κλέαρχος; Γι' αυτόν τον Κλέαρχο ήταν κείνο το διηγηματάκι.

Ήτανε, λέει, ένας σύζυγος, που είχε μια νόστιμη, αλλά προφανώς έλαφροειδική κυρία κι' έναν έπαινο νόστιμο, αλλά άσυνειδητο φίλο — τον Κλέαρχο. Όπου, ένα άπόγευμα, ο σύζυγος γυρίζει στο σπίτι του έντελως άπρόσπτα, άνοίγει την πόρτα και τί βλέπει; Ο Κλέαρχος κρατάει στην άγκαλιά του την κυρία και τρυφερολογεί μαζί της. Και ο άτυχος σύζυγος, στέκεται και λέει με παράπονο:

— Βρέ Κλέαρχε! Έσύ να μου τ' άκνης αυτό, ο καλύτερός μου φίλος; Έσύ, βρέ Κλέαρχε, που είμαστε φίλοι από μικρά παιδιά; Έσύ βρέ Κλέαρχε, που όταν ήμαστε στο δημοτικό σχολείο, σου έγραφα τ' μαθήματα, για να παίζεις μπάλα; Έσύ, βρέ Κλέαρχε, που όταν κάναμε μαζί στο στρατό και τ' σκαγες, έλεγα εγώ «παρών» για σένα στο προσκλητήριο και σε βοηθούσα να στίς άγυαρείες; Έσύ, βρέ Κλέαρχε, που όταν έχες ανάγκη από λεφτά, ποτέ δε σου άρνούμαι; Έσύ, βρέ Κλέαρχε, που σε κάθε σου ανάγκη, σε μένα θ' άτρέψ; Έσύ, βρέ Κλέαρχε, που σ' έχω καλύτερο κι' από άδελφό μου; Βρέ Κλέαρχε, έπι τέλους σταμάτα, βρέ Κλέαρχε, άμα σου μιλάνε!...

Καταλάβατε; Έλεγε ο παραπονεμένος σύζυγος, που προσδόχικα στο έρω άίσθημα της φιλίας, και ο Κλέαρχος συνέχιζε τις τρυφερολογίες του! Κι' εγώ ν' άναπαριότανω σ' ένα νομό της σκηνής και να με πιάει ένα γέλιο, καταμαρής στο πεδίο, που να στέκωνται οι διαβάτες να με κυττάει και να χαμογελούν κι' αυτοί — άλλά εις βάρος μου. Πάσχισα να συγκρατηθώ, έσφιγγα τα δόντια μου, άσχωνα τ' αχίλιν μου, προσπαθούσα να θυμώθω θλιμμένα περιστατικά, για να έξουδετερώνω τις γελοιστικές μου εκρήξεις, αλλά τού κάκου. Και, δίπλα μου, περνάει δυο μαντράχιοι κι' ο ένας με δείχνει στον άλλο και κάνει μια προσβλητική χειρονομία εις βάρος μου. Στρίβει το γέρι του κοντά στον κρόταφό του — τάχα πως έτούτος έδω που γελάει, δεν είναι στα καλά του. Αυτό με θίγει βαρύτατα — με τη διανοητική μου κατάσταση — δεν επιτρέπω άστέια και παρεξηγήσεις:

— Παρντόν, κύριε. Πρό όλίγου έκάνετε μια χειρονομία, ότι μου έστριψε η βίδα.

— Μπιά! Η ιδέα σας είναι! Λέει.

— Δεν είναι καθόλου η ιδέα μου. Η δική σας είναι. Μου έξηγήτε, παρακαλώ, πως σας πέρασε από τ' μυαλό;

Τότε έπεμβαίνει ο άλλος.

— Σας είδα να γελάτε μόνος σας κι' έβγαλε συμπέρασμα.

— Μπιά: Όστε, άμα γελάει κανείς μόνος του...

— Αυτό πάει να πη πως δεν είν' έν τάξει.

— Τί μου λέτε! Ένώ, αν γελάνε δυο...

— Έ, άμα γελάνε δυο κι' άπάνω, τ' άπράγμα είναι φυσικό.

— Και από τότε έχει βγή αυτός ο νόμος, ότι για να γελάσει ένας άνθρωπος, πρέπει ναχη και παρέα; Τί είναι τ' όγλιο; Πόκερ, που χρειάζεται και συντροφιά; Σας πληροφορώ, κύριοι, ότι είμαι έντελώς νορμάλ άνθρωπος. Και είναι δικαίωμά μου να γελάω

Ένα ευτράτελο βιβλίο

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

με παρτεναίο ή και μόνος μου. Πηγαίνετε, κύριοι!

Αμφιβάλλω αν τους έπεισα.

Τέλος πάντων, κάτι τέτοιες, σαν τού Κλέαρχου, και άκόμα πιο άστείες ιστορίες, έλεγε κείνο το βιβλίο, που μ' έκανε πολύ να γελάσω — άς είν' εύλογη έννοια. Κι' επειδή δεν είμαι εγωίστης και δε συνηθίζω, άμα μου τυχαίνει κάτι καλό, να το κρατάω μόνο για τον εαυτό μου, το έδωσα και σ' άλλους να το διαβάσουν και να ευχαριστηθούν. Και όλοι συμφώνησαν πως τ' όγλιο βιβλίο δεν είχαν ματαιωθεί. Τότε, λοιπόν, σκέφτηκα να τ' άκνω εύρύτερη χρήση και να τ' μεταχειρίζομαι για να καταπολεμήθω θλιμμένες καταστάσεις. Παραβέβαιος χάρη: Όταν έβλεπα ένα φίλο μου ή γνωστό μου πεσμένο σε μελαγχολία, τού έλεγα άμέσως:

— Έγώ θα σε κάνω να σου φύγει η μελαγχολία.

— Πώς;

— Θα σου δώσω να διαβάσεις ένα βιβλίο, που θα σου ξεναθήρει το κέφι. Θα σου δώσω το «παυσίλυπον».

— Αυτό είναι ο τίτλος τού βιβλίου;

— Όχι. Άλλά εγώ τ' άκνω όνομάσει έτσι, γιατί διώχνει κάθε λύπη και κάθε στεναγμό.

Και, σε λίγες μέρες, ο πικραμένος άνθρωπος έρχεται με τ' άμύθηλο, να μου έκφραση την εύγνωμότητά του.

Άφου κατάρθωσα με δαύτο να θεραπεύσω κι' ένα φίλο μου, βαρέα χτυπημένο από έρωτική άπελαιγία. Τον είχε έγκαταλείψει άσπλαχνα η λεγόμενη κι' ο Στέλιος τ' άκνε βάψει μαύρα. Είχαν κόψει τα μάτια του κι' από τ' ατθήα του έβγαλαν άναστεναγμοί, που ράγιζαν τ' άκνη.

— Έλαβε τ' «παυσίλυπον» κι' έγινε άλλος άνθρωπος.

— Ξαλάφρωσε η ψυχή μου, μου είπε. Κι' έλεγα πως δε θα ξεναθήσει ποτέ πια.

Το μεταερίσθηκα άκόμα και σε μια κηδεία — έξω από λόγους σας. Ήταν ένας άξιόλογος άνθρωπος ο κύρ Άντωνάκης ο μακαρίτης, γείτων μου. Τον είχα συνοδέψει πολλές φορές στο δρόμο και θεωρούσα υποχρέωσή μου να τον συνοδεύω και στον τελευταίο του. Ήμαστε όλη η γειτονιά και τ' άκούω δεν έλειψε από κανέναν τ' άκνη. Η δέ χήρα να χτυπιέται και να άλοφύρεται, σαν ήρωίδα άρχαίας τραγωδίας και ο σπενός συγγενείς του να βάζαν τα δυνατό τους, για να μη ύστερησαν σε συγγενικό θρήνο και κοπετό.

Όταν η λαμπρή τελετή έλαβε τέλος, γυρίσαμε στο σπίτι, οι πιά δικόι, για την έπιλεγόμενη παρηγορία. Κατεβαμένη μούτρα, κουδέντες για τ' αμύθητα τ' άκνη έγκομιών, άναμνήσεις από τ' μακαρίτη — χρυσή καρδιά — και η χήρα να συνεχίζει τ' αμύθητο δράση και να τυπεί τ' άκνη στο πλούσιο στήθος της. Μάταια δοκίμαζαν οι άλλοι να την παρηγορήσουν:

— Να κάνεις κουράγιο. Άμαλία μου.

— Τί κουράγιο ή έρμη;

— Μα έτσι θα περάσει όλη σου τ' άκνη. Θα κλαίς;

— Όλη μου τ' άκνη; Όλη μου τ' άκνη στο άκνη θα την περάσω.

Τη λυπημένη την καμένη. Πεταχθήκα μέχρη τ' σπενόι μου και ξεναθήσει με τ' όγλιο. Κάνω έναν εισαγωγικό πρόλογο:

— Στις παρηγορίες, λένε και κανένα άστείο για να σπάσει ο μαύρος πάγος...

— Ναι, ναι! έπιδοκίμασαν όλοι, που είχαν βαρέθω την κλαψούρα.

— Λοιπόν, θα σας διαβάσω μια-δυο εύθυμες ιστοριούλες να ξελατάρω και η χήρα...

— Άχ! Έγώ να ξελατάρω, παιδί μου...

Και να δέτε, λοιπόν, σε λίγο, ένα γέλιο, που ούτε σε καμωδία στο θέατρο δε θα βλέπατε. Πρώτη και καλύτερη ή χήρα. Βίλας τον εαυτό της να συγκρατηθώ στην άρχή, να ύστερα δε μπόρεσε. Παρασύρθηκε κι' αυτή στο κύμα τού γέλατος.

— Κακακά... συχώρα με, Άντωνάκη μου!... Διαδάσε μας και παρακάτω, Μιχαλάκη.

Και διάβασα παρακάτω και δός του ξεκαρδισμός ή χήρα:

— Κακακά!... Άχ, που είσαι, Άντωνάκη

μου ν' ακούσεις κι' εσύ, πού σ' άρεσαν τα κομικά...

Και ήρθε και κάμποσο κρασί και διάβασα όλο το βιβλίο και περάσαμε ένα βράδυ αλυσμένητο. Κι' όταν σηκώθηκα να φύγω, με κοιτούσαν κι' η χήρα στην πόρτα.

— Παιδί μου, Μιχαλάκη, δέ μου άφηνεις αυτό το βιβλίο να ξεδιώγει πού και πού ή έρημη;

— Να σάς τ' δώσω, κυρία 'Αμαλία μου. Όρίστε.

— Συχώρα με, Άντωνάκη μου...

Καί, μιά μέρα, με πληροφορούν πώς ο κύριος Χαράλαμπος, ένας σεβαστός μου φίλος, βρίσκεται στο νοσοκομείο. Τού είχαν κάνει έγχείρηση στο σπυκίτι. Θύμωσα, πού δέ με είχαν ειδοποιήσει προ-εγχειρητικά, να πάω να δώσω κουράγιο στον πάσχοντα σεβαστό μου φίλο και να τού πώ, ότι ύπάρχουν κι' έγχειρήσεις όπου ο ασθενής τή γλυτώνει. Είναι μεγάλη υπηρεσία να τονώνεις τή ήθικη του άρρώστου. Έτσι, έσπευσα να βρεθώ παρά τή πλευρά του, έστως και κατόπιν έορτής. Πόσο χάρηκε ο καυμένος, όταν με είδε.

— Σε περίμενα, Μιχαλάκη μου. Πώς δέν ήρθες τόσες μέρες;

— Δέ φταίω εγώ, κύριε Χαράλαμπε μου, Έτσι κι' έτσι.

— Δέν πειράζει. Και τώρα πού ήρθες, καλό μου κάνεις.

— Η έγχείρησι είχε γίνει δύο μέρες πριν. Σοβαρή έγχείρησι δέ, τού σπυκίτι δέν είναι παιζε-γέλασε. Εύτυχώς επέτυχες! μου λέει ή κυρία Δημήτρα, πού ίσταται κοντά στο προσκέφαλο τού συζύγου της, φύλαξε άγγελος.

— Επέτυχες, αλλά ύποφέρω άκόμα! συμπληρώνει με παράπονο ο πάσχων.

— Είναι οι μετεγχειρητικοί πόνοι, τού εξηγώ. Έδώ υπήκε μαχαίρι, κύριε Χαράλαμπε μου.

— Ναί, μεγάλη τομή...

— Και κατά τή άλλα πώς τή περνάς;

— Πώς να τή περάσω, Πλη-ξες και στενοχώρια. Νά... Διαβά-ζω καμιά έφημερίδα τώρα, γιά να περνά ή ώρα...

— Τί έφημερίδα, κύριε Χαρά-λαμπε μου; Γιά να διαβάσεις πο-λιτικά είσαι τώρα;

— Καί τί να διαβάσω;

— Κάτι εύθυμο, κάτι διασκε-δαστικό, κάτι εύτράπελο, κάτι χιούμορ.

— Ναί, αυτό μου χρειάζεται. Άλλά δέν έχω.

— Θα σου φέρω εγώ, κύριε Χαράλαμπε μου. Ένα βιβλίο πού

Ο ΔΥΝΕΚΔΟΤΑ

Η ελληνική έτοιμότης

Ο αυτοκράτωρ Αδουαντος θεωρούσε τον εαυτό του πολύ θωρακισμένο.

Μιά μέρα, τού παρουσίασαν ένα νεαρό Έλληνα, πού μόλις είμοιαζε καταπληκτικά.

Ο αυτοκράτωρ, γιά να τόν πειράξει, τόν ρώτησε μήπως ή μητέρα του είχε μείνει ποτέ στη Ρώμη.

— Η μητέρα μου όχι, απάν-τησε ο νεαρός, ο πατέρας μου δ-μως έμεινε εδώ πολλές φορές!...

★

Ο Γάλλος μουσικός Ραμό, πού θεωρείται ως ο ιδρυτής τής θεωρίας τής μουσικής αρμονίας, έπνεε τά λούστια.

Κάποιος φίλος του άδούκως πη-γε και στάθηκε δίπλα στο προ-σκέφαλό του κι' άρχισε να ψέλλει.

Ο Ραμό άνοιξε τή μάτια του τότε και έλεγε:

— Προς Θεού, άδού μου! Πάψε να ψέλλεις φάλτσα!...

θα κάνης καινούργιο σπυκίτι!...

— Πότε θα μου τ' φέρης;

— Σήμερα κιόλας. Θα τ' άφι-σω στο θυρωρείο κάτω.

Αυτό κι' έγινε. Και όφειλό να πώ, ότι μεγάλη ευχαρίστησι με πλημμύρισε, καθώς ακεπτόμουν, ότι είχα φανή χρήσιμος σ' ένα πάσχοντα συνάνθρωπό μου. Να προσφέρης τού γέλιο και τήν εύθυ-μία σ' έναν πονεμένο άνθρωπο — ύπάρχει πιά σπουδαία υπηρεσία τάχα; Κατά τήν έμή γνώμη, εί-ναι άνώτερη κι' από τού να τού δίνης δανεικά.

★

Τ' άλλο πρωί πέρασα από τήν κλινική. Όχι άπλώς γιά να έ-πισκεφθώ τόν άρρωστο, αλλά πρό παντός γιά να μάθω τίς έντυπώ-σεις του από τή επανόλυσήν. Δέν είχα καμιά άμφιβολία πώς θα τού είχε κάνει πολύ καλό και τώ-ρα θάδλεπα έναν κύρ-Χαράλαμπε με τή χαμόγελο στό χείλη — πράγμα πού θα συντελούσε και στη γρήγορη ανάρρωσή του. Καθ' όσον τού γέλιο είναι υγιεία.

Κατευθύνομαι στο δωμάτιο 78. Άλλά, καθώς πλησιάζω, βλέπω στην πόρτα τήν κυρία Δημήτρα να σκουπίζει τή δάκρυά της.

— Τί συμβαίνει; ρωτώ άνήσυ-χος. Πού είναι ο κύριος Χαράλαμ-πος;

— Τόν έχουν στο χειρουργείο.

— Γιά ποιό λόγο;

— Ο λόγος είναι τού βιβλίου, πού τού έφερες χτές, Μιχαλάκη. Τόν έπιασε ξαφνικά τούτο γέ-λιο, πού έσπασαν τή ράμματα και νομίζω πώς κάτι έπαθε και τού σπυκίτι...

Περιμέναμε μαζί τ' αποτέλε-σματα. σ' ένα δωμάτιο, κοντά στο χειρουργείο. Κάπου τρία τέ-ταρτα τής ώρας. Ύστερα ήρθε ένας από τούς γιατρούς, ντυμέ-νος σ' άσπρα, σά γλάρος — νο-μίζω ο άρχηγός τής έγχειρήσεως.

— Τί έγινε, γιατρέ; ρωτάει με άγωνία ή κυρία Δημήτρα.

— Κάνανε δτι μπορούσαμε... Πού να φαντασθούμε, ότι θα πά-θαινε τέτοια ζημιά, δύο μέρες μετά τήν έγχείρησι και ότι θα χρειαζόταν και δεύτερη. Τό σοκ! πού έπαθε, είναι λιγάκι επικίν-δυνο...

— Αυτό τού βιβλίου τού έκανε τή λαχτάρα, γιατρέ. Και τού τ' έ-φερε ο κύριος Μιχαλάκης, από 'δώ.

— Τού λόγου σου τού τ' έδω-σες; μου λέει ο γιατρός. Μπράβο! — Τού τ' έφερα να τή διαβάση και να κάνη καινούργιο σπυκίτι, πού λένε, γιατρέ... δικα' ύλογή-θηκα.

Ο γιατρός κούνησε τή κεφαλή του και έλεγε:

— Καινούργιο σπυκίτι!... Πολύ φοβούμαι, ότι θα τού χρειαστή. Άλλά πού θα τ' βρούμε!...

★

Πέρασα ώρες, μέρες και νύχτες άγωνίας, μέχρι να φανή άν ο σε-βαστός μου φίλος θα τή γλυτώ-νε ή θα ξαναδιάβαζε τού βιβλίου σε άλλη παρηγορία.

Δόξα ο Θεός, ο κύρ-Χαράλαμ-πος τή γλύτωσε. Βγήκε από τήν κλινική ένα μήνα άργότερα. Τόν συγχάρηκα.

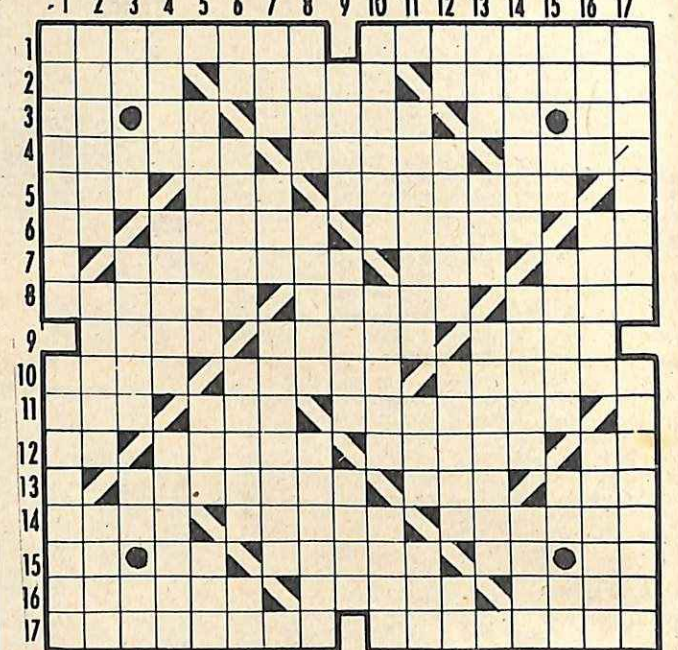
— Μιχαλάκη μου, μου έπτε, παρά τρία να μ' έτρωγες με κεί-νο τού βιβλίο. Μου σπείχισε μένο είκοσι μέρες κλινική παραπάνω κι' έξη χιλιάδες νοσήλια. Άλλά δέν πειράζει. Χαλάλι σου. Γέλα-σα με τήν ψυχή μου...

Ξαναπήρα τού βιβλίο στην κα-τοχή μου. Και ύποσχεθήκα στον εαυτό μου να μήν τ' ξαναδώσω σε άρρωστο, παρά μόνο ν' ήν μού τ' ζητήσουν οι πιθανοί κληρονό-μοι του.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 692

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ**
- 1 Μέγας Άγγλος φυσιοδίφης, έννός του Έρasmus. — Προϊόντα μεγάλης άσιατι-κής χώρας.
 - 2 Κατάρτες. — Τό χρησιμοπο-ιούμε δείκνοντας. — Πανά-κριβο ζύλο.
 - 3 Συνεχόμενα σύμφωνα τού αλφάβητου. — Έδωσε τού ο-νομά του σε ηλεκτρική μο-νάδα. — Πολύ μορφωμένος.
- ΚΑΘΕΤΩΣ**
- 1 Χώρα τής Νοτιοανατολίας. — Περίοδος νηστείας γιά τούς Μωσμεθανούς.
 - 2 Πολεμικός στόλος τής Ιαπα-νίας. — Τό ώραιότερο κομ-μάτι τής ζωής. — Ο Άπόλ-λων των αρχαίων Αιγυπτίων.
 - 3 Αιγυπτιακή θεότης. — Σύμφω-νο. — Πρωτεύουσα όμνώνμου νομού τής Ιταλίας. — Μισό πάκο. — Άρθρο.

- Δίφθογγος. — Όμοια σύμ-φωνα.
- 4 Ποταμός τής Γαλλίας. — Ά-φορμή. — Βιομηχανική περι-οχή τής Γερμανίας.
 - 5 Χορηγόμοιοι τή φωνή μου. — Ποσοτικό επίρρημα. — Κό-σκινο.
 - 6 Άρθρο. — Αθηναίος γιατρός, αρχιτέκτων και άστρονόμος τού Ε' π. Χ. αιώνα. — Διάδο-λος (ξεν.). — Πρόθεσι μπρο-στά σε δασυνόμενη λέξη.
 - 7 Αρχαίος λαός τής Μακεδο-νίας, πού πήρε μέρος στον Τρωικό Πόλεμο. — Γαλλική ποδοσφαιρική ομάδα, πού έ-παίξε στην Άθήνα. — Χρονι-κό επίρρημα.
 - 8 Έξωτικό φρούτο. — Κόρες τού Άτλαντος και τής Αί-θρας, πού μεταμορφώθηκαν σε αστερές. — Όρώς τού Ντιόνου (άγγλ.).
 - 9 Ίερο πνινο των άρχ. Αιγυ-πτίων. — Ίερές χώρες τής κεντρικής Ασίας. — Νυχτό-διο πνινο, πού γνωστό ως μπουφός.
 - 10 Κοινώς λέγεται σελάχι. — Δι-εκολύνει τήν επίτευξη σκο-πού. — Ψάρι.
 - 11 Περίσπτος των νηπίων. — Ά-πόχρωσι τού μπλέ. — Κατοι-κία ζώων.
 - 12 Διπλώνει διαταγμό. — Εύρω-παϊκή πρωτεύουσα. — Δούλος τής αρχαίας Σπάρτης. — Έ-πώνυμο ήγέτου χώρας τής Α' Ασίας.
 - 13 Χώρα τής Ν.Α. Μικράς Α-σίας. — Κιττική άντωνυμία (πληθ.). — Χλωμό, άπονο (ξεν.).
 - 14 Ζή και κινείται. — Δέν προσ-φέρουν γίλιπα στην όσφρη-σι. — Γαλλικό κέντρο παρα-θερισμού.
 - 15 Γαλλικό μέτρο έπιφανείας. — Προτρέπει. — Η Άρτεμις και ο Άπόλλων σκότωσαν τή δώ-δεκα παιδιά τής. — Αρχή και τέλος. — Έρωτηματικό.
 - 16 Ο άνεμος αυτός είναι ζε-στός. — Μυθικός κινητός, γυι-ός τού Ποσειδώνος. — Γκρίζο.
 - 17 Όνομα δυο αυτοκρατόρων τού Βυζαντίου. — Η πρωτεύ-ουσα τής χώρας των Καλ-μούκων, ή όποία θά σάς θυ-μίσει άκριβώς γαϊτανικό.

— Τήν ίδια δικαιολογία είχες πη και άλλοτε στη γυναίκα σου, όταν ήμουν εγώ ή καμαριέρα σου!...

— Καλώς τού Γιάννη μου... Δέν ξέ-ρεις πώς έπληττα όλη τή μέρα, όλο-μόναχη!...

— Σε βεβαιώ, Άντώνη, πώς δέν κυττάζω τή χαρ-τιά τής γυναίκας σου!...

— Νάχης χάρι, πού έχω άπόλυτη έμπιστοσύνη στη γυναίκεύλα μου!...

— Ποτέ δέ θ' άπατούσα τον άνδρα μου μαζί σου... Είσαι πολύ χοντρός γιά να σε χωρέση ή ντουλάπα!...

Το ανοιξιάτικο

ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Τί υποδεικνύουν τα παρισι- νά ινστιτούτα

Η μόδα γενικά και ειδικότερα εκεί-
νη του μακιγιάζ είναι κάθε φορά
ένιαία. Άλλ' εκείνοι που τη δη-
μιουργούν—και, στην προκειμένη
περίπτωση, τα μεγάλα ινστιτούτα καλλο-
νής—έχουν το καθένα τις ιδιορρυθμίες
του ή τις ξεχωριστές προτιμήσεις του.

Ας δούμε, λοιπόν, πώς βλέπουν το ά-
νοιξιάτικο μακιγιάζ του 1958 τα μεγάλα
παρισινά ινστιτούτα καλλονής και ποιές
είναι οι υποδείξεις που κάνουν το καθένα
απ' αυτά:

1) **Μάξ Φάκτορ.**—Φρύδια υπο-
γραμμισμένα σύμφωνα με τη φυσική τους
καμπύλη. Θα δώσετε στα μάτια σας σχή-
μα αμυγδαλού, μία μιά γραμμή, που θα
την τραβήξετε από την εσωτερική άκρη
του τόξου των φρυδιών προς τα έξω πα-
ράλληλα προς τα ματωσίνορα. Η γραμ-
μή αυτή θ' ανεβαίνει ελαφρά στο κέντρο,
ακολουθώντας την καμπύλη των φρυδιών.
Αφού την σχεδιάσετε καλά, θα τη σβύ-
σετε κατόπιν με το δάκτυλό σας. Θα ση-
ματισθή έτσι μία σκιά, που θα μεγαλώση
το μάτι προς τα επάνω.

2) **Λεντερίκ.**—Μακιγιάζ ανάλα-
φρο και φυσικό. Τόνοι λεπτοί «παστέλ»:
ουρανί, ανοιχτό ρόζ, κίτρινο «σούφρ»,
βερβέν. Ρουζ για τα χείλη: απαλό ρόζ.

3) **Δόκτωρ Παγιό.**—Φτιασίδι
«περδάν» για τα βλέφαρα. Φόν ντε τέν:
κρέμ. Μία ελαφρή γραμμή στην άκρη των
ματιών θα τους δώσει μία διεύθυνση προς
τα πάνω. Θα χρησιμοποιήσετε γκριζό
κραγιόν για τα γυαλά μάτια και γκρι-
νούαρ για τα σκούρα. Η γραμμή αυτή
θ' αρχίσει από τη ρίζα των ματωσίνορων.
Στόμα κανονικό, μάλλον μικρό.

4) **Έλενα Ρουμπινστάιν.**—
Το ρουζ στα μάγουλα πολύ ψηλά. (Στην
πραγματικότητα θα είναι ένα ελαφρό
ρόζ). Το στόμα έντονο και πλούσια βαμ-
μένο, ώστε να φαίνεται σαρκώδες. Θα το-
νώσετε περισσότερο το κάτω χείλος. Θα
βάλετε φτιασίδι στα βλέφαρα μόνο στο
έξωτερικό άκρο, σε σχήμα φτερών πετα-
λούδας. Τα μάτια τονισμένα προς τα
πλάγια.

5) **Σταντάλ.**—Φρύδια λεπτά, με
μία ελαφρή καμπύλη στο κέντρο. Θα κά-
μετε με το κραγιόν σας μία ελαφρή σκιά
στο έξωτερικό μέρος των ματιών. Το έ-
πάνω χείλος φυσικό. Θα κάμετε το κάτω
τετράγωνο στο κέντρο.

6) **Χάρριετ Χούμπαντ**—“Α-
γιερ.—Γραμμές φυσικές και καθαρές.
Το φτιασίδι στα μάγουλα πολύ ψηλά. Θα
μεγαλώσετε τα μάτια προς όλες τις διευ-
θύνσεις. Το κραγιόν σας θα ακολουθήσει
τη γραμμή του επάνω βλεφαρού. Αυτή τη
γραμμή θα την προεκτείνετε ελαφρά προς
τα έξω.

7) **Κλύτια.**—Στόμα σαρκώδες,
χωρίς, όμως, να τονώσετε τις εξωτερικές
γωνίες των χειλιών. Το βάψιμο των φρυ-
διών θα ακολουθήσει τη φυσική γραμμή
τους, που θα την ανεβάσετε ελαφρά προς
τους κροτάφους. “Οχι ρουζ στα μάγουλα.

8) **Λανκάστερ.**—Ζωρά και κα-
λοσχεδιασμένα φρύδια, με μία ελαφρή
προέκταση προς τα έξω. Στόμα δροσερό
και γελαστό. Οι άκρες του λίγο αναστη-
καμένες, «Φόν ντε τέν» φυσικό. Ρουζ στα
μάγουλα πολύ ψηλά. Πολύ ανοιχτό (προς
το ρόζ).

9) **Λανκόμ.**—Φυσικό μακιγιάζ.
Φτιασίδι στα βλέφαρα τουρκουάζ. Καμ-
μιά προέκταση της γραμμής των ματιών.

10) **Ίζαμπέλ Λανκραί.**—Κά-
τω χείλος έντονα βαμμένο. Το επάνω σε
σχήμα περισπωμένης με μία μικρή λακ-
κίτσα στη μέση. “Ελαφρό μακιγιάζ των
ματιών. Η γραμμή των ματωσίνορων
προεκτείνεται προς τα πλάγια. Φρύδια
σε σχήμα ήμισυμήνου, γεμάτα, αλλά λε-
πτά.

11) **Όρλάν.**—Οι άκρες των χει-
λιών αναστηκαμένες για να δίνουν μία αι-
σιόδοξη έκφραση στο πρόσωπο. “Οχι ρουζ
στα μάγουλα. Φρύδια φυσικά, κάπως πιο
έντονα στη μέση. Μία ελαφρή προέκταση
των ματιών στα πλάγια με μία απαλή
κραγιονιά. Το μακιγιάζ αυτό είναι πολύ
νεανικό.

Και δυο λέξεις για τα μαλλιά.

Η έφετεινή μόδα έχει ιδιαίτερη προτι-
μησι στους τόνους παστέλ, που δεν απο-
τελούν βαφή, άλλ' είναι ένα είδος φτιασι-
διού των μαλλιών.

Τα παστέλ που θέλει η έφετεινή μόδα
είναι: Το μπλέ σαντρέ, το γκριζό με μώβ
ανταύγειες (πλατώ ίριζ), το πολύ ανοι-
χτό γκριζό με μαργαριταρένιες ανταύ-
γειες (γκρί μαρκίζ), το πολύ ανοιχτό
χρυσάφι (σαμπάνι) και το μπλέ ροζέ.

Είναι αυτόνητο ότι το «χρώμα» που
θα διαλέξετε για τα μαλλιά σας πρέπει
να ταιριάζει με το μακιγιάζ του προσώ-
που σας.

Κάρτι και γυναίκα

Το θηλυκό, που απέκτησε της ψήφου το δικαίωμα,
αρχίζει, πιά, κι' όρεγεται πολιτικό στερώνμα
κι' αυτές τις μέρες βλέπουμε το άσθενές το φύλο
πολιτικά ζητήματα να συζητά με ζήλο...
Πολιτικάντης γίνεται και κομματάρχης βέρος.
Ενημερώνει γείτονες, προβαίνει σε δηλώσεις
κι' αφιόνοντας τό... ζύμωμα του όικου κατά μέρος,
τό ρίχνει στις πιο έντονες «πολιτικές... ζυμώσεις»!

Εκόλλησε κι' η Έδα μας πολιτικομανία
με βουλευτάς και κομμάτα τραβιέται και σκοτίζεται
κι' ίσως αργότερα να μπη κι' αυτή στα καφενεία
και να πολιτικολογη και να διαπληκτίζεται...
Για κομμάτα ενδέχεται κι' αυτή να ξεσπάσει
ν' ανάδη, να εξάπτεται κι' απ' τά... μαλλιά ν' αρπάζεται,
όποτε, αναγνώστα μου και φίλε αγαπητέ,
θα κάνουνε την τύχη τους χιλιάδες... κομματάι!...

Το θήλυ, πάντως, άρχισε να δρ ά πολιτικώς
και βλέπουμε, συνέχεια, τις τελευταίες μέρες
γυναίκες που σκοτώνονται κυριολεκτικώς,
γιατί ζητούν να γίνουνε κι' αυτές... εθνομητρες!
Μέσ' στη Βουλή γυρεύουνε να μπουνε παντι σθένει,
να φάνε στην ευφράδεια κι' αυτόν τόν... Δημοσθένη,
να κάνουνε τόν βιον μας «μη βοέξη και μη σταξη»
και σ' όλα μας να βάλουνε... νοικοκυριό και τάξι!

Αλλά εκτός απ' τις άδρες υπάρξεις μας εκείνες,
που ζωηρώς επιθυμούν να γίνουν βουλευτίνες,
το πολιτικόλογημα δεν έννοούν ν' αφήσουν
κι' αυτές που πρόκειται αύριο να πάνε να ψηφίσουν...
Τά πολλάλά προγράμματα λεπτομερώς προσέχουν
κι' εκφράζουν ποτε διαταγμό και ποτε άδρη συγκίνησι,
ή συνεχώς τα έκλογικά τα κέντρα διατρέχουν
και κάνουνε ζωηρότερη των έκλογών την... κίνησι!

Μεγάλο ρόλο παίρνουνε στις κάλπες μας κι' αυτές.
γι' αυτό, λοιπόν, οι μέλλοντες της χώρας βουλευτές
κνττάνε περισσότερη... φηγούρα να πουλήσουν,
τόν γυναικών την εύνοια για να εξασφαλίσουν!
Τού Τόνι Κέρτις παίρνουνε την πόδα ώρισμένο
και τό μαλλί τους άλλοι τους στη δηλωσι του έμμενει,
παρ' όλο που ο καθένας τους στη δηλωσι του έμμενει,
δ' είναι «αχρωμάτιστος» ο' αυτές τις έκλογές!
Σ' αυτές, όμως, ανάμεσα υπάρχουν και πολλοί,
που το μαλλιού τό βάψιμο δεν τους άπασχολεί
και που την γοητεία τους την θεωρούν μεγάλη,
γιατί έχουνε άπαράλλαχτο τού... Μπρύνερ το κεφάλι!

Από την κάλλη ελάχιστες ήμέρες μας χωρίζουν
και οι πολιτευόμενοι τις γετονίες γυρίζουν
για να προσηλυτίσουνε κι' αυτές τις ντερμπεντέριασες
και να χειροφιλήσουνε άκόμη και... λαντζέριασες!
Για λόγους προεκλογικούς και για ψηφοθηρία,
θυμολογούν κάθε Σουσοδ και κάθε «τσουκαρία»,
γιατί τό κομπλιμέντο τους σιό... τσόκαρο αν πούνε,
μπορεί με τό... τσαρούχια τους μέσ' τη Βουλή να μπουνε!
Τό πάν οι πάντες κάνουνε και δίνουνε τα πάντα
των ψηφοφόρων γυναικών για να γίνουνε την άβάντα.
Σκορπίζουν μειδιάματα για να τις προδιαθέσουν.
Και πρό παντός φροντίζουνε τό πώς θα τους άρέσουν.
Και όλοι οι όπονηφιοι άπάντων των κομμάτων,
ζητούν την ψήφον δηλαδή άσχημων και... κομμάτων!

Ευνοηγράφους
Ανα Τάξις
Ευνοηγράφους
Ευνοηγράφους

ΠΑΠΑΔΕΣ ΚΑΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ

Ο 1. "Αγγλοι άδειωματοί, που δροῦσαν στην Κρήτη κατά τὸ διάστημα τῆς Κατοχῆς, ἀποκαλοῦσαν κρυπτογραφικὰ τὴν ἐπαρχία "Ἀμαρίου ἐλάντους Λάντ". Δηλαδή «ἡ χώρα τῶν λατῶν». Καί μετ' οὗτο δικαίους. Γιατί μόνο στὰ ἐξορία χωρία τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς εὐρίσκον ἀσφαλὲς καταφύγια καὶ πλοῦσια περιτοίρησι, ὅπως δηλογοῦν οἱ ἴδιοι στὰ βιβλία ποὺ ἔγραφαν μεταπολεμικά. Δὲν ὑπῆρχε τότε σπῆτι, ποὺ νὰ μὴν κρύβῃ Βρεταννοὺς φυγάδες. Στὶς περισσότερες μάλιστα περιπτώσεις, αὐτοὶ ποὺ ἀναλαμβάναν τὴν περίθαλψιν καὶ τὴν φυγάδευσίν τους, ἦσαν οἱ παπάδες κι' οἱ δάσκαλοι: Στὸ Γερακάρι, ὁ δάσκαλος "Ἀλέξανδρος Κονάκης". Στὸ "Ἄνω Μέρος, ὁ παπα-Κυριάκος Κατοσαντώνης. Στὴ Νίβαυρι, ὁ Ιερέας Α. Πολυκάκης. Στὴν Πατσό, ὁ δάσκαλος Γιώργος Χαροκόπος. Στὸς "Ἀποστόλους, ὁ ἀειμνήστος ἡγούμενος "Αἰθαγγέλος Λαγκουδάρος. "Ἀπὸ τούτους πρῶτους πάλι ποὺ ἦσαν νὰ ἐνισχύσουν τὸν ἀγῶνα τῶν προαναφερμένων, ποὺ εἶχαν συμπέσει δὴ ἀντιστάσεως, ἦσαν ὁ Ιερέας δάσκαλος Βολιωνῶν "Εὐμανουὴλ "Ἀνδρουλάκης κι' ὁ γιὸς τοῦ Θεόδωρου δάσκαλος κι' αὐτὸς — ἕνας νέος μὲ ἄρτια μόρφωσιν, δόξα μὲν ἔθελον καὶ φλογερὸ πατριωτισμὸ. Κατὰ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου 1941 οἱ Γερμανοὶ, ὕστερα ἀπὸ προδοσίαν, πληροφορήθηκαν ὅτι στὴ μονὴ Πρέβελιν κρυβόντουσαν πολλοὶ "Ἀγγλοι. Τὸ γραφεῖο "Ἀντικατασκοπείας, ποὺ τὸ διῆθνε δόρατα ὁ δρ. Κάρλ Μάχτα, ἐστειλε ἀμέσως τοὺς πράκτορές του, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ἀλήθειαν. "Εἰσαίετο ἐκεῖνον ὅτι σ' ἕνα ὀρειστικὸν, σιμὰ στὴς ἀκτὲς τοῦ μοναστηρίου, εἶχε προσεγγίσει ἀρκετὲς φορές, ἕνα συμχαχικό ὑποβρύχιο, γιὰ νὰ παραλάβῃ φυγάδες. Κι' ἀκόμη ὅτι, πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς περιμέναν στὸ χωριὸ Φραττί, γιὰ νὰ φύγουν μὲ τὴ σειρά τους στὴν Αἴγυπτον.

Τὸ ὑποβρύχιο θὰ ξανάρθῃ πάλι μετὰ 20 καὶ 24 Σεπτεμβρίου, εἴπαν οἱ πρὸδοτες στὸ Μάχτα. Θὰ παραλάβῃ τὸ λιγώτερο ἑκατὸν εἰκοσι "Ἀγγλους. Τὸ Φραττί εἶναι πολὺ κοντὰ στὴ μονὴ Πρέβελιν. Αὐτὴ τοὺς περιβάλλει κι' αὐτὴ τοὺς φυγάδεύει.

Σύμφωνον, ἀποκρίθηκε ὁ δόκτωρ. Μπορεῖ νὰ εἶναι ὅπως τὰ λέτε. "Εχετε ὅμως ἀποδείξεις;

Νὰ γίνῃ ἐξόρμησι στὸ μοναστήρι. "Ασφαλῶς θὰ πέσουν πολλοὶ Βρετανοὶ στὰ χέρια μας.

Δυστυχῶς, ὅποτε κι' ἂν κάναμε ἔρευνα ἐκεῖ, δὲ βρῆκαμε κανένα. Μόναχα παπάδες καὶ καλόγερους ἀνταμάσαμε. Τίποτ' ἄλλο... "Ἄσπασο θὰ ἐπιχειρήσουμε ἄλλῃ μιά. Μπορεῖ νάμαστε τυχεροὶ αὐτὴ τὴ φορά.

Πῆγαν νύχτα οἱ Γερμανοὶ στὸ Πρέβελιν, τῶκαν ἄνω κάτω, μὰ ὅπως πάντα, ἡ ἐρευνὰ τους δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα. "Εἶσι ἔφυγαν ἀπρακτοί, πρὸς μεγάλη δυσἀρέσκεια τῶν πρὸδοτῶν, ποὺ περιμέναν πλοῦσια συγκομιδὴ. "Επειδὴ ὅμως ἦταν βέβαιον ὅτι ἔκτισαν ἐκεῖ πέρα, ἀρχισαν νὰ στέλνουν μικρὰς περιτολὰς στὸ Φραττί. Δὲν ἔκαναν σπουδαία πράγματα. Γιατί οἱ ἐστοιλάδοροι, ποὺ φύλαγαν ἀγρυπνὰ σὲ κάθε γωνία, μόλις ἔβλεπαν τοὺς ναζιῆδες — πλοῖαζόντων, εἰδοποιῶσαν ἐγκαίρως τὴ βῆσιν τους. "Ἀπὸ τὴ μιά μεριά, λοιπόν, ἔμπαιναν οἱ Γερμανοὶ στὸ χωριὸ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλῃ ἔφευγαν οἱ "Ἀγγλοι. "Ο δάσκαλος Σταύρος Σιγανός, μαζί μὲ τὸ συνάδελφόν του Γιώργο Χαροκόπον — ποὺ βρισκόταν στὸ Φραττί περιμένοντας τὸ ὑποβρύχιο — περιπολοῦσαν τοὺς ἐξαιρέτως ἐπισκέπτες τους, ὅσο καλύτερα μπορούσαν. "Ο σκοπὸς τους ἦταν νὰ μάθουν τὰ σχέδια τους.

Αὐτὸ τὸ πᾶνε κι' ἔλα τους δὲ μοῦ καλοφαίνεται, εἶπε ἕνα βράδυ ὁ Χαροκόπος στὸ Σιγανό. Κάτι μαγειρεύουν. Τί λὲς κι' εὐὸ, Σταυρή;

Ὁ δάσκαλος ἀνασκήκωσε τοὺς ὡμούς του.

Τι βὲς νὰ πῶ; ἀποκρίθηκε. "Ὅτι κάτι μαγειρεύουν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. "Ἀλλὰ τί ἀκριβῶς, κανεὶς δὲν τὸ ξέρει ἀκόμη. Αὐτὸ ὅμως ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ ἐξακριβώσουν οἱ δυὸ φίλοι, τὸ πληροφορήθηκε ὁ ἔμπροσθεν Μανώλης Βασιλάκης, ποὺ τοῦφεκίστηκε ἀργότερα στὴν "Αγιά. "Εμενε στὸ Φραττί κι' ἦταν τὸ δεξιὸ χερί τοῦ ἡγουμενίου τῆς μονῆς Πρέβελιν. "Ἀμέσως εἰδοποίησε τοὺς συνεργάτες του: Οἱ ἑκατὸν εἰκοσι "Ἀγγλοι, ποὺ κρύβονταν ἐκεῖ, ἔπρεπε νὰ φύγουν τὸ ταχύτερον πρὸς τὸ "Ἀμάρι. Τὸ Φραττί καὶ ὁ Πρέβελιν ὑπάγονται στὴν ἐπαρχία "Αγίου Βασίλειου. "Ο δάσκαλος Γιώργος Χαροκόπος, ὁ Παῦλος Περνανανάκης κι' ὁ "Ἀλέκος Πελεκανάκης, ἀνάλαβαν τὸ δὺσκολο κι' ἐπικίνδυνον ἔργο τῆς μετακινήσεως τῶν Βρεταννῶν.

Τὰ μάτια σας τέσσερα, τοὺς ὑπέδειξαν οἱ σύντροφοί τους. Προσέχετε τίς περιτολές. "Ἄν πέσετε πάνω τους, χαθήκατε. Εὐτυχῶς ἡ νύχτα, εἶναι ἀπώγειος φεγγάρι. Βρέχει ἀπὸ τὸ πρῶτ'.

Μουσκεμένοι ὡς τὸ κόκκαλο, "Ἕλληνες καὶ "Ἀγγλοι, προχωροῦσαν μὲς στὸ βαθὺ σκοτάδι. Μία μεγάλη ἀτελεύτητη γραμμὴ, ποὺ πῆγαινε βιαστικὰ γιὰ νὰ βγῇ μιά ὥρα ἀρχίτερα ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον ὥρην. Κάθε καθυστέρηση, ὑπορούσε ν' ἀποβῇ μοιραία. "Ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα οὐδέποτε, οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ καταβόσκουν στὸ Φραττί. "Επερινοῦσαν τοὺς διακρίσεις. Σιτοπλὰ καὶ ἀδρόβου, ἔσφιγγαν σιγά-σιγά τὸν κλοιὸν τοὺς γύρω ἀπὸ τὸ χωριὸ, ποὺ κοιμόταν τὸ μαῦρον τοῦ ὕπνου. "Ἐνῶ ὅμως οἱ ναζιῆδες ἔφαγαν γιὰ τοὺς φυγάδες, αὐτοὶ ἐξακολουθοῦσαν τὴν πορείαν τους ἀνέμεσα ἀπὸ λόφοις, μονοπάτια καὶ χαράδρες. Εἶχε ζημηνώσι πιά. Πῆγαιναν ὅμως ἐκαστοφύριον. Τὰ σύννεφα εἶχαν κατέβει τόσο χαμηλὰ, ὥστε τοὺς σκεπάζαν τελείως.

Προσοχὴ μὴν ξεμακρύνῃ κανεὶς καὶ κατακυλίσῃ σὲ κανένα κρεμνὸν τοὺς συμβόλευε ὁ Χαροκόπος. "Ο ἕνας νὰ πατάτῃ στὰ βήματα τοῦ ἄλλου. "Ἐπὶ τέλους ἔφθαναν στὴν Πατσό. "Ἀφ' οὗ βεβαιώθηκαν πὺς δὲν ὑπῆρχαν ἐκεῖ Γερμανοὶ, προχώρησαν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ χωριοῦ. Οἱ κατόικοι, λαλγὰν. "Ετοιμάστηκαν, λοιπόν, νὰ πᾶν νὰ κρυφτοῦν στὰ τριγυρινὰ δάση, ὅπως γινόταν κάθε φορὰ σὲ παρόμοιες περιπτώσεις. Γρήγορα ὅμως διαπιστώσαν πὺς ἦτοιο προέκειται κι' ἔσπευσαν νὰ τοὺς ὑποδεχτοῦν χαροῦμενοι. Καθὲνας τοὺς ἤθελε νὰ φιλοξενήσῃ κι' ἀπὸ ἕνα "Ἀγγλο. "Ο Χαροκόπος ὅμως τοὺς δὴλωσε ὅτι, τὸ καλύτερον, ποὺ εἶχαν νὰ κάνουν, ἦταν νὰ τοὺς στείλουν ἀμέσως σὲ μικρὰς ομάδες στ' ἄλλα χωρία τοῦ "Ἀμαρίου, μὴ τυχόν καὶ κάνουν καμμία, ἐξόρμησι οἱ Γερμανοὶ. "Ὅλοι ἔμειναν σὺμφωνοι κατὰ-Μανώλης "Ἀνδρουλάκης, μὲ τὸ γιὸν τοῦ Θεόδωρου. Τοὺς φιλοξένησαν ἀρκετὰ διάστημα, ὅσοι εἰδοποιήθηκαν νὰ μετακινήθουν πρὸς τὰ νότια παραλία τῆς μεγαλονήσου. Σὲ λίγο ἕνα ὑποβρύχιο θὰ ἐρχόταν στὸν ὄρμον Τούσσουτον, γιὰ νὰ τοὺς παραλάβῃ.

"Ἀπὸ τότε, τὸ σπῆτι τοῦ τολμηροῦ Ιερέα, ἔγινε ἕνα ἀπὸ τὰ καταφύγια ἦταν πρὸδοτικὰ καὶ συνετὸς πατριώτης. "Ο παπα-Μανώλης τρόπον καὶ τοῦ μυστικοῦ ἀγῶνα, ἀλλ' ἀπαίτησε σὺνείσι καὶ προσοχὴ ἀπ' ὅλους. "Ἰδιαίτερα ὅμως ἀπὸ τὸ νεαρὸ γιὸν του, τὸ δάσκαλο.

Παῖδί μου, τοῦλεγε συχνά, εἰσαί ἐνθουσιάζῃς κι' ἀνυπόμονος. Γι' αὐτὸ θέλω νὰ μ' ἀκούσῃς: Μὴν ἀφήνῃς τὸν ἑαυτὸ σου νὰ ἐκδηλώνεται, χωρὶς νὰ ἔξερωμε ποιοὶ εἶναι. "Ἄν σὲ μωριστοῦν, θὰ πᾶς χαμένος. Καὶ εἶχε δίκιο καὶ σκέπτεται ἔτσι ὁ παπα-Μανώλης. Οἱ κατακτιπὲς ἦσαν ἀδυσώπητοι σὲ παρόμοιες περιπτώσεις. Στὸ παραμικρὸ, ἔπιανον πότε τὸν ἕνα καὶ πότε τὸν ἄλλον, τὸν βασανίζαν μὲ ἀνακρίσεις, ἀνατίναζαν τὸ σπῆτι τοῦ καὶ σὸ τέλος τὸν ἔσπιναν στὸν τοίχον! Φυσικὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔφερε ὁ Θεόδωρος. Μὰ ἦταν πολὺ νέος. Κι' οἱ νέοι δὲ λογαριάζουν τίποτε, ὅταν πιστεύουν ἀλογάριαστα γι' αὐτὴ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὅλη ἡ νεολαία τῆς Κρήτης τραγουδοῦσε αὐτὸ τὸ δίστιχο:

«Ὁ ματωμένη λευτεριά, ψηλά πετάει καὶ κρίνει
καὶ στεφανώνει κάθε νιό, ποὺ πολεμᾷ γιὰ κείνη».

Στὸ μεταξύ, στὶς πόλεις καὶ στ' ἀεροδρόμια, εἶχαν ἀρχίσει τὰ πρῶτα σαμποτάζ. "Ο Θεόδωρος "Ἀνδρουλάκης, ἀφιερῶθηκε ψυχὴ καὶ σῶμα, στὴν ἀντίστασιν. "Εκτελοῦσε ὅλες τὶς ἀποστολὰς, ποὺ τοῦ ἀνάθεταν οἱ ἀνώτεροί του, ὅσο ἐπικίνδυνες κι' ἂν ἦσαν. Μὲ τὴν ἥλική καὶ ὀλικὴ ἐνίσχυσιν τοῦ πατέρα του, ποὺ ἦταν ὁ πλουσιότερος κάτοικος τῆς περιφέρειας, ἐφάρμοζε στὴν πράξιν τὰ διδάγματα τῆς θρησκείας μας. "Ο παπα-Μανώλης, στάθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριώτερους συντελεστὲς στὸ μυστικὸ ἀγῶνα τοῦ νηιοῦ. Τὸ σπῆτι τοῦ ἔγινε ἕνα μικρὸ στρατηγεῖο. "Εκεῖ μέσα προετοιμάζονταν τὰ σχέδια τῶν πατριωτῶν, ὅχι μόνο γιὰ τὶς φυγάδεψεις τῶν "Ἀγγλῶν, ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ σαμποτάζ, ποὺ ἀρχίζαν νὰ πληθαίνουν ἐπικίνδυνα.

Κι' οἱ Γερμανοὶ ὅμως δὲν πῆγαιναν πίσω. Μὲ τὴ βοήθεια τῶν πρακτῶν τους, κατέβαλαν κάθε προσπάθεια καὶ διέθεσαν ἀφθονὰ μέσα, γιὰ ν' ἀνακαλύψουν ὅσους ἐργάζονταν ἐναντίον τους. "Ο ἴδιος ὁ ἀρχικατάσκοπος τοῦ Χίτλερ στὰ Βαλκάνια, ὁ διαβόητος ταγματάρχης Χάρτμαν, εἶχε φτάσει στὴν Κρήτη μὲ εἰδικὲς ἐντολὰς, γιὰ τὴν ὁργάνωσιν τῆς ἀντικατασκοπείας καὶ τὴ συγκέντρωσιν πληροφοριῶν, γιὰ τὰ διάφορα δίκτυα ποὺ δροῦσαν στὴν μεγαλονήσον. "Εκεῖνο ὅμως ποὺ εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνησυχοῦ τὸ γερμανικὸν στρατηγεῖο ἦταν, τὸ ἀνταρτικὸ κίνημα. Μὲ τὴν τροπὴ ποὺ ἔπαιρναν τὰ πράγματα, ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ διατηροῦν ἐκεῖ δυσανάλογες δυνάμεις, ποὺ ἦταν ἀνυπολόγιστα χρήσιμες στὶς ἐπιχειρήσεις τοῦ "Ἀφρική Κόρ.

Μέσα σ' ἐλάχιστο διάστημα, ὁ Χάρτμαν κατάρθωσε νὰ πετύχῃ πολλὰ πράγματα. Τὸ πρῶτον ποὺ ἔκανε ἦταν, νὰ πάρῃ μὲ τὸ μέρος του ὅλα τὰ κακοποία στοιχεῖα —ζωοκλέπτες, ἐγκληματίες τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ δικαίου, δραπέτες τῶν φυλακῶν, μαυραγορίτες— καὶ νὰ δημιουργήσῃ μ' αὐτοὺς δίκτυα προδοτῶν. Χαρακτηριστικὸ τοῦ ὅτι ὁ Χάρτμαν ἦταν ἀδίστακτος στὰ μέσα καὶ τοὺς τρόπους ποὺ χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ πληξῇ τὴν ἀντίστασιν. Ἦταν ἕνα καταπληκτικὸ κατάρθωμά του, ποὺ ἐρχεται γιὰ πρώτη φορὰ στὴ δημοσίησιν: Δὲ δίτασε νὰ στείλῃ γράμμα ἀπὸ ἀρχηγὸ τῶν ἀνταρτῶν τοῦ "Ἡρακλείου, καπετὰν Μανώλη Μπαντουῆ, ε'Επιθυμῶ —τοῦ ἔγραφε— νὰ συναντηθῶμε. "Ἐχω νὰ σοῦ ἀνακοινώσω σοβαρὰς ἀποφάσεις τῆς γερμανικῆς διοικήσεως, γιὰ τὸ μέλλον τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ».

Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ πῆγαν δυὸ ἄνθρωποι τοῦ Χάρτμαν στὸ χωριὸ τοῦ Μπαντουῆ, στὶς "Ἀσῖτες, καὶ τὸ ἀφῆσαν σὲ κάποιο συγγενὴ του, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τοῦ τὸ παραδώσῃ σὰ χέρι.

Καὶ ποῦ θὰ τὸν δῶ ἐγώ; ρώτησε ἀνήσυχος ἐκεῖνος. Δὲν τοῦ τὸ στέλνετε καλύτερα μὲ τὸ... ταχυδρομεῖο;

Οἱ δυὸ πράκτορες τὸν χτύπησαν φιλικὰ στὴν πλάτη.

Μὴ φοβεῖσαι, τὸν διαβεβαίωσαν. Πῆγαινε νὰ βρῇς τὸν καπετὰν Μπαντουῆ. Δὲν κινδυνεύεις ἀπὸ κανένα. Εἶναι γιὰ καλὸ ὅλων μας.

"Ο Χάρτμαν βέβαια ἐβείξε τόλμη. "Ἀλλὰ κι' ὁ "Ἕλληνας ἀπαιρηγὸς ἦταν ἀσύγκριτο παλληκάρι. "Ἡ συνάντησις τοὺς ἔγινε στὶς 25 Φεβρουαρίου 1942 στὸ ἐπικρατοῦσιν σημεῖον καὶ ὑπῆρξε δραματικὴ καὶ ἐνδιαφέρουσα. "Ἡ ἐξίστησις τῆς ὁμοῦ δὲν εἶναι καὶ πρῶτον. Σημειώομε μόνον ὅτι ὁ Χάρτμαν ζήτησε ἀπὸ τὸν Μπαντουῆ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Κρήτης εἰς ἀντάλλαγμα διορισμοῦ του ὡς Γενικοῦ Διοικητοῦ καὶ ἀποκαταστάσεως εἰς πρῶτὴ δύσιν, τοὺς πρόσφερε πέντε χιλιάδες χρυσὲς λίρες!

"Ο ἀγῶνας τῶν συμμάχων σας εἶναι χαμένος, τοῦ εἶπε. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ καλεῖται ἡ Κρήτη πρὸς χάριν τῶν "Ἀγγλῶν. "Εμεῖς ἀγαποῦμε περισσότερο ἀπ' αὐτοὺς τὴν "Ελλάδα. "Αγαποῦμε καὶ σένα κι' ἐκτιμοῦμε τὴν ἀνδρεία σου. Θὰ ἦταν ἁμαρτία νὰ χαθῇς κι' εὐὸ μαζί τους.

ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΚΑΙ ΤΟ ΤΟΥΦΕΚΙ

"Ο Μπαντουῆς ἀπάντησε μὲ διπλωματικότητα. Εὐχαρίστησε τὸν Χάρτμαν γιὰ τὰ καλά του λόγια καὶ τοῦ ἐτόνισε ὅτι, οἱ Κρητικοὶ πολέμησαν καὶ πολεμοῦν γιὰ τὴ δική τους ἐλευθερίαν κι' ὅχι γιὰ τοὺς "Ἀγγλους. Τὸ ἴδιο θὰ πολεμοῦσαν καὶ τοὺς τελευταίους, ἂν αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἐπιτιθέμενοι κι' οἱ κατακτιπὲς.

Εἶμαι ἔτοιμος, συμπλήρωσε, νὰ σταματήσω τὸν ἀγῶνα ἐναντίον σας καὶ ν' ἀναλάβω τὸ ἀζῶμα τοῦ γενικοῦ διοικητῆ. Μὲ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως καὶ θὰ... ἐγκαταλείψετε τὸ νησί μας. Διαφορετικὰ δὲ γίνεταί τίποτα.

"Ο Χάρτμαν κατάλαβε πὺς δὲν τῶναξε πέρα μαζί του. "Εἶσι ἔφυγε ἀπὸς τὴν πόλιν καὶ στὰ χωρία, δὲν ἔμειναν μὲ σταυρωμένα χέρια. "Ἐκείνη ὥρα ὅπου οἱ δουλαιὰ τους. Γρήγορα πιάστηκαν ὁ Μανώλης Βασιλάκης, ὁ Δημόκριτος Βοσκάκης, ὁ "Ἀντρέας Πολέντας καὶ μερικοὶ ἄλλοι —ἀπὸ τῆς "Αγιάς. Δυὸ ἀπὸ τοὺς πρὸδοτες τοῦ Χάρτμαν, ὁ Γιάννης Λύτινας κι' ὁ Μάρκος "Εμμανουηλάκης (ὁ πρῶτος ἐκτελέστηκε λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἀπὸ πατριώτες, ὁ δεύτερος καταδικάστηκε ὡς δολοφόνος σὲ ἰσοδύναμα) ἦσαν ἀπὸ τοὺς Βολιωνέ. Συγχωριανοί, δηλαδή, τοῦ παπα-Μανώλη "Ἀνδρουλάκη.

Κανένας βέβαια δὲν τοὺς ὑποπεύονταν τότε. Αὐτοὶ ὅμως, τύποι σκοτεινοί, παρακολουθοῦσαν δόρατα, τὸ σπῆτι τοῦ καλοῦ Ιερέα. "Ο τι γινόταν ἐκεῖ μέσα, τὸ κατέγραφαν μὲ κάθε λεπτομέρεια. "Εκεῖνος πρὸ παντός ποὺ νὰ βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὸ δάσκαλο καὶ τὸν παπὰ. "Ἀφ' οὗ τοὺς παδῶσαν τὸν κρᾶτόρον τους στὴν ὑπερηλία τους. Οἱ Γερμανοὶ δὲν ἔχασαν καί-ρευνα. "Ὅπως εἶπαμε πῶ πάνω, ὁ παπὰ Μανώλης δὲν ἦταν κανένας ἐπιπόλαιος. "Επειδὴ περίμενε πάντα μιά τέτοια στιγμή, εἶχε λάβει ὅλα τὰ τὰ μέτρα. "Εἶσι δὲ βρῆκαν ἐκεῖ οὐτε "Ἀγγλους, οὐτε ὅπλα, οὐτε κανένα ἄλλο ἐνοχοποιητικὸ στοιχεῖο.

Κι' ὅμως οἱ πληροφορίες ποὺ ἔχουμε εἶναι, ὅτι εἶσαι κατὰσκοπος τῶν συμμάχων, εἶπαν στὸν παπὰ. Εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ἡ δὲ;

"Ο τολμηρὸς ρασοφόρος χαμογέλασε μὲ τὸ ὑπέροχον χαμόγελόν του.

Πῶς μπορῶ ν' ἀπαντήσω σ' μιά τέτοια ἐρώτησι; ἀποκρίθηκε. "Ἀν σὰς πῶ ναί, θὰ μὲ συλλάβετε. Λοιπὸν, οὐτε τὸ ἔνα λέω, οὐτε τὸ ἄλλο. Κάνετε ὅτι καταλαβαίνετε.

Οἱ Γερμανοὶ ἔφυγαν ἀπρακτοί. "Ο Ιερέας κάλεσε τότε τὸ γιὸν του.

Θόδωρε, τοῦ εἶπε, ὅπως βλέπεις τὰ πράγματα δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστα.

Τὸ βλέπω, πατέρα. "Ἀλλὰ τί θὲς νὰ γίνῃ;

Πρέπει νὰ φύγῃς ἀμέσως, παῖδί μου. Οἱ Γερμανοὶ δὲν πρόκειται νὰ περιοριστοῦν ὡς ἐδῶ. Θὰ ξανάρθουν. Σήμερα σταθήκαμε τυχεροί. "Ἀλλὰ θὰ

εἴμαστε τὸ ἴδιο κι' αὔριο:

— "Εχεις δίκιο, πατέρα. Νὰ φύγω ὅμως καὶ νὰ πᾶω ποῦ;

— Στὴν "Ἀθήνα. Μὴν ξεχνᾷς πὺς ἔχεις ἐγγραφοὶ στὸ Πανεπιστήμιον γι' ἀνώτερες σπουδές. Στὸ κάτω-κάτω, μένει λίγο διάστημα στὴν πρωτεύουσιν κι' ὕστερα ξαναγυρίζεις ἐδῶ. "Ἦσως νὰ ἐλευθερωθῶμε γρηγορώτερα ἀπ' ὅσο ἐλπίζομε.

"Ἀφ' οὗ αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπιθυμία σου θὰ φύγω, ἀποκρίθηκε ὁ Θεόδωρος. "Ἀπὸ σήμερα κιόλας, θ' ἀρχίσω νὰ ψάχνω γιὰ κανένα πλοῖον, ποὺ θὰ μὲ πάθι στὸν Πειραιά.

Χάρηκε ὁ παπα-Μανώλης μὲ τὴν ἀπόφασιν τοῦ γιου τοῦ. Τὸν ἀγκάλιασε, τὸν φίλησε καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν εὐχὴν του. Τὸ καράβι βρέθηκε γρήγορα. "Ἦταν ἕνα μικρὸν πετρελαιοκίνητον, ποὺ θὰ ἐκινούσε ἀπὸ τὸ Ρέθυμνον. "Ο ὅταν ὁ Μανώλης ἀποχαιρέτησε τοὺς δικούς του μὲ δακρυροῦσαν μάτια. Δωρὸς "Ἀνδρουλάκης ἀποχαιρέτησε τοὺς δικούς του μὲ δακρυροῦσαν μάτια. Λυπόταν ποὺ ἔφευγε. Λυπόταν πρὸ παντός ποὺ ἄφηνε στὴ μέσῃ τὸν τιμὸν ἀγῶνα, ποὺ εἶχε ἀναλάβει μαζί μὲ τ' ἄλλα παλληκάρια τοῦ νηιοῦ. "Ἀφ' οὗ ὅμως δὲ μπορούσε νὰ γίνῃ ἄλλοιῶς, ἔδωσε τὴν καρδιά του καὶ τράβηξε γιὰ τὸ Ρέθυμνον. Τὸ μικρὸ σκάφος, ποὺ θὰ τὸν παραλάβαινε, ἦταν ἔτοιμον ν' ἀνοίξῃ πανιά. "Ο Θεόδωρος πῆδησε μέσα. "Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή στὴν ἀποβάθραν, φάνηκαν μερικοὶ ἄντρες τῆς Γκεστάπο. "Ἐπὶ κεφαλῆς τους ἦταν ὁ ὑπολοχαγὸς Λένεας —ἐλληνικῆς καταγωγῆς— ποὺ μίλουσε θαυμασία τὴν κρητικὴν διάλεκτον. Πῆδησαν κι' αὐτοὶ στὸ σκάφος, μὲ τὰ περιστρώφα στὸ χέρι.

— "Εὖ εἶσαι ὁ Θεόδωρος "Ἀνδρουλάκης, ὁ γιὸς τοῦ παπᾶ;

— "Εγὼ εἶμαι.

— "Ελα μαζί μας.

Μέσα σὲ λίγη ὥρα, ὁ μικρόσωμος, μὰ μὲ τὴν μεγάλη ἑλληνικὴ ψυχὴ δάσκαλος, βρέθηκε ἀπὸ τὸ πετρελαιοκίνητον, ποὺ θὰ τὸν μετέφερε στὸν Πειραιά, στὰ ὑπόγεια κρατητῆρια τῶν φυλακῶν τῆς Γκεστάπο. Τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι περιέβαλε "Ἀγγλους, εἶχε ἀναμίχῃ στὴ συγκρότησιν ἀνταρτικῶν ομάδων κι' ὅτι ὡς τότε, εἶχε κάνει ἕνα σωρὸν σαμποτάζ. Φυσικὰ γιὰ ὅλ' αὐτὰ δὲν ὑπῆρχε κανένα ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀναφορά τῶν πρὸδοτῶν. Γιὰ νὰ τὸν κάνουν νὰ μιλήσῃ, μεταχειρίστηκαν ὅλα τ' ἀπάνθρωπα μέσα, ἀπὸ τὸ δελεσμὸν ὡς τὰ βασανιστήρια. Βράχος ἀκλόνητος ὁ Θεόδωρος, κυττοῦσε τοὺς δημίους τοῦ σὲ μάτια.

— Βασανίστε με ὅσο θέλετε, ἔλεγε. Δὲν ξέρω τίποτα!

— Τὶ δουλαιὲς εἶχατε μὲ τὸ Γιώργο Χαροκόπον, τὸ δάσκαλο ἀπὸ τὴν Πατσό;

— "Ἐχω νὰ τὸν δῶ πολλοὺς μῆνες. Δὲν εἶχαμε καμμία δουλαιὰ οἱ δυὸ μας.

— Λὲς ψέμματα! Ξέρουμε πολλὸ καλά, τί σγέδια ἐτοιμάζετε ἐναντίον μας.

— "Ἀφ' οὗ ἔξερετε, γιὰτὶ μὲ ρωτᾷτε; Κάνετε τὴν δουλαιὰ σας, μιά καὶ μ' ἔχετε στὰ χέρια σας. "Ἀπὸ μὲνα ὅμως δὲν πρόκειται νὰ μάθετε τὸ παραμικρὸ.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐδῶ, ὅτι ὁ Χαροκόπος, ποὺ ἔλαβε λίγο ἀργότερα μέρος στὴν ἀπαγωγὴν τοῦ Κράβου, θεωρήθηκε ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους ἐπικινδύνους πράκτορες τῶν συμμάχων. Σὲ μιά ἀπόρησιν διαταγῇ τοῦ Γραφείου "Ἀντικατασκοπείας —ποὺ ἔχουμε σὰ χέρι μας— ἀνά-

Μόλις ἀπομακρύνθηκε ὁ γιὸς του, ἔπεσε νο-
ντιστὸς κι' ἀρχισε τὸ σπαρακτικὸ τοῦ κλάμα.

μεσα στ' ἄλλα ἀναφέρονται καὶ τὰ ἑξῆς: «Ὁ νέος αὐτὸς (ἐννοεῖ τὸ Γιώργο Χαροκόπον) ἐρχεται σ' ἐπαφὴ ὅχι μόνο μὲ τοὺς ἀντάρτες, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς "Ἀγγλους, ποὺ βρίσκον-
ται στὴ νήσον. Εἶναι δάσκαλος, ἀλλὰ δὲ διδάσκει. Γνωρίζει
πολλὰ μυστικά. "Ο Β. ἀναφέρει συχνὰς ἐπισκέψεις του,
πρὸς τὰ σημεῖα Χ3, Χ7 καὶ Χ2. Νὰ μὴ συλληφθῇ πρὸς τὸ
παρόν. Νὰ παρακολουθοῦνται μόνον οἱ κινήσεις του. Μέσον
τοῦ Β. θὰ γνωρίζωμε τίς ἐπαφές του. Προσοχὴ: "Ἦσως ὁ-
πλοφορεῖ. Εἶναι ἐξυπνον καὶ δραστήριον μέλος τῆς μυστικῆς
ὁργανώσεως τῆς νήσου. "Ἀν ἀντιληφθῇ ὅτι παρακολουθεῖ-
ται, θὰ ἐξαφανισθῇ. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ, θέσετε σ' ἐνέργειαν τὸ σχέδιον
«Πύρινος κύκλος». Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ γιὰ τὰ προαναφερθέντα πρόσωπα...»
"Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺς οἱ Γερμανοὶ εἶχαν τρελλάθῃ. "Ἐλπίζαν ὅτι, βασι-
νίζοντας τὸ Θεόδωρον "Ἀνδρουλάκη, θὰ κατάφερναν νὰ τοῦ ἀποσπάσουν ὁμο-
λογίες. Τίποτε ὅμως, καμμία δύναμις δὲν κατάρθωσε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὸ στόμα.
— Μίλησε! Σοῦ δίνουμε τὸ λόγο τῆς στρατιωτικῆς μας τιμῆς, πὺς θὰ
σ' ἀφήσουμε ἐλεύθερον

Τι λένε για τον έρωτα, το γάμο και τους άνδρες οι διάσημες γόσες-στάρ

Οι αδελφές Γκαμπόρ μαζί με τη μητέρα τους είναι μία από τις πέντε πιο παράξενες οικογένειες της εποχής μας. Η μητέρα άλλωστε είναι η πιο παράξενη! Ονομάζεται Τζόλι και το πρώτο μάθημα που έκανε στις τρεις κόρες της, όταν μεγάλωσαν, κάπως, στην Τσά-Τσά, στην Εύα και στη Μάγδα, ήταν το έξης που τους το επαναλάμβανε σχεδόν κάθε ημέρα: «Τίποτα δεν είναι πιο πολύτιμο στη ζωή μιας γυναίκας από το να έχει έναν άντρα διαρκώς στο πλευρό της!...»

Οι αδελφές Γκαμπόρ, που από αυτές οι πιο γνωστές είναι η Τσά-Τσά και η Εύα, έβρισαν αμέσως σε εφαρμογή τη συμβουλή της μητέρας τους. Έγιναν δυο τόσο γοητευτικά πλάσματα, ώστε παίζουν και οι δυο στον διεθνή κινηματογράφο ως στάρ, αλλά κανείς άνδρας δε μπορεί να τους αντισταθεί. Από αρκετά χρόνια στην πραγματικότητα επιζητούν κάτι άλλο μέσω του κινηματογράφου: να έχουν διαρκώς στους μπορουν περισσότερους άνδρες! Είναι πολύ δυστυχισμένες και κατέχουν ένα «σέξ-άππλ» πραγματικά ακατανίκητο. Αλλά για τους άνδρες που τις γνώρισαν κατά καιρούς από κοντά και που ήταν είτε διάσημοι, είτε πλούσιοι, είτε και τα δύο, η Τσά-Τσά και η Εύα είναι γοητευτικές και αξιολύπητα πλάσματα, αλλά συγχρόνως γεμάτα σκληρότητα, αισιοδοξία και αναισθησία!

Την ημέρα των γάμων της Γκρέης Κέλλυ με τον πρίγκιπα Ρενιέ, η μητέρα Γκαμπόρ δεν δίστασε να δώσει μια ακόμη χρήσιμη «συμβουλή» στις κόρες της: «Τα κορίτσια από καλές οικογένειες στην εποχή μας, τους έπρεπε να παντρεύονται πρίγκιπες αλλά μόνο... πολυεκατομμυριούχους!» Και οι δυο απ' τις τρεις κόρες της έβρισαν αμέσως σε εφαρμογή τη συμβουλή!

Για τη Τσά-Τσά και την Εύα, λοιπόν—δυο από τις διασημότερες γυναίκες της εποχής μας, που γεννήθηκαν κάτω από τον ίδιο αστέρι—σας δίνουμε αμέσως κατωτέρω μια όσο το δυνατόν πιο πλήρη περιγραφή.

Η Τσά-Τσά έχει ανύψωμα 1.60, ζυγίζει 53 κιλά, έχει μάτια γαλάνα και μαλλιά κόκκινα πώς τα ξανθά. Η Εύα είναι 1.57, ζυγίζει 49 κιλά, έχει μάτια καστανά και μαλλιά τελείως ξανθά. Η πρώτη μιλάει περίφημα γαλλικά, γερμανικά, ισπανικά, ούγ-

γρικά, τούρκικα και αγγλικά. Η δεύτερη ούγγρικά, γερμανικά, γαλλικά και αγγλικά. Και οι δυο γεννήθηκαν στη Βουδαπέστη, η πρώτη στις 6 Φεβρουαρίου του 1923 και η δεύτερη στις 11 Φεβρουαρίου του 1926. Η πρώτη επέτυχε τον πρώτο της γάμο σε ηλικία 15 χρόνων και έδωσε το πρώτο της φιλή πολύ μπροστά, η δε δεύτερη σημείωσε την πρώτη της... γαμήλια επιτυχία σε ηλικία 18 ετών και παρέχωσε το πρώτο της φιλή σε άνδρα σε ηλικία 14 ετών. Η Τσά-Τσά παντρεύτηκε για πρώτη φορά ένα πρεσβευτή, για δεύτερη φορά τον «βασιλέα» των ξενοδοχείων Κόνρατ Χίλτον, έναν από τους πλουσιότερους Αμερικανούς επιχειρηματίες και για τρίτη φορά τον πλούσιο, αλλά πολύ φίλο του ούισκου γνωστό ήθοιο Τζωρτζ Σάντερς. Τώρα είναι διαζευγμένη, αλλά οι πλούσιοι άντρες που έκτελούν κάθε επιθυμία της δε λείπουν από κοντά της! Όσο για την Εύα, αυτή παντρεύτηκε επίσης τρεις φορές με τρεις διάσημους για τα πλούτη τους άνδρες: τον Γερμανό δόκτορα Έριχ Ντρίμμερ, τον Ολλανδό Κάρλ Ιζακ και τον Αμερικανό δόκτορα Τζον Γουίλιαμς. Κι αυτή όπως και η πρώτη είναι διαζευγμένη τώρα, αλλά η... αλήτη των πλούσιων βαμιαστών, όσο πάει και εύρυνεται γύρω της. Η πρώτη έχει μια κόρη, τη Φραντσέσκα, από το δεύτερο γάμο της. Η δεύτερη δεν απέκτησε διόλου παιδιά. Η πρώτη παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στον κινηματογράφο το 1952 και η δεύτερη για πρώτη φορά το 1948.

Η Τσά-Τσά και η Εύα φιλοσοφούν συχνά επάνω στα διάφορα γεγονότα της καθημερινής ζωής. Να τι λένε για τον έρωτα:

—Οι γυναίκες αγαπούν με τα αυτιά τους. Οι άνδρες με τα μάτια τους. Δεν είναι ικανοί να αγαπήσουν παρά μόνον ό,τι βλέπουν... λέει η Τσά-Τσά.

—Είμαι πολύ εύτυχης που με έκανε ο Θεός γυναίκα για να με αγαπούν οι άνδρες... λέει η Εύα.

Για τον γάμο η Τσά-Τσά λέει τα εξής:

—Θα παντρεύομαι όσο θα μου το επιτρέψει η ηλικία μου. Πάντως, μετά τον χωρισμό μου από τον Σάντερς, άπορώ συχνά με τον έαυτό μου για το πως δεν παντρεύτηκα ακόμη έναν από τους τόσους πλούσιους, αλλά και τόσο χαρούς που με τριγυρίζουν!... Και προσθέτει η Εύα:

—Ο γάμος είναι μία πολύ ενδιαφέρουσα άσκηση, που δεν πρέπει μια γυναίκα να επαναλαμβάνει περισσότερο από 5 φορές!... Για τα κορίτσια, που τόσο αγαπούν και οι δυο, λένε τα εξής:

—Έχω μια μεγάλη συλλογή από κοσμήματα, που πάντων από διαμάντια. Αλλά θα προτιμούσα να ζω σε μια πρόκληση, παρά να πουλήσω έστω και ένα... λέει η Τσά-Τσά. Και προσθέτει η Εύα:

—Ποτέ δεν επιτρέπω στους άνδρες να αγοράζουν μόνοι τους τα διαμάντια, που μου προσφέρουν. Οι περισσότεροι από αυτούς δεν ξέρουν απόλυτως τίποτα από κοσμήματα. Όσο για τους άνδρες, που τόσο εκτιμούν τα κοσμήματά τους να τι λέει η Τσά-Τσά:

—Μου άρεσε πολύ να γνωρίζω με άνδρες σκληρούς στο χαρακτήρα και δυνατούς στην εμφάνιση. Αλλά όταν καταλάβα ότι άρχισαν να με ερωτεύονται, έχω τον τρόπο να τους μεταβάλλω αμέσως σε... ανόητα!... Και συμπληρώνει η Εύα:

—Είναι ήλιθιο να ζητούν από μια γυναίκα να συγκρίνουν τους Αμερικανούς με τους Ευρωπαίους. Είναι τελείως διαφορετικοί, αλλά μένουν πάντα άνδρες, όταν ξεδοθούν ασυλλόγιστα για μια γυναίκα!... Και κάτι εξαιρετικά ενδιαφέρον: Τι γνώμη έχει η μία Γκαμπόρ για την άλλη:

—Η Εύα με μιμείται σαν μαϊμού σε όλα. Ακόμη και στις ανδρικές κατακτήσεις! λέει με παράπονο η Τσά-Τσά.

—Η Τσά-Τσά με ζηλεύει, γιατί είμαι νεώτερη της κατά 3 χρόνια και φυσικά πιο έλκυστική!... απαντάει η Εύα με χαϊρεκακία. Αλλά το πιο ενδιαφέρον απ' όλα είναι ο τρόπος με τον οποίον πέφτουν στα κρεβάτια τους να κοιμηθούν. Ας τις περιγράψουμε μία-μία χωριστά. Και πρώτα η Τσά-Τσά:

Πέφτει να κοιμηθεί πάντα σ' ένα διπλό κρεβάτι και δε φορεί ποτέ πυτζάμες, αλλά άραχνόφαινα νυχτικά, πολυπρά και πανάκριβα. Όσο για την Εύα πέφτει να κοιμηθεί κι αυτή πάντα σε διπλό κρεβάτι με μεγάλη κουνοπιέρα. Δεν συνηθίζει πυτζάμες αλλά πολυπρά νυχτικά από καθαρό μετάξι που κοστίζουν μια ολόκληρη περιουσία.

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ ΡΑΗ

Οι αδελφές Γκαμπόρ, η Εύα (δεξιά) και η Τσά-Τσά (αριστερά).

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

★ Αν η Τσέρυλ Κρένν, η κόρη της Λάνα Τάρνερ, είναι σήμερα ελεύθερη, αν η διεξαγωγή της δικής της ανέβλησε επί δημο, αν αντί να κλειστή σε μια αναμορφωτική σχολή, παραδόθηκε στη γιαγιά της, όλα αυτά οφείλονται στον Τζέρι Γκίολερ, το δικηγόρο των αστέρων του Χόλλυγουντ, ο οποίος σημείωσε, με την υπόθεσή αυτή, μια ακόμα αναμφισβήτητη νίκη. Ο Τζέρι Γκίολερ, κατόρθωσε να κάνει τους διαδότες να παραδεχτούν πως η Τσέρυλ βρισκόταν σε κατάσταση αμύνης, όταν σκότασε το Στοιματάτο. Ο Γκίολερ έχει αναλάβει την υπεράσπιση 78 αστέρων κατηγορουμένων για πολύ σοβαρά ανόμια και κατόρθωσε πάντοτε να επιτύχει την αθώωσή τους. Αυτός έσωσε

γραφία, που προορίζεται για το περιοδικό «Παρί-Ματς».

Ο Ντουίνγκουν Έρριζε μια ματιά στη μικρόσωμη νεά, με την όποια κατόρθωσε να φωτογραφηθεί και κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

Ο νεαρός φωτογράφος ήταν ο Ροζέ Βαντίμ και η σύζυγός του η Μπριτζίτ Μπαρντ.

Σήμερα τα πράγματα άλλαξαν. Ο διάσημος ταυρομάχος, που δε θυμάται καθόλου την ιστορία που αναφέραμε, κυκλοφορεί στους δρόμους της Σεβίλλης, όπου γυρίζεται το φιλμ «Η γυναίκα και το νεύρο», με την έλπιση πως, κατά το γύρισμα κάποιας σκηνής, θα του δοθεί η ευκαιρία να φωτογραφηθεί κοντά στη Μπριτζίτ.

★ Η Σόλντ Ντελός, η όποια, επί ένα χρόνο, παρέμεινε κοντά στον Τσά-Τσά-Τσά-Πλιν, έκτελώντας χρέη γραμματέως, αποκάλυψε, τώρα που απολύθηκε, τα 11 μεγαλύτερα ελαττώματα του μεγάλου κομμού:

1) Δεν κάνει ποτέ αδείση στην αμοιβή του προσωπικού του.

2) Απαίτει από την συνοδεία γραμματέα του να τον συνοδεύει παντού και να σημειώνει κάθε του λέξη. Αυτό γίνεται κι όταν ακόμα ο Σαρλό παίζει τένις.

3) Συχνά χειρονομεί, χωρίς να προφέρει λέξη και έχει την αίσθηση ότι άλλοι να τον καταλαβαίνουν.

4) Κάθε βράδυ τα μέλη της οικογένειάς του συγκεντρώνονται αναγκαστικά στο σαλόνι, για να ακούσουν το Σαρλό να παίζει στο πιάνο τις μελωδίες του φιλμ «Τα φώτα της ράμπας», που συνέθεσε ο διος.

5) Φοβάται τις μύγες, σ' αυτό, στο σπίτι του, βλέπει κανείς παντού κουνοπιέρες.

6) Δεν αγαπά τα λουλούδια και απεχθάνεται ιδιαίτερα τα τριαντάφυλλα, που του θυμίζουν την Καλιφόρνια.

7) Φοβάται τα κρυολογήματα και γι' αυτό δε βγαίνει ποτέ από το σπίτι όταν βρέχει. Αλλά μόνο δε σ' εκείνον που θα προκαλέσει ρεύμα στο διαμέρισμά του από όποιο βρικότσι.

★ Ένα καινούριο σκάνδαλο έσπασε προ ημερών στο Χόλλυγουντ. Ο επιχειρηματίας Μπρέντ Χάρτ κατηγορήθηκε από τον Μίκυ Ρούνεϊ ως καταχραστή. Ο Μίκυ του απέσπασε 20.000 δολάρια, για να γυρίσει μια σειρά ταινιών για την τηλεόραση, με το γενικό τίτλο «Ραν-λεσέρ», με τον γενικό τίτλο «Ραν-λεσέρ στο Τόκιο». Ο κ. Χάρτ ισχυρίζεται πως ο Μίκυ του έπαι, ότι είχε ήδη συνεννοηθεί με την Ιαπωνική κυβέρνηση για το γύρισμα μιας σειράς ντοκυμανταίρ ανάμεσα στον υπόκομο της Ιαπωνικής πρωτεύουσας και με βάση της αστυνομίας, η όποια προδύοποιήθηκε να τον βοηθήσει στο έργο του.

Ο Μίκυ τον έπεισε να του δώσει χρήματα, με την υπόσχεση να πάρει τα 25% των τερμαστών κερδών που θα επέτύγχανε. Ο Μίκυ όμως, παρ' όλην, ότι πέρασε πολύς καιρός από την εποχή της διεξαγωγής των συνεννοήσεων, δεν έκανε βήμα από την κινηματογραφική και ο κ. Χάρτ κατέφυγε στα δικαστήρια, ζητώντας να πάρει πίσω τα χρήματά του. Ο Μίκυ αφέθηκε ελεύθερος, αφού υποσχέθηκε να τακτοποιήσει το ζήτημα μέσα σε λίγες μέρες.

★ Στη Νέα Υόρκη ανοίχτηκε η διαθήκη του Μάικ Τόντ. Τα περιουσιακά στοιχεία που εγκαταλείπει ο Μάικ στους κληρονόμους του, ύπολογίζονται, προσωρινά, σε 3 με 5 εκατομμύρια δολάρια. Από το κολοσσίο αυτό ποσό, το μισό περιέρχεται στην «Ελίζαμπετ Τζιόρτζι» και το άλλο μισό στο γιο, που είχε αποκτήσει ο παραγωγός με την προηγούμενη σύζυγό του.

★ Πριν από επτά χρόνια, ένας νεαρός φωτορεπόρτερ πλησίαζε το διάσημο Ισπανό ταυρομάχο Λουίς Μίκουελ Ντουίνγκουν και του έλεγε:

—Θα θέλατε να ποζάρετε μαζί με τη γυναίκα μου, για μια φωτο-

στέλνει για απάντησι την ίδια στερεοτυπη κάρτα, που έχει τυπωθεί από το 1939.

11) Έχει μεσάνυχτα από μαθηματικά και από γραφομηχανή.

★ Φτάνοντας στις «Νν. Πολιτείες» ο Μωρίς Σεβαλιέ δοκίμασε μια μεγάλη έκπληξη. Ο εκπρόσωπος της «Φος» που τον υποδέχθηκε στη Νέα Υόρκη, του ανήγγειλε πως θα είχε τη Μαίριλιν Μονρόε για παρενταίρι του στο φιλμ «Κάν Καν». Πρόκειται για μια όπερτα του Κόλ Πόρτερ, το γύρισμα της οποίας θα αρχίσει τον Οκτώβριο. Ο Μωρίς Σεβαλιέ, που είναι σήμερα 79 χρόνων, θα υποδυθεί στο έργο ένα ρόλο, που θα του πηγαίνει σ' αυτό: το ρόλο ενός ηλικιωμένου Παριζιάνου, που δεν ξυνοεί να το βάλει κάτω.

★ Ο Ρενάτο Ρασέλι, που ζούσε από χρόνια χωριστά από τη γυναίκα του, την επίσης καλλίτη χνίδα Τίνα ντε Μόλα, πήρε επί τέλους διαζύγιο. Το διαζύγιο αυτό, που κόρα μόλις μαδεύτηκε στην Ιταλία, έχει εκδοθεί στην Πολι του Μεξικού, κατά τα μέσα του περασμένου Δεκεμβρίου. Δεν έχει διώξει καμία σ' αυτό, στην «Ιταλία και γι' αυτό ο σύνθετης του τραγουδιού «Αριεντέρτα Ρόμα», αγωνίζεται τώρα να άκουρηθ ο γάμος του και από τη «Σάκρα Ρότα» (καθολική αρχή).

★ Το γνωστό έργο του Ζαν-Πόλ Σαρτρ «Τα βρώμικα χέρια» απ' αποτελέσει το θέμα ενός νέου φιλμ Ιταλο-Ισπανικής παραγωγής. Πρωταγωνίστρια θα είναι η Γερμανίδα Κάρλα Λόβιτς και θα έχει για παρενταίρι της τον Αμεντέο Ντασάρι. Τους υπολοίπους ρόλους θα τους υποδυθούν Ισπανοί καλλιτέχνες.

★ Επιστρέφοντας από τα στούντιο του Βερολίνου, όπου γύρισε το φιλμ «Παρθένες με στολή», η νέα στάρ του γαλλικού κινηματογράφου «Ντανίλ Πατιόν», δήλωσε στους Γάλλους δημοσιογράφους:

«Επί εξη εβδομάδες έκανα στο Βερολίνο τη... στρατιωτική μου θητεία. Θα το θυμάμαι για πολύ αυτό το γύρισμα. Το στούντιο, στο οποίο γυρίστηκε το φιλμ είχε μεταβληθεί σε στρατό. Ακόμα κι όταν τελειώνει η δουλειά, η πειθαρχία παρέμεινε. Κάθε πρωί στις 6, έπρεπε να είμαστε έτοιμες για γύρισμα. Όλες μας τις κινήσεις τις κανόνιζαν συνθηματικά σφυρίγματα και μας ήταν απαγορευμένο να εγκαταλείψουμε το στούντιο χωρίς άδεια. Ακόμα κι όταν δεν έπρεκε

να παίξουμε μπροστά στο φακό, μας απαγορεύον να πάμε στο δωμάτιό μας, για να ξεκουραστούμε και ήμαστε διαρκώς σε επιφυλακή. Σας βεβαιώ πως δεν είναι καθόλου εύχρηστο το γύρισμα στα γερμανικά στούντιο. Εύτυχώς, τώρα βρισκόμαι και πάλι στο Παρίσι και είμαι πολύ ευχαριστημένη γι' αυτό».

★ Ο Ζύλ Ντασσέν διέλεξε την Τζίνα Λολομπρίτζινα για πρωταγωνίστρια του φιλμ «Ο νόμος», που θα γυρίσει στην Ιταλία με τον Υβ Μοντάν.

★ Ξέρετε ποιά είναι η πιο όμηλη στάρ του κινηματογράφου; Η «Ινγκριντ Μπέργκμαν» με 1 μ. 74. Την ακολουθεί η Σοφία Λόρεν με 1 μ. 72. Και, μία και άρξια, ως συνεχίζουμε δίνοντας

Ο Μωρίς Σεβαλιέ

σας τα δυη των πιο γνωστών στάρ: 1 μ. 71: Έστερ Ουάιλαμς, Καη Κένταλ, Ανίτα Έκμπεργκ, Ρίμ Νοβάκ.

1 μ. 70: Μαρίνα Βλαντό, Ντόροθ Μαλόνι.

1 μ. 69: Λωρήν Μπακάλ.

1 μ. 68: Άδα Γκάρνερ, Μπριτζίτ Μπαρντ.

1 μ. 67: Μαίριλιν Μονρόε, Ιζέ-ην Μανφίλντ.

1 μ. 66: Τζίνα Λολομπρίτζινα, Σόντ Τζορρί.

1 μ. 65: «Αν Μίλλερ, Μισέλ Μοργκόν.

1 μ. 63: «Ελίζαμπετ Τάιηλορ, Τζην Σίμmons.

1 μ. 60: Ρόμυ Σνάιντερ, Μαρίν Καρόλ, Φρανσουάς Αρνούλ, Μαρία Σελ.

1 μ. 59: Ντανιό Κάρλ.

1 μ. 57: Άντλεν Κάρν, Τζέην Πάουελ, Νάταλι Γουντ.

1 μ. 56: Ντέμπι Ρέινολντς.

1 μ. 54: Τζέουν Άλλυσον, Πιερ-Ραντζελί.

★ Οι «Ηνωμένοι Καλλιτέχνες» κυκλοφόρησαν ένα νέο φιλμ φρίκης και τρόμου, που τιτλοφορείται «Μακάβριο». Παράλληλα με την τερμασία διαφήμιση του έργου, που καταλαμβάνει σελίδες ολόκληρες στις εφημερίδες, η εταιρεία κάνει και την ακόλουθη δήλωση: «Θα πληρώσουμε χίλια δολάρια στην οικογένεια κάθε θεατού, που θα πεθαινή από συγκοπή κατά την προβολή του έργου».

★ Όλες οι μεγάλες στάρ του κινηματογράφου έλασαν την παρασημένη έβροδιάδα ένα μικρό κοινό δειματάκι. Τους το έστειλε ο Σαλ-θατόρ Νταλί και περιείχε ένα καινούριο άρωμα, το «ροκ εντ ρόλ», που οφείλεται στο διάσημο ζωγράφο.

★ Πολλοί πιστεύουν πως η Ντέμπι Ρέινολντς, η όποια χώρισε τον Ντέβιντ Τζιρτ, ύστερα από συμβόλαιο λίγων μηνών, δεν τον παντρεύτηκε επειδή τον αγαπούσε, αλλά απλά και μόνο για να απαλλαγεί από την κηδεμονία της μητέρας της, που είχε αρχίσει να την ενοχλή.

ΠΑΙ ΚΕΝΕΝΤΥ

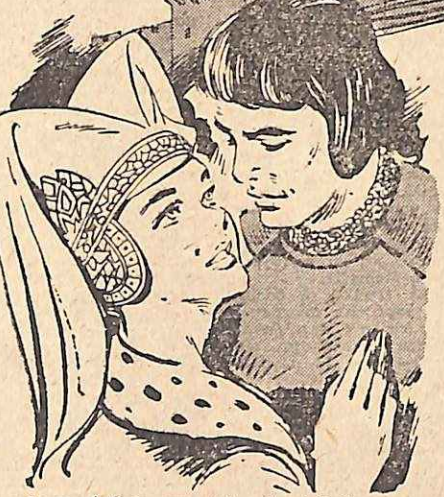
ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΑΙΜΑ

ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Φιλανθρωπινός εξιστορεί στο Λάσκαρι πώς πήρε τα όπλα του έφερε για τους ανθρώπους του από δυο καράβια των Ιπποτών της Ρόδου. Συζητούν κατόπιν για τις πιθανότητες επιτυχίας μιας εξέγερσης εναντίον των φράγκων και για τις δυνατότητες που υπάρχουν να παρατάξουν. Οι δυο φίλοι συμφωνούν ότι πρέπει να περιμένουν την εξέλιξη του πολέμου που συνεγείρεται από βόρεια σύνορα του δουκάτου. Ένω συνεχίζουν τη συζήτηση τους, φτάνει στο σπίτι του Λάσκαρι ο Θεοφύλακτος που του κάνει γνωστή την επιθυμία της δούκισσας 'Ελένης να τον δει. Ο Φιλανθρωπινός, που παρακολουθεί από το διπλανό δωμάτιο αυτή τη συζήτηση, πείθει το Λάσκαρι να τον πάρει μαζί του στο σπίτι του Θεοφύλακτου, ελπίζοντας πως έτσι θα βρει τον τρόπο να ιδεί την αγαπημένη του 'Αθηνά. Το απόγευμα της άλλης ημέρας, η δούκισσα 'Ελένη για ν' απομακρύνει κάθε ύποψια, παίρνει μαζί της τη Ματθίλδη, τη θάμαρ και την Άννα ντε Σαιντ Όμερ και πηγαίνουν έφιππες περίπατο δώδεκα 'Ομοφοκκλασιά. Στο γυρισμό, η δούκισσα κάνει πως θυμάται, ξαφνικά, ότι έχει καιρό να ιδεί τη γυναίκα του Θεοφύλακτου, που είναι εξαιρετικά της και αποφαίρεται να την επισκεφτεί. Ο Λάσκαρις, έχει πάει από πρωύτερα εκεί μαζί με τον Φιλανθρωπινό, που είναι ντυμένος σαν υπηρέτης του, σε τρόπο που να μην μπορεί κανείς να τον αναγνωρίσει. Η δούκισσα υπενθυμίζει στο Λάσκαρι πως στάθηκε πάντα σαν μητέρα κοντά του και του ζητάει να την αποκαλή μ' αυτό το όνομα. Του εξηγεί κατόπιν πως αγαπάει επίσης τη Ματθίλδη σαν παιδί της και τον αφήνει να καταλάβει ότι ζήσει το φλογερό αίσημα που τους συνδέει. Το αίσημα αυτό της το φανέρωσε η ίδια η Ματθίλδη πάνω στο παρυσυμπτή της, την εποχή που ήταν άρρωστη. Έπειτα από τη δραματική συγκρούση του Λάσκαρι με το Βρυνένιο μέσα στο δουκικό παλάτι.

5ον — Ναι, μητέρα μου... — Τρελλό παιδί!... Δε σε ρωτάω γιατί ήρθες... γιατί το μαντεύω. "Επειτα από τα τελευταία επεισόδια, δε μπορούσες να επικοινωνήσεις με τη Ματθίλδη κι' η αγωνία σου σ' έπρωξε σ' αυτή τη θανάσιμη τρέλλα... Γιατί μπορούσες να βρεις το θάνατο, Μιχαήλ... Πες μου τώρα, πώς συναντήθηκες με τη Θάμαρ; — Την είδα, ξαφνικά, μπροστά μου... — 'Η Θάμαρ μένει στο παλιό δωμάτιο της Ματθίλδης, είπε η δούκισσα. Τί έχεις να μου πής γι' αυτή τη γυναίκα; — Ο Λάσκαρις κόμισε. — Τίποτα, μητέρα, απάντησε. — 'Η Θάμαρ σ' αγαπάει ή σέ μισεί;... Ποιό από τα δυο είναι σωστό; — Δεν ξέρω... Δε μπορώ να ξέρω... — Νομίζω πως και τα δυο είναι σωστά, είπε η δούκισσα, με συλλογισμένο ύφος. 'Η Θάμαρ ξέρει το ειδύλλιο σου με τη Ματθίλδη; — Το μαντεύει. — Είναι το ίδιο σαν να το ξέρη. Κι' άλλωστε, με τη χθεσινή τρέλλα σου, τις έδωσες την απόδειξη που της έλειπε, αν, βέβαια, δεν είχε άλλες. — Ένωσε μ' απόγονωσι τα χέρια της και κύταζε τρομαγμένη γύρω της. — Είμαστε χαμένοι! είπε. "Αν η Θάμαρ ξέρη τίποτα δε θα την επιδοση να μιλήσει στο Βρυνένιο... Φοβάμαι πως προπαρασκευάζει κάποιο τρομερό χτύπημα. Νά γιατί δε βιάστηκε χτες να φανερώσει σ' όνομά σου... Ποιος ήταν ο σύντροφός σου, που σε βοήθησε ν' αντιμετωπίσεις τους φρουρούς του παλατιού; — Ο Λάσκαρις δάγκωσε τα χείλη του. — Ένας από τους υπηρέτες μου, απάντησε. — Δε μου λές την αλήθεια, Μιχαήλ, είπε η δούκισσα. Ποιό να είναι άραγε το μυστικό που μου κρύβεις; — Μητέρα... — Απαίτω να μου το πής... Δεν μου έχεις, λοιπόν, εμπιστοσύνη, Μιχαήλ; — Ο Λάσκαρις ανατοίχισε νοιώθοντας το παράπονο που υπήρχε στη φωνή της. — Έστω, απάντησε. Δε μπορώ να κρύψω τίποτα από σένα μητέρα... Ο σύντροφός μου ήταν ο Λέων Φιλανθρωπινός. — Ο Λέων Φιλανθρωπινός εδώ! είπε Εκ-

πληκτη η δούκισσα. Με τους ανθρώπους του: — Μόνοσ του. — Άλλα τί ζητάει; — 'Ηρθε για να με ιδεί. — 'Ο Φιλανθρωπινός είναι πειρατής. — Έγινε πειρατής για να μπορέσει να χτυπά καλύτερα τους Φράγκους. — 'Ω, παιδί μου!... — Είπε αυτές τις λέξεις με συντριβή, σ' να την είχε χτυπήσει βέλος στην καρδιά. Πόσο τραγική ήταν, σ' αλήθεια, η θέσι της! Δεμένη με τους Φράγκους, δε μπορούσε να γαρή όσο θα ήθελε τα ηρώικα κατορθώματα των λιγοστών 'Ελλήνων που, άλλος στη στεριά κι' άλλος στη θάλασσα, συνέχιζαν άκουη, καβένος με τον τρόπο του, τον αγώνα εναντίον εκείνων που είχαν υποδουλώσει την δμοφον πατρίδα τους. — Άκουσε, Μιχαήλ, ξαναείπε σε λίγο.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Έκλογες

Η μάχη η προεκλογική οτις τελικές της μπικές φάσεις κι' η προσεχής η Κυριακή θα βγάλει πλέον αποφάσεις... Η κάλη γι' άλλη μια φορά την Κυριακή αυτή θ' ανοίξει κι' άλλους θα πνίξει στη χαρά κι' άλλους στα... μαύρα θα τους πνίξει! — Άλλ' επειδή τέτοιες στιγμές είναι ο Ρωμυός φανατισμένος και με δυο σύντημες γραμμές γιά φασαρίες κυρτισμένους γι' αυτό κι' ο νόμος που ζητά τα νταβανθώρια ν' αποτρέψει απ' το Σαββάτο τα ποτά και τό... κραιοί θ' απαγορεύει! Κάθε ταβέρνα, δηλαδή, θ' αναί διπλοαυτανταμένη. Κι' απ' το Σαββάτο στο τσαρδί θ' αμασθ' έμεις αποκλεισμένοι... Όπου τελείως ξερικοί θά λέμε όλοι πέρα ως πέρα: «Συννεφιασμένη Κυριακή και γιά τους πότες (...μαύρη μέρα)» — Νίλα μεγάλη, τό (λοιπόν, την Κυριακή μας περμένει κι' απ' τους χαμένους) των καλών θάμασσε έμεις οι (πιο... χαμένοι! Γι' αυτό κι' οι πότες) εν κορώ, λένε από τώρα, ύ (ποθέτω: χτέτιο... ποτήριον (πικρό από μπροστά μας (πορελβέτω)! ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Είμαι κι' εγώ 'Ελληνίδα κι' αγαπάω την πατρίδα μου... "Αν ήξερα πως οι "Ελληνες μπορούσαν να νικήσουν, θάθευγα άμέσως από το δουκικό παλάτι και θάτρεχα κοντά τους. Άλλ' λα φοβάμαι πως αυτό δε μπορεί να γίνει. Το Βυζάντιο βρίσκεται μακριά κι' οι Φράγκοι, μ' όλο που ο καθένας τους κάνει του κεραλίου του, μονοιάζουν όμως μπροστά στον κίνδυνο... Κι' έπειτα, είναι από τόσα χρόνια εδώ κι' έχουν βάλει ρίζες στον τόπο μας. "Αφού, λοιπόν, δε μπορούμε να τους διώξουμε, είναι καλύτερο να περνάμε ειρηνικά μαζί τους... Φοβάμαι, Μιχαήλ, ότι κάτι έτοιμάσεις με το Φιλανθρωπινό κι' ίσως και μ' άλλους... Άλλ' αυτό θα ήταν γιά όλους μας η καταστροφή... Η ψυχή μου βοίσκεται μαζί σας, αλλ' η αγάπη μου γιά την πατρίδα μας και γιά σένα, με κάνει να μιλάω έτσι... Την κυτάζε με το καθάριο βλέμμα του, άνικανος να κρύνει τη σκέψη του ή να υποκριθεί. Αυτή τη λογική την ήξερε. Την είχε ακούσει αναριθμητές φορές από μεγάλους και μικρούς, από ισχυρούς κι' αδύνατους, από φίλους κι' έχθρους. — Είναι ντροπή γιά μας τους "Ελληνες να βρισκόμαστε κάτω από τη στένα των Φράγκων, απάντησε. Πάνε πενήντα χρόνια από τότε, που οι δικοί μας τους διώξαμε από την Κωνσταντινούπολη, κι' όμως έμεις είμαστε ακόμη δούλοι! — Τα λόγια σου με τρομάζουν, Μιχαήλ! είπε η δούκισσα. — Ο σκλάβος που σηκώνει το κεφάλι του, νοιώθει κιόλας πως είναι έλευθερος. — Άλλα τό ξέρεις πως ή έλευθερία, που ποθείς και που την ποθούν μαζί σου όλοι οι "Ελληνες, είναι ακόμη ένα όνειρο... — Ένα όνειρο, όμως, που θα πραγματοποιηθεί κάποτε. — Όχι, όμως, σήμερα... — Τί σημασία έχει το πότε;... Άρκει να μη λυγισή η πίστι μας και να μη σβύση η φλόγα, που καίει μέσα στις καρδιές μας. — Δεν είναι ή στιγμή κατάλληλη. — Γιά τον άνθρωπο, που ποθεί την έλευθερία του, όλες οι στιγμές είναι καλές... Έκείνος που δε σηκώνει το κεφάλι του, συνηθίζει σιγά-σιγά στη σκλαβιά. — Μιά άσκοπη εξέγερσι θάφερνε την καταστροφή. — Καμιά εξέγερσι δεν είναι άσκοπη... Το δέντρο της λευτεριάς δε μεγαλώνει παρά μόνο με αίμα κι' οι θυσίες ωριμάζουν τον καρπό του. — Οι αντίρρσεις έσθυναν σ'α χείλη της. Κυτάζοντας αυτό το παλληκάρι με τη θεληματική έκφρασι και το άστροφερό βλέμμα, ένοιωσε την καρδιά της να στερουγίζει μέσα στα στήθη της... Πόσο θάθελε, σαν αρχαία Σπαρτιάτισσα, να εύλογησέ τ' όρματά του και να του φωνάξει: «Εμπρός, παιδί μου, γιά τη λευτεριά της σκλαβωμένης μας πατρίδας!» Άλλ' αν ο πόθος της ήταν άπεράντος, ή πίστι της, όμως, είχε λιγοστέψει κι' ο φόβος έβασε χαλινάρι στον ένθουσιασμό της. — Είναι αλήθεια, λοιπόν, πως θέλεις να ξεσηκώσης τους "Ελληνες εναντίον των Φράγκων; τον ρώτησε. — Τί χρσιμένον πιά οι ύπεκφυγές και τα μασσημένα λόγια; — Οι Φράγκοι δεν έχουν δουλειά στον τόπο μας, που πρέπει να ξαναγίνη δικός μας, απάντησε ο Λάσκαρις. — Η δούκισσα αποτόλμησε μία τελευταία παρατήρηση: — Κι' η Ματθίλδη; είπε. — 'Η Ματθίλδη... — 'Η αντίρρασι σου θ' ανοίξη μιιά άβυσσο ανάμεσα σ' αυτήν και σε σένα... Ένώ, αν συμφιλιωνόσουν με τους Φράγκους, αν δεχόσουν να γίνης Ιππότης του Βρυνένιου, όπως σορ το πρότεινε... Ο Λάσκαρις κατέβασε το κεφάλι, 'Η σκληρή έκφρασι του μαλάκωσε άμέσως. — Μητέρα, μίλησέ μου γιά τη Ματθίλδη, παρακάλεσε. — Την αγαπάς, λοιπόν, τόσο πολύ; — Περισσότερο κι' από τη ζωή μου. — Και τί ελπίζεις; — Τα πάντα και τίποτα... — Κι' η Ματθίλδη σ' αγαπάει; είπε η δούκισσα. Άλλα δε μπορεί να βλέπει τά πράγματα σαν έμένα... Στις φλέβες της τρέχει φράγκικο αίμα... Δεν καταλαβαίνει, λοιπόν, πως ή έννοιά σας είναι άδύναμη; — Δεν ξέρει κανείς ότι βοίσκεται εδώ δούκισσα σηκώνθηκε. Είχε επιδιώξει αυ-

— Η αγάπη μας θα παραμερίση τα έμποδια. — 'Η Ματθίλδη βρίσκεται στην έξουσία του Βρυνένιου. "Αν συμφιλιωθεί μαζί του, ίσως καταφέρει να τον πείσω να μην έναντιωθώ... — Μητέρα! — Σκέψου καλά τα λόγια μου, Μιχαήλ... — Γιατί, λοιπόν, με βασανίζεις; — Το πρόσωπό του, που είχε ήρεμηση γιά μία στιγμή, σκιθρώπασε και πάλι. Τα χαρακτηριστικά του ξανασηκίτηκαν κι' έγινε τραγική ή έκφρασι του... Ένας σκληρός αγώνας γινόταν μέσα στην ψυχή του. Το τρομερό δίλημμα που τον είχε απασχολήσει τόσες φορές ως τότε, ύψωνόταν και πάλι άμείλικτο μπροστά του. Έπρεπε να διαλέξη ανάμεσα στην αγάπη του και τη λευτεριά. Δε μπορούσε να κερδίσει τη μία, παρά μόνο θυσιάζοντας την άλλη... Τις εύθυσιμένες ώρες, που βρισκόταν κοντά στην αγαπημένη του, αυτές οι σκέψεις δεν περνούσαν από το μυαλό του. Και δεν τις έκανε ούτε ή Ματθίλδη. Χαίρονταν κι' οι δυο την αγάπη τους και δε νοιάζονταν γιά τίποτα άλλο. Το ήξεραν, ώστόσο, πως ο δρόμος τους ήταν κλειστός και πως δεν έπρεπε να ελπίζουν. — Όέλω να σε βοηθήσω, παιδί μου, είπε ή δούκισσα. — Το πιστεύω πως δε μπορούσε να γίνη αλλοίως. Κι' όπως τους αγαπούσε και τους δυο σαν παιδιά της, ήθελε να τους βοηθήσει. Είχε τρομάξει στην αρχή, μαθαίνοντας τό ειδικό έλλυίο τους. Άλλ' έκανε ύστερα με πώς αυτό το ειδύλλιο θα μπορούσε ίσως να γίνη άφορησι γιά μία πραγματική συμφιλίωσι ανάμεσα στους Φράγκους και τους "Ελληνες. Άρκει να υποχωρούσε ο Λάσκαρις... "Από τ' άλλο μέρος, αυτή θα έκανε, ότι μπορούσε γιά να πείσει το Βρυνένιο να στερήσει στην έννοσί τους. Κι' είχε ένα σπουδαίο επιχείρημα γι' αυτό. Τα δικαιώματα της Ματθίλδης πάνω στο πριγκιπάτο του Μορέως ήταν άναμφισβήτητα κι' ένας Φράγκος, παίρνοντας την γιά σύζυγο, θα μπορούσε να τα διεκδικήσει. Ένώ, δίνοντας την σ' έναν "Ελληνα, ο δούκας θα την κρατούσε στην έξουσία του κι' έτσι θ' άφηνε μιιά πόρτα άνοιχτή, γιά να μπορέσει να βάλει αύριο ή μεθαύριο το πόδι του και στο πολυσίο πριγκιπάτο. — Η δούκισσα 'Ελένη είχε τότε πόθους της 'Ελληνίδας κι' ή καρδιά της είχε μείνει έλληνική. Άλλα, συνθησμένη να ζή κοντά στους Φράγκους, σκεφτόταν κι' αυτή σ' αφράγκισσα. Αυτή ή αντίθεσι την κούρασε και τη βασάνισε. Ήταν σ'α να προσπαθούσε να περπατήσει ανάμεσα σε δυο δρόμους, που ακολούθουσαν διαφορετική κατεύθυνσι ο καθένας. Είχε σπηλώσει τώρα τα μάτια της πάνω στο Λάσκαρι και περίμενε με αγωνία τό αποτέλεσμα της πάλης που τη μύτευσε μέσα στην ψυχή του. Θά νικούσε, άραγε, ή αγάπη του; 'Η θα τη θυσίαζε στο μίσος που ένιωθε γιά τους Φράγκους και στον πόθο του γιά τη λευτεριά; — Τον είδε, ξαφνικά, να τινάζη προς τα πίσω το κεφάλι του. — Ο Λάσκαρις δε θα γίνη ποτέ φίλος των Φράγκων, απάντησε. — Προτιμάς, λοιπόν, να χάσης τη Ματθίλδη; — Προτιμάω να την κερδίσω σαν έλευθερο άνθρωπο κι' όχι σ'α σκλάβος. — Η δούκισσα δάγκωσε τα νείλη της. Καταλάβαινε τώρα πως δε θα χρσιμύευε σε τίποτα να δείξει μεγαλύτερη έπιμονή. — Υποσχέσου μου τουλάχιστο, πως δε θα προσπαθήσεις να την ξαναβρεις, είπε. — Αισθανόταν την ανάγκη να τους προστατεύσει και τους δυο από τον κίνδυνο που τους απειλούσε. — Της υποσχέθηκε πως δε θα ξαναπήγαγε στο παλάτι. Ήταν μιιά τρέλλα που δε θα την ξανάκανε. — Αυτό μόνο, ρώτησε ή δούκισσα. — Τί άλλο μπορούσε να της υποσχεθώ; — Είπε τη λυπημένη έκφρασι, που είχε τό πρόσωπό του και κατάλαβε πως δεν έπρεπε να περιμένη τίποτ' άλλο. 'Η στοργή της παραμέρισε, ξαφνικά, τους διαταγμούς και τους φόβους της. Κι' άφίνοντας την ψυχή της να μιλήσει έλευθερά, του είπε τρυφερά: — Και τί δε θάδινω γιά να σας δώ εύτυχισμένους τ' Ματθίλδη και σένα, Μιχαήλ! Πές μου, τί μπορώ να κάνω; — Ο Λάσκαρις δίστασε γιά μιιά στιγμή. — Το μόνο που ζητώ από σένα, μητέρα, είναι να πής στη Ματθίλδη πως με είδες, πως τη λατρεύω και πως δε θα πάψω ν' αγαυίζωμαι γιά την εύτυχία μας, απάντησε. — Θά το κάω, είπε ή δούκισσα. Άλλα... θα ήθελα να ξανασκεφθής γιά σ'α συζητήσαμε μαζί... Και κάτι άλλο... 'Ο Φιλανθρωπινός δεν πρέπει να μείνη εδώ... — Θά φύγη αύριο ή μεθαύριο. — Άν το μάθω ο δούκας, είμαστε όλοι χαμένοι. — Δεν ξέρει κανείς ότι βοίσκεται εδώ δούκισσα σηκώνθηκε. Είχε επιδιώξει αυ-

τη τη συνάντησι, όχι μόνο γιά να προφυλάξει τον Λάσκαρι από καινούργιες τρέλλες, που θα έβασαν όλοσ σε μεγάλο κίνδυνο, άλλα και με την κοινή έλπίδα, ότι θα κατάφερνε ίσως να τον πείσει να συμφιλιωθεί με το Βρυνένιο και τους Φράγκους. Άλλα δεν τό πέτυχε. Κι' έφευγε τώρα νικημένη. — Θά ξανασκεφτώ κι' εγώ γιά όλα, του είπε ενώ τον άποχαιρετούσε. "Ισως βρώ κάποιο τρόπο γιά να σε βοηθήσω... Άλλα πρέπει να προσέχης. — Έξω από το σπίτι την περίμεναν καμιά δεκαριά από τους ανθρώπους του παλατιού, με άναμμένους πυρσούς. Τους είχε στείλει ο Φούλκ ντε Μεζέ, γιά να τη συνοδέψουν. *

Ο Λάσκαρις κι' ο Φιλανθρωπινός έφυγαν από την πόρτα του κήπου, που βρισκόταν στο αντίθετο μέρος του σπιτιού. — Ο πρώτος ήταν σκυθρωπός και συλλογισμένος. 'Ο δεύτερος χειρονομούσε ζωηρά και φαινόταν πολύ χαρούμενος. Οι δυο φίλοι άπομακρύνθηκαν με γρήγορα βήματα κι' άφου έκαμαν δυο ή τρεις γύρους, γιά να βεβαιωθούν, ότι δεν τους παρακολουθούσε κανείς, πήραν το δρόμο που έφερνε στο 'Αδριάνειο. — Άλλα με ποιό τρόπο ο Φιλανθρωπινός είχε νορησιμοποιήσει τον καιρό του, ενώ ο Λάσκαρις συζητούσε με τη δούκισσα 'Ελένη; Και τί τον έκανε τόσο χαρούμενο κι' εύτυχισμένο; Θά το μάθουμε σε λίγο.

Ο πειρατής

Οι Φιλανθρωπινός, που συγγένευαν με τους Δούκες και τους Παλαιολόγους, ήταν από τους δώδεκα μεγάλους όικους του Βυζαντίου. 'Εκείνοι που άνηκαν σ' αυτούς, αν δεν κατάφεραν ν' ανεθούν οι ίδιοι στον αυτοκρατορικό θρόνο (πράγμα που, άλλωστε, είχε γίνη αρκετές φορές), ανεβοκατέβαιναν, όμως, αυτοκράτορες και μοιραζόνταν μεταξύ τους τα μεγάλα αξιώματα της πολιτείας. — Τους πρώτους Φιλανθρωπινούς, τους βρίσκει στην περιοχή του Διδυμοτείχου και της Ροδόπης, φύλακες των θεμάτων που συνάφειαν με τη Βουλγαρία. Ένας άλλος Φιλανθρωπινός, μέγας δούδ (δηλαδή αρχινάυαρχος) και πρωτοστράτης (ή Αλέξης, έφτασε, το 1270 στο Μυστρά ως κεφαλή του Μορέως) κι' οι Φράγκοι γνώριζαν τότε άσχημες ημέρες. 'Ο Φίλαν' ωπινός αυτός ήταν επίσης, μαζί με τον 'Ιωάννη Παλαιολόγο, ο ήως της ναυμαχίας της Δημητριάδας, όπως άποκλήθηκε ή μεγάλη ναυτική συγκρούσι, που έγινε το 1275 στον Παγασητικό κόλπο. Στη ναυμαχία αυτή, οι δυο Βυζαντινοί πολεμάρχοι αιχμαλώτισαν ή βούλιαξαν όλα τα πλοία των Λατινών, εκτός από δυο και γύρισαν με πλούσια λεία στην Κωνσταντινούπολη. Ένας άλλος Φιλανθρωπινός διαπραγματεύθηκε, το

1293 με τον ήγεμόνα του Μορέως Φλωρεντίο τον 'Ανδραϊνικό, μιιά συνθήκη ειρήνης, που, άλλωστε, δεν τηρήθηκε ούτε από τους Βυζαντινούς, ούτε από τους Φράγκους. — Απόγονος του αρχινάυαρχου και πρωτοστράτορας ήταν ο συνώνυμος του 'Αλέξιου Δούκα Φιλανθρωπινός, πατέρας του Λεοντόπουλου. 'Η περιέργη και τραγική ιστορία του θα μας εξηγήσει γιατί ο γιός του άσπρε τις χρυσότατες αλβούρες του παλατιού της Κωνσταντινουπόλεως και προτίμησε να γίνη πειρατής. — Ο 'Αλέξιος Δούκας Φιλανθρωπινός είχε συζευχθ' νεώτατος, έπειτα από φλογερό έρωτα, την κόρη του πρωτοστράτορος Μιχαήλ Ταρχανειώτου, που είχε τότε μεγάλη έπιρρα στην αύλη του Βυζαντίου. 'Η έξαιρετική θέση της οικογενείας του κι' ή ύποστροφή του πεθερού του, τον έκαναν ν' πηδήσει γρήγορα τα σκαλοπάτια της στρατιωτικής ιεραρχίας και ν' γίνη στρατηγός, σε ηλικία μόλις 23 χρόνων. 'Ο αυτοκράτορ 'Ανδρόνικος ο 2ος, που τον αγαπούσε και που δεν ξεχνοόσε, ότι οι Παλαιολόγοι στην ύποστροφή των Φιλανθρωπινών, νρωτούσαν το θρόνο τους, τον έστειλε τότε διοικητή του θέματος της Λυδίας και του Κελδιανού. — Ο νεαρός Φιλανθρωπινός έδειξε άμέσως έξαιρετικά στρατιωτικά και διοικητικά χαρίσματα. Όχι μόνο κατατρόπωσε σε σειρά μάχων τους έχθρους που απειλούσαν τα σύνορα της αυτοκρατορίας, αλλά αναδιοργάνωσε επίσης το θέμα του, έκαμε μεγάλα και κοινωφελή έργα, σταμάτησε τις καταχρήσεις και τις άσυμμετρίες κι' αλάφρωσε το λαό από τη βαρεία φορολογία. Αυτό το ένδιαφέρον του γιά το λαό, όμως, το πλήρωσε πολύ ακριβά. — Άν ήταν σκληρός κι' έμεταλλεύτης, ή άνθρωποι θα τον φοβόντουσαν και θα τον καταδύντουσαν. Άλλ' επειδή ήταν μεγαλόψυχος και δίκαιος, τον άγαπήσαν. Και τον άγαπήσαν πολύ. Τόσο πολύ, που θέλησαν να τον κάμουν βουβιλία τους. Δεν τό εύχονταν μόνο. Τού το ζήτησαν έπίμονα. Γιατί είχαν εμπιστοσύνη στη χρηστή διοίκησι και στην πατρική μέριμνά του. — Μεγάλος ήταν ο πειρασμός γιά το Φιλανθρωπινό, άλλα κι' ή νομιμοφροσύνη του μεγαλύτερη. Έγραψε, λοιπόν, στον αυτοκράτορα 'Ανδρόνικο Β' Παλαιολόγο ένα γράμμα, όπου του εξιστορούσε το μεγάλο έγκλημα του, που ήταν, ότι είχε κάμει το λαό να τον αγαπήσει και τον παρακαλούσε θερμά να στείλη κάποιον άλλο, γιά να τον αντικαταστήσει. — Άλλ' ο 'Ανδρόνικος του είχε έμπιστοσύνη. Και τον άσπρε στη θέσι του. — Με τον καιρό, όμως, το πνεύμα της άντορσίας άπλώθηκε παντού. Στις πόλεις και τ'α χωριά, οι άνθρωποι έβριζαν φανερά τον αυτοκράτορα κι' άρνούνταν να εκτελέσουν τίς διαταγές του.

— "Ισως βρώ κάποιο τρόπο να σε βοηθήσω... είπε στο Λάσκαρι ή δούκισσα. Άλλα να ενόχης...

31

—Μιά ημέρα θα μου το πληρώσει! φώναζε ο Ροζέ.

Κάποιο βράδυ, όταν είχαν τελειώσει τα μαθήματα, ο διευθυντής συνάντησε την Αντέλα στην έξοδο.

—Καλησπέρα, δεσποινίς Μαυρίε...
—Καλησπέρα, κύριε διευθυντή.
—Φαίνεται κουρασμένη, της είπε. Φαίνεται πως δε συνθησίστατε ακόμη εδώ... Δεν είναι έτσι;
—Θα συνθησίσω, απάντησε η Αντέλα.
Προχώρησαν μαζί. Ναι, ήταν κουρασμένη και ο λυμόναχ. Αν δε ντρεπόταν θ' άρχιζε τα κλάματα.
—Πρέπει να ξεκουράζεστε και λίγο, της είπε πάλι ο διευθυντής. Έλατε να πάμε κάπου, να σας προσφέρω ένα γλυκό. Δε θα σας μιλήσω ούτε για το σχολείο, ούτε για τα μαθήματα... Δε θα είμαι ο διευθυντής σας, αλλά ο φίλος σας...

Και της χαμογέλασε.
Πήγαν σ' ένα μικρό μπαρ, χωμένο μέσα σ' ένα μικρό κήπο, με πολλά δέντρα και λουλούδια. Ήταν σαν στην εξοχή.

—Μου αρέσει πολύ η εξοχή, της είπε εκείνος, κι' ονειρεύομαι ν' ανοίξω μια μέρα ένα μοντέρνο, ωραίο σχολείο, μέσα σ' ένα μεγάλο κήπο, μακριά απ' το θόρυβο της πόλεως...

Η Αντέλα τον άκουγε να της μιλάει για τα σχέδια του και ήταν ευχαριστημένη με τη συντροφιά του. Ένοιωθε τώρα κι' αυτή την ανάγκη να του διηγηθί όλα τα δικά της.
—Το σχέδιό σας είναι ωραίο, του είπε, και πολύ θα ήθελα να διδάξω στο νέο σας σχολείο, όταν το δημιουργήσετε, φυσικά, αν με θέλετε...

—Αλήθεια, σας αρέσει η ιδέα μου; Τότε βοηθήστε με να βρούμε ένα μέρος κατάλληλο, ίσως, εκεί, λόγου χάριν, στα μέρη τα δικά σας.

—Στα μέρη τα δικά μου, του απάντησε μελαγχολικά, δε μπορώ να ξαναγυρίσω...

—Μα για ποιά λόγο; Υπάρχει τίποτα που σας θυμίζει κανένα δυσάρεστο περιστατικό; ρώτησε ο Ζάν.

—Ακούστε, του απάντησε, θα σας εξηγήσω...

Και τότε του διηγήθηκε όλη την ιστορία της, μια ιστορία πονεμένη, παλιά, που σαν να είχε γίνει χτες κι' έμοιαζε με όνειρο.

ΤΟ ΚΛΕΙΣΤΟ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Τ' όνομά σας, παρακαλώ;
—Αντέλα Μαυρίε...
—Έχετε ραντεβού;
—Μάλιστα, στις τρεις ακριβώς.

—Περιμένετε μια στιγμή...
Η γραμματέας πήγε και χτύπησε την πόρτα του γραφείου. Ή Αντέλα κύτταξε γύρω της. Ήταν ένα ωραίο στ' αλήθεια σχολείο, μοντέρνο. Τα παράθυρά του έβλεπαν σ' έναν κήπο, με λουλούδια και πεταλούδες. Θά της άρεσε πολύ να διδάξη εκεί πέρα. Θυμήθηκε τα δυο ανήλικα δωμάτια που κρατούσε σε μια σοφίτα, σε μια λαϊκή πολυκατοικία. Πόση διαφορά εδώ: ήλιος, καθαρός αέρας. Ήταν σχεδόν η εξοχή.

Τις σκέψεις της διέκοψε η γραμματέας που την έμπασε στο γραφείο του διευθυντού.

—Είμαι ευχαριστημένος, της είπε αυτός, που σας βλέπω. Καθίστε παρακαλώ.

Ήταν νέος, κάπου τριάντα πέντε χρόνων, μελαχρινός και πολύ συμπαθητικός. Ένας άνδρας που είχε δική του προσωπικότητα, αυτός ο Ζάν Τελιέ.

—Διαβάζω, είπε, στο γράμμα, που μου έστειλε η διευθύντρια του σχολείου όπου υπηρετούσατε πριν, πως φύγατε από τα μέρη σας για οικογενειακούς λόγους. Αυτό είναι ατομική σας υπόθεση. Κατά τα άλλα, μου γράφουν πως είστε δασκάλα με πείρα έξη χρόνων. Σας εκτιμούσαν όλοι και σας αγαπούσαν οι μαθητές σας. Μπορώ να σας ρωτήσω, λοιπόν, γιατί φύγατε, αφού ήσαστε τόσο καλά εκεί;

Η Αντέλα είχε έτοιμη μια ιστορία, αλλά καθώς αντίκριζε το διευθυντή που την κύτταζε με καλωσύνη, τα λόγια στάθηκαν στο λαιμό της.

—Καταλαβαίνω, ίσως να είναι κάτι που δε θα θέλατε να μαθευτεί, της είπε εκείνος. Σας ζητώ συγγνώμη για την αδιακρισία μου. Ίσως μου τα διηγηθήτε όλα, όταν γνωριστούμε καλύτερα όταν αποκτήσετε εμπιστοσύνη σε μένα. Τι θα λέγατε, αν άνοιξατε αμέσως; Θέλετε να μείνετε στο σχολείο μου; Δέχεστε;

—Ναι, δέχομαι, είπε η Αντέλα, ήρεμα, προσπαθώντας να διώξω απ' το μυαλό της τις ανάμνησεις του παρελθόντος.

μου; Φυσικά, τσακωθήκαμε και στο τέλος, τρίζοντας τα δόντια μου, μου είπε πως αν τ' αποκάλυπτα στο θείο μου, δε θα τον ξανάβλεπα πιά. Είχε αλλάξει έκφραση! Το πρόσωπό του έδειχνε κακία, μίσος. Κι' εγώ ή τρελή, τον αγαπούσα! Έννοείται ότι τα φανερώσα όλα στο θείο μου την ίδια αυτή μέρα. Κι' εκείνος είδοποίησε αμέσως το Ροζέ να επιστρέψει τα έμπορεύματα μέσα σε μια βδομάδα, αν δεν ήθελε να πάει στη φυλακή και να μην ξαναπατήσει στην εταιρία.

Δύο μέρες αργότερα, γυρίζοντας απ' το σχολείο όπου είχα τελειώσει τα μαθήματα, είδα το Ροζέ να με πλησιάζει. Σαν ήθελε κοντά μου, με κύτταξε με μίσος και μου είπε: «Μια μέρα θα μου το πληρώσεις, θυμήσου το καλά, θα μου το πληρώσεις!» Έτσι για να μη τον βλέπω πιά, έφυγα απ' το μέρος μου και ήθελα να δουλέψω εδώ, γιατί, τον φοβόμουν...

—Έκανες καλά, της είπε ο Ζάν, όταν η Αντέλα τελείωσε την ιστορία της, και μου τα είπες όλα. Έχε εμπιστοσύνη σε μένα... Της πήρε το χέρι και της τσούφισε. Και της χαμογέλασε με τρυφερότητα...

Το καλοκαίρι περνούσε γλυκό και λαμπρό και η Αντέλα συνήθιζε σιγά σιγά στη νέα ζωή της κι' όλο αποσιωνόταν στο Ζάν. Κάθε βράδυ έκαναν μαζί τον περίπατό τους και γύριζαν ευτυχισμένοι σαν δυο παιδιά. Πόσο διαφορετικός ήταν ο Ζάν απ' το Ροζέ, που η ανάμνησή του όλο και έσθηνε με τον καιρό!

Ένα βράδυ, η θυρωρός είπε στην Αντέλα πως κάποιος νέος είχε ρωτήσει αν έμενε εκεί και τί ώρα γύριζε στο σπίτι της. Αλλά δεν είχε πη τ' όνομά του.

Η Αντέλα άρχισε να τρέμει. Σίγουρα ήταν εκείνος, ο Ροζέ, ο κλέφτης! «Πρέπει να είδοποίησω το Ζάν σκέφτηκε. Ίσως με βοηθήσει!» Μα μέσα της ένοιωθε πως το παλιό της αίσθημα δεν είχε ολότελα σβήσει. Δεν είπε, λοιπόν, τίποτα στο Ζάν και συνέχισε τους βραδυνούς περιπάτους της μαζί του.

Ένα βράδυ, το κουδούνι του διαμερίσματός της γτύπησε. Η Αντέλα μόλις είχε γυρίσει και κατάλαβε αμέσως ποιός ήταν ο νυχτερινός επισκέπτης.

—Αντέλα, άκουστέ με μια φωνή, όταν άνοιξε τρέμοντας την πόρτα, έγω είμαι! Άφησε με να μπω μία στιγμή... μόνο μία στιγμή...

—Τι θέλεις εδώ; Φύγε... του είπε εκείνη.
—Ο Ροζέ την έσπρωξε και μπήκε. Κάθισε στο ντιβάνι, ενώ εκείνη στεκόταν απέναντί του.

—Από τότε που μ' έδιωξε ο θείος σου, η ζωή για μένα ήταν

ΠΑΡΑΘΥΡΟ

δύσκολη της είπε. Ήθελα να σε ξαναδώ, μα είχα χάσει τα ίχνη σου... Ζήτησα πληροφορίες κι' έμαθα, επί τέλους, πως μένεις εδώ. Θά με βοηθήσεις, δεν είν' έτσι, αγάπη μου; Θά με κοιτήσης κοντά σου για πάντα και θα ζήσουμε ευτυχισμένοι...

—Μα, Ροζέ, πως είναι δυνατόν αυτό; του απάντησε η Αντέλα. Κι' αν το ήθελα, δε θα μπορούσα. Θά μ' έδιωχναν απ' το σχολείο.

Η φωνή του ήταν βραχνή και τα μάτια του έλαμπαν παράξενα. Η Αντέλα θυμήθηκε εκείνο που της είχε πη: «Θυμήσου το, θα μου το πληρώσεις!» Γι' αυτό, λοιπόν, είχε έρθει να τη βοηθί.

—Πρέπει να φύγεις αμέσως, Ροζέ, του είπε.

Και προχώρησε για να του ανοίξει την πόρτα.

—Αδικά κουράζεσαι... της φώναξε εκείνος. Τι φαντάστηκες; Πως μπορείς να με διώξεις, όπως μ' έδιωξε ο παλιάνθρωπος ο θείος σου; Αυτή τη φορά δε θα το καταφέρεις! Θά κάνω σκάνδαλο, θα πω πως είσαι φιλενάδα μου. Και τότε, αντίο σχολείο!

—Αφσέ με, φύγε! του είπε με απόγνωση η Αντέλα.

—Κάτσε φρόνιμα, όμορφούλα μου, αν δε θέα να χειροτερεύουν τα πράγματα!...

Η Αντέλα κύτταξε γύρω της για να βοηθί τρόπο να φύγει. Το παράθυρο ήταν κλειστό! Συνήθιζε ωστόσο να το άνοιξη το βράδυ ανοιχτό. Περνούσε απ' το δρόμο της ο Ζάν και όταν το έβλεπε ανοιχτό, ήταν ήσυχος πως όλα πήγαιναν καλά, πως η Αντέλα δεν είχε να φοβηθί τίποτα.

Μα νά, εξαφνα, της φάνηκε πως άνοιξε η πόρτα. Ο Ροζέ είδε στα μάτια της μια λάμψη. Κάτι συνέβαινε. Γύρισε σαν τρελός, κύτταξε την πόρτα, άρπαξε μια καρέκλα και τη σήκωσε ψηλά. Κάποιον θα χτυπούσε, η Αντέλα ήταν σίγουρη γι' αυτό...

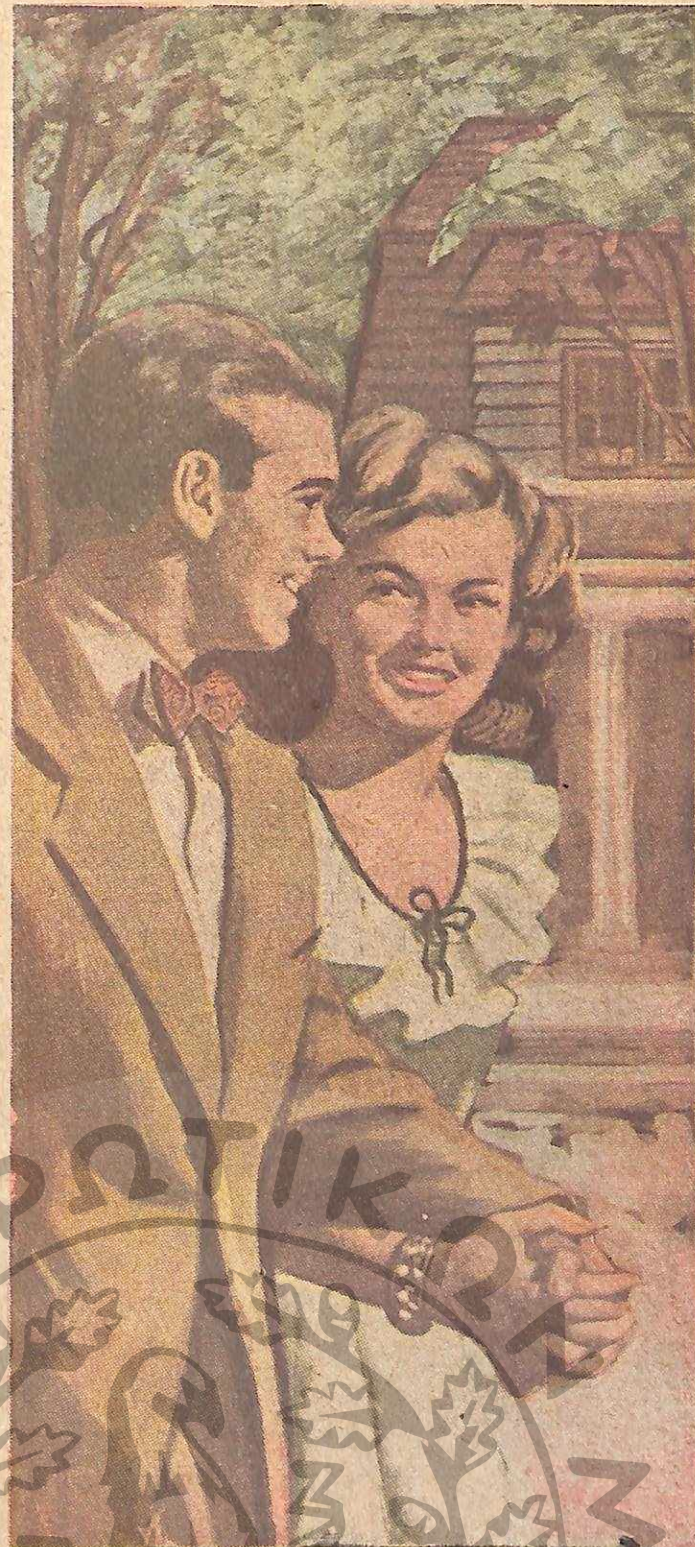
Η πόρτα άνοιξε με δύναμη και φάνηκε ο Ζάν. Ευλογιστός, γρήγορος, ώρμησε στο Ροζέ, τσούφισε το μπράτσο που κρατούσε την καρέκλα και άρχισε να του δίνει γροθιές στο πρόσωπο, με δύναμη.

Ο Ροζέ σωριάστηκε γάυω.

—Τηλεφώνησε στην αστυνομία... Ο αριθμός είναι 6666! της είπε ο Ζάν.

Η Αντέλα σχημάτισε τον αριθμό τρέμοντας και κύτταξε τον Ζάν, που άναγκαζε το Ροζέ να σηκωθεί και να κάτσει σε μια καρέκλα.

—Έκανες λάθος, νεαρό μου, του είπε. Δε σκέφτηκες πως πίσω απ' την Αντέλα μπορούσε να υπάρχει ένας πραγματικός άντρας.

Κάθε βράδυ έκαναν τον περίπατό τους μαζί και νύχιζαν ευτυχισμένοι σαν δυο παιδιά.

Και τώρα θέλεις μια συμβουλή; Κύτταξε να μην την ξανασηκλήσης γιατί θα το πληρώσεις ακριβά... με τη ζωή σου!

Όταν σε λίγη ώρα όλα τακτοποιήθηκαν και η αστυνομία συνέλαβε τον Ροζέ, η Αντέλα ρώτησε το Ζάν:

—Μα πως ήξερες ότι ήταν εδώ ο Ροζέ;

—Από τότε που μου διηγήθηκες την ιστορία σου, ανησυχούσα της εξήγησε. Κάθε βράδυ περίμενα, εδώ, στο δρόμο, και σ' έβλεπα να τακτοποιείς τα λουλούδια σου, σφηνώντας το παράθυρό σου ανοιχτό. Έτσι ήξερα πως όλα πήγαιναν καλά κι' έσπευα ήσυχος.

Αποψε όμως δε φάνηκε. Το παράθυρό σου ήταν κλειστό, μ' όλη τη ζέση του καλοκαιριού! Τότε κάτι υποψιάστηκα κι' ανέβηκα να δώ τι συνέβαινε. Ευτυχώς έφτασα πάνω στην ώρα!...

Ήταν μια εξήγησι απλή, ήρεμη, και υπήρχαν σ' αυτήν ένα σωρό πράγματα: τρυφερότητα, αφοσίωσι, έρωτας... Για πρώτη φορά η Αντέλα ένοιωσε πως την αγαπούσαν πραγματικά.

—Ζάν!... ψιθύρισε.

Εκείνος την κύτταζε με αγάπη. Την πήρε στην αγκαλιά του και τη φίλησε γλυκά στα μαγουλά, στα μάτια, στα μαλλιά. Κι' έπειτα, πολλές φορές στα χείλη με φλογερό πάθος.

Σρωτες και Τεχνων

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΒΙΡΑΣ

Το ειδυλλίο της Έλβιρας και του Λαμαρτίνου είναι ένα από τα ωραιότερα, ίσως γιατί ήταν ένα από τα πιο σύντομα. Μόλις κράτησε δέκα μήνες... Οκτώβριος του 1816.

Ο Λαμαρτίνος, ακολουθώντας τη μόδα της εποχής, είχε πάει στη λουτρόπολη του Αιξ, για να θεραπεύσει μια φανταστική ασθένεια του ήπατος.

Είχε φτάσει εκεί στις 5 του μηνός. Τρεις μέρες αργότερα, στις 8, ανοίγοντας το παράθυρό του, είδε στον κήπο ενός γειτονικού σπιτιού μια νεαρή γυναίκα, που έκανε τον πρωινό περιπάτο της ανάμεσα στα δέντρα.

Ήταν ψηλή, λεπτή και όλη (γνήσιο πρότυπο της ρομαντικής εποχής). Κι' είχαν υπέροχα πράσινα μάτια...

Κι' εκείνη επίσης τον είχε δει. Ένα κεραυνόβολο αίσθημα — όπως στα μυθιστορήματα — φούντωσε μέσα στις καρδιές τους απ' αυτή τη στιγμή.

Η νεαρή γυναίκα ήταν σύζυγος του περιφώνου φυσικού της εποχής Σαρλ, μέλους της Ακαδημίας των Επιστημών και βιβλιοθηκαρίου του Ινστιτούτου, που είχαν επίσης στο ενεργητικό του μια πτήση με αερόστατο κατά το έτος 1783.

Οι γονείς της 'Ιουλίας — το οικογενειακό της όνομα ήταν Μπουσώ-ντε-Ζερέ — είχαν μεταναστεύσει από πολλά χρόνια στον Άγιο Δομίγγο και ήταν από τους πλουσιότερους αποίκους της νήσου. Αλλά, κατά την περίφημη επανάσταση των μαύρων, έχασαν τα πάντα και μόλις πρόσφατα — νά επιβίβαστούν σ' ένα πλοίο, που τους ξανάφερε στη Γαλλία.

Είχαν γίνει φτωχοί τώρα και ζούσαν με μεγάλη δυσκολία, χάρις στην υποστήριξη μερικών παλιών οικογενειακών φίλων. Γι' αυτό, όταν ο καθηγητής Σαρλ ζήτησε την 'Ιουλία σ' ένα γάμο, ούτε οι γονείς της ούτε η νέα σκέφτηκαν πως θα μπορούσαν ν' αρνηθούν.

Κι' ωστόσο, τους χώριζε μια μεγάλη διαφορά ηλικίας. Ο Σαρλ ήταν εκείνη την εποχή πενήντα οκτώ χρόνων, ενώ η 'Ιουλία ήταν μόλις είκοσι.

Το 1816, ο Σαρλ ήταν έβδομηντα χρόνων και η 'Ιουλία τριάντα δύο. Ο Λαμαρτίνος ήταν κατά μερικά χρόνια νεότερός της. Κι' είχε ένα γοητευτικό παρουσιαστικό — ήταν ένας από τους κομψότερους νέους της εποχής του — και τη φήμη ενός ποιητού με μεγάλο ταλέντο.

Πώς η 'Ιουλία θα μπορούσε να μη συγκινηθεί από τον έρωτά του; Και πως θα μπορούσε να μην του άφοσιωθεί μ' όλη της την καρδιά;

Σ' ένα γράμμα της του έγραψε: «Για να σου δείξω πως σ' αγαπώ πάνω απ' όλα, είμαι ικανή να φύγω άμέσως από το σπίτι μου, για να τρέξω να ριχτώ στα πόδια σου και να σου πω: «Κάμε με ό,τι θελήσεις. Είμαι σκλάβος σου. Καταστρέφωμαι, αλλά είμαι ευτυχισμένη. Προς χάριν σου θυσιάζω τα πάντα: την ηρεμία της ζωής μου, την υπόληψη, την τιμή μου... Μόνο και μόνο για να σ' αγαπώ όσο σε λατρεύω!»

Τα βλέμματά τους είχαν διασταυρωθεί για πρώτη φορά στις 8 'Οκτωβρίου. Δύο μέρες αργότερα, στις 10, ο Λαμαρτίνος και η 'Ελβίρα (όπως την άπαθανάτισε ο ποιητής στις «Εξομολογήσεις» του), έκαναν μαζί έναν περιπάτο με βάρκα στη λίμνη του Μπουρζέ.

Κι' η Μοίσα βιάστηκε να τους ρίξει απ' αυτή την πρώτη συνάντησή τους τον ένα στην αγκαλιά του άλλου.

Μια τρικυμία που ξέσπασε, ξαφνικά, έκανε τη βάρκα ν' αναβιγίσει. Αλλά η 'Ελβίρα, που δεν ήξερε να κολυμπάει, κινδύνευε και την έφερε στην ακτή. Την ώθησε στα στίβαρά χέρια του έτρεξε κι' αυτός στο δικό του για ν' αλλάξει ρούχα και έπειτα από λίγη ώρα βρισκόταν, και πάλι κοντά της.

Όταν ο ποιητής έφυγε από το σπίτι της 'Ελβίρας, ζημέρωνε λοκλινά νύχτα μαζί...

Αλλά η ευτυχία τους κράτησε μόλις μερικές ημέρες. Ο άντρας της 'Ελβίρας άρρώσθηκε ξαφνικά. Κι' η νεαρή γυναίκα αναγκάστηκε να γυρίσει βιαστικά στο Παρίσι.

Οι δύο αγαπημένοι, προτού χωριστούν, είχαν αίσθανθεί πως, λοιπόν, πολύ αγαπημένοι φίλοι...

Αλλά όταν ξανασυναντήθηκαν, σ' ένα, στο Παρίσι, ρίχτηκαν και πάλι ο ένας στην αγκαλιά του άλλου και έχασαν άμέσως όλες τις υποσχέσεις και τους δεσμούς των.

Η ευτυχία τους αυτή τη φορά κράτησε αρκετούς μήνες: από τις 25 Δεκεμβρίου του 1816 ως τις 6 Μαΐου του 1817.

Ο Λαμαρτίνος αναγκάστηκε τότε να φύγει από το Παρίσι, για να τρέξει στο προσκέφαλο της μητέρας του, που ήταν βαρύνουσα άρρωστη.

Οι δύο αγαπημένοι είχαν δώσει ραντεβού τον Αύγουστο στο Αιξ. Αλλά δεν έπρόκειτο να συναντηθούν. Γιατί η φυματίωση, που από καιρό έθεριε τον οργανισμό της 'Ελβίρας, την είχε ρίξει τώρα στο κρεβάτι.

Ο ποιητής πού, αγνοώντας την κατάστασή της, είχε πάει στη λουτρόπολη, του κάκου περίμενε να ξαναβεί την αγαπημένη του 'Ελβίρα. Ένα σωρό αναμνήσεις τον πολιορκούσαν, τώρα, καθώς περπατούσε τα βράδια στις όχθες της λίμνης με τ' άσημνα νερά. Και σ' έναν απ' αυτούς τους μοναχικούς περιπάτους του ενεπνεύσθη τη «Λίμνη», που είναι ένα από τα καλύτερα ποιήματά του.

Σ' ένα λίγο, ξαναγύρισε κι' αυτός στο Παρίσι.

Αλλά η 'Ελβίρα δεν ξαναηρώθηκε από το κρεβάτι της. Κι' ο ποιητής σεβόμενος την υπόληψή της, απόφυγε να την επισκεφτεί στο σπίτι της, μ' όλο που η καρδιά του σπαρασσόταν από τον πόνο και την αγωνία.

18 Δεκεμβρίου 1817.

Κατά το μεσημέρι αυτής της ημέρας, η 'Ελβίρα ξεψύχησε ήρεμα, κρατώντας ακόμη στα χέρια της τους «Στοχασμούς», ένα βιβλίο με ποιήματα, που ο ποιητής είχε εκδώσει πριν από λίγον καιρό...

Ο Λαμαρτίνος ήταν απαρνηρότης όταν έμαθε το θάνατό της. — Θα την ακολουθούσα πολύ γρήγορα στον τάφο! έκτυπησε τον στούλο φίλους του.

Κι' ωστόσο, δεν πέθανε πριν από το 1869. Έπειτα από πενήντα τρία χρόνια... Και στο διάστημα αυτό αγάπησε κι' άλλες φορές και ψιθύρισε και σ' άλλες γυναίκες τα ίδια φλογερά λόγια που είχε πει στην 'Ελβίρα... Αλλοίμονο! Η καρδιά των ανθρώπων ξεχνάει τόσο γρήγορα!

Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΟΥ ΝΤΙΚΕΝΣ

Κλεισμένη στο καμαρίνι της, στο θέατρο Χεϊμάρκετ του Λονδίνου, μια όμορφη κοπέλλα 18 χρόνων, γαλανομάτα, έκλαιγε μ' άπεμπιστία... γιατί ήταν πολύ κοντό το φόρεμα που της επέβαλλαν να φορέσει σ' ένα ρεμό της! Ένας απ' τους περιφημότερους συγγραφείς της Αγγλίας άκουσε απ' έξω τους λυγμούς της, ανήσυχη και χτύπησε την πόρτα της...

Έτσι άρχισε το κρυφό ερωτικό ρομάντσο του Καρόλου Ντίκενς και της Έλεν Τέρναν. Μετά το θάνατο του Ντίκενς, οι κληρονόμοι φρόντισαν να σβήσουν διάφορες «ένοχες» φράσεις απ' τα γράμματά του. «Λογόκριναν» έτσι, όλκληρες παραγράφους, μουντζουρώνοντας τις με υπόλογο μαύρο μελάνι. Σήμερα όμως, οι ιστορικοί μπορούν να τις διαβάσουν, με τη βοήθεια της επίτησης, χρησιμοποιώντας δηλαδή τον αποκρυπτοφόκο μιας φωτογραφικής μηχανής υπερύθρων ακτίνων.

Την εποχή εκείνη — το 1858 — ο Ντίκενς βρισκόταν στο απόγειο της φήμης του. Το τελευταίο μυθιστόρημά του είχε πουληθεί σ' 250.000 αντίτυπα. Και πληρώνονταν 1000 λίρες (ισοδύναμες με σημερινές 5000) για ένα διήγημα, που έγραφε σ' ένα-δύο μέρες μόνον.

Όταν έδινε διαλέξεις, δεν χωρούσε να πέσει καρφίτσα στην αίθουσα του θεάτρου. Κι' όταν έφευγε ένα πέταλο απ' το λαλούδι που φορούσε στη μπροστινή του, οι γυναίκες μάλλον σαν τρελές ποιά να τ' άρπάζει, για ενθύμιο. Η βασίλισσα Βικτωρία σ' άχινε τακτικά στις θεατρικές παραστάσεις του.

Μ' άλλα λόγια, ο Ντίκενς ήταν το είδωλο του αγγλικού κοινού, όσο κανείς άλλος συγγραφέας ως τότε. Κι' όμως διακινδύνευε το πάλι, όταν έρωτεύτηκε την Έλεν Τέρναν.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Καρόλος Ντίκενς ήταν ο εκπρόσωπος της αυστηρής ηθικής της Βικτωριανής εποχής. Κατέκρινε κάθε κοινωνικό παραστράτημα των συγχρόνων του. Έξ' άλλου, ήταν 46 χρόνων, παντρεμένος από 22 χρόνια και πατέρας δέκα παιδιών! Τι καταστραφή ήταν για τη στοδιοδρομία του, αν γινότανε γνωστό πως είχε ξεμυαλιστεί με μια κοπέλα!

Το έλκυστικό του όμως ήταν ότι βρισκόταν στη λεγομένη «επικίνδυνη ηλικία»... Στην αρχή, γοητεύτηκε και διασκέδασε με τα αββά δάκρυα της μικρής θεατρινούλας, για το κοντό φουστάνι της. Ύστερα πρόσεξε τη χαρι της και την εξυπνάδα της.

Σ' ένα μήνα, όταν ανέβασε ένα καινούριο έργο του — στο οποίο πρωταγωνιστούσε ο ίδιος — ανέθεσε δυο καλούς ρόλους στην Έλεν και στην αδελφή της. Το παθητικό παίξιμο της ξανθο-

μάλλας προστατευομένης του το σκλάβωσε κυριολεκτικά. Ένοιωσε πως ξανάεινε...

Σ' ένα γράμμα, που είχε στείλει τότε σ' στενούς φίλους του, ο Ντίκενς, περιέγραψε την εύλαβη άφοσίωσή του στην Έλεν, που τη φανταζότανε σαν μια μακρινή κι' απρόσιτη πριγκίπισσα...

Ξαφνικά όμως, προσεγγίστηκε άναγκαστικά απ' τον ίλιγγο του ρομάντσου του... Είχε αγοράσει ένα βραχιόλι για την Έλεν, κι' ο κοσμηματοπώλης το έστειλε κατά λάθος στη γυναίκα του Ντίκενς! Έγινε τότε μια φοβερή σκηνή. Ο Ντίκενς έξαγριώθηκε απ' το δίκαιο θυμό και τις επίτηλεις της γυναίκας του.

Ύστερα διάταξε να μεταφέρουν το κρεβάτι του σ' άλλο δωμάτιο, δίπλα στην κρεβατοκάμαρα της γυναίκας του, κι' έβαλε ένα ξυλουργό να κερφώσει και ν' άνοησέψει τη μεσόπορτα.

Σ' αυτή την έφεση αυτή, μια νύχτα, κατά τις 2, σηκώθηκε απ' το κρεβάτι, ντύθηκε και πήγε να μείνει στο καλοκαιρινό του σπίτι, εγκαταλείποντας τη γυναίκα του και τα παιδιά του.

Ο έρωτας τον είχε τυφλώσει. Είχε αποφασίσει να δημιουργήσει μια καινούρια ζωή.

«Ο πατέρας μου ήταν σαν τρελός — έλεγε αργότερα η κόρη του. Αδιαφορούσε τι θα γινόμαστε όλοι μας».

Μετά το χωρισμό απ' τη γυναίκα του, άκολούθησε μια δεύτερη καταστροφή: Κάποια έφημερίδα της Ν. Υόρκης κατόφερε να βρει και να δημοσιεύσει ένα αποκρυπτογραφικό ιδιωτικό γράμμα του.

Ο κόσμος άναστατώθηκε. Κυκλοφόρησαν κάθε είδους διαδόσεις: είς βάρος του συγγραφέα του «Δαυίδ Κόπερφελντ». Έκατομμύρια θαυμαστές του ένοιωσαν πικρία και απογοήτευση για το γκρέμισμα του είδωλου τους. Λίγο έλειψε να καταστραφεί τελείως η στοδιοδρομία του...

Οι αληθινές λεπτομέρειες του έρωτός του έγιναν γνωστές πολύ αργότερα. Αποκαλύφθηκε π.χ. ότι κοπίσσε τέσσερα δόκκληρα χιόνια, για να λυγίσει την αντίτασή της Έλεν και να την κάνει δική του. Ανακαλύφθηκε επίσης η κρυφή ερωτική φωνή, όπου την είχε εγκαταστήσει κι' όπου πήγαινε και την εύρισκε κάθε τόσο — όταν ξεφάνιζαν επί ημέρες όλκληρες.

Όσοι, όμως, ή 'ίδια η κόρη του Ντίκενς βοήκε αργότερα έλαφρυντικά για τον παράνομο έρωτά του πατέρα της.

«Η ώραία εκείνη ήθοποιός — έλεγε — ήθελε σαν άνοιξιάντικη πνοή μέσα στην κουραστική ζωή του Καρόλου Ντίκενς, και τον σκλάβωσε. Ποιος θα μπορούσε να την κατακρίνει γιατί αγάπησε έναν άνθρωπο, που είχε τον κόσμο στα πόδια του...»

Όταν πέθανε ο Ντίκενς, τον 'Ιούνιο του 1870, η Έλεν παρακολούθησε με σπαργαύνη την επίδελτική κηδεία του.

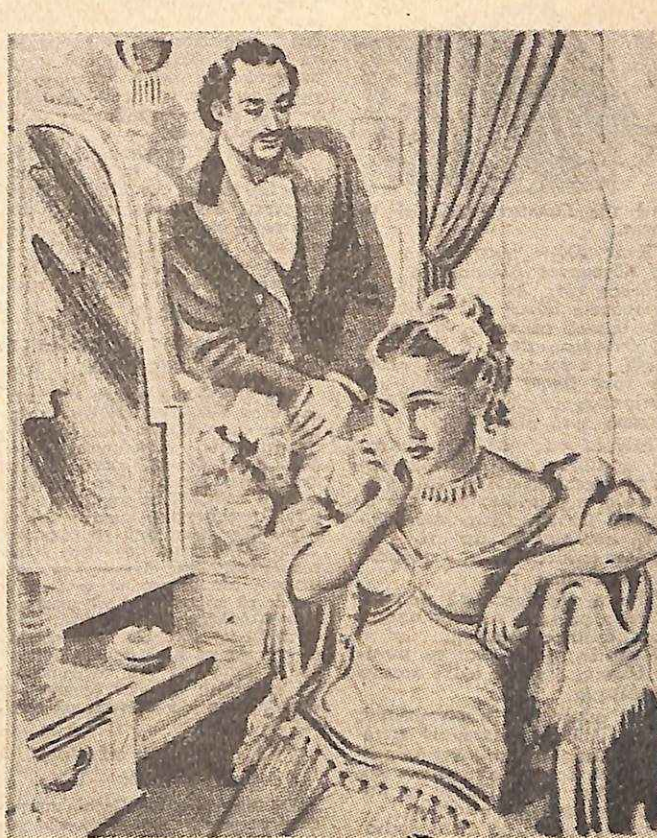
Πολλά χρόνια αργότερα, το 1914, πέθανε στο Μαργκέιτ η γυναίκα ενός δασκάλου, κάποιου Ουάρεν Ρόμπινσον. Κανείς δεν ήξερε τότε πως ήταν η Έλεν Τέρναν, η παλιά αγαπημένη του Ντίκενς.

ΤΟ ΤΡΥΦΕΡΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΤΖΙΟΥΖΕΠΠΕ ΒΕΡΝΤΙ

Τίποτα δεν έμποδίζει ένα μπακάλη ν' αγαπάει τη μουσική και να είναι ο ίδιος καλός έκτελεστής.

Τέτοια ήταν η περίπτωση του Τζιορτάνο Μπαρέτσι, που είχε το μπακάλικό του στην πόλη Μπουσέτο της βορείου Ιταλίας. Έπαιζε θαυμάσια φλάουτο, ήταν πρόεδρος του φιλαρμονικού συλλόγου της πόλεως και καλούσε συχνά με-οίκους έρασιτέχνες φίλους του, για να παίξουν κομμάτια των μεγάλων μουσουργών στο πίσω μέρος του μαγαζιού του.

Ο Τζιουζέππε Βέρντι ήταν κι' αυτός γυιός ενός μπακάλη, που είχε το μαγαζί του στο Ρόκκολε, ένα μικρό χωριουδάκι κοντά στο Μπουσέτο. Είχε την ευτυχία, όμως, να χάσει από πολύ μικρός τον πατέρα του κατά τη διάρκεια των εμφυλίων πολέμων, που σπάραιζαν τότε την περιοχή της Πάνας. Ήταν τότε η βίαιος αυτών των πολέμων, ώστε μετά το θάνατο του συζύγου της, η μητέρα του μικρού Τζιουζέππε είχε αναγκαστεί να ζητήσει καταφύγιο για πολλές μέρες μαζί με τα παιδιά της στην κορυ-

Ο Καρόλος Ντίκενς είχε έρωτευθεί τρελλά τη νεαρή ήθοποιό Έλεν Τέρναν.

ζε με πιάνο), ένθουσιάστηκε τόσο πολύ, ώστε του είπε:

— Θα μιλήσω άμέσως με τον Πρεβότι, το μάεστρο της Φιλαρμονικής μας, για να σου παραδίδω μαθήματα... Καί, κάθε βράδυ, μόλις τελειώνεις τη δουλειά σου, θάρχομαι στο σπίτι μου. Εί-σε εμπιστευθώ στα χέρια της κόρης μου, της Μαργαρίτας. Είναι λιγάκι μικρότερη από σένα, αλλά θα δες τί όμορφα που παίζει!...

Αλλά ο Βέρντι δεν έμαθε μόνο πιάνο από τη Μαργαρίτα. Γνώ-ρισε επίσης κοντά της το μεγάλο, τον άγνό, τον αληθινό έρωτα...

Τα δυο αυτά παιδιά αγαπήθηκαν μ' ένα φλογερό πάθος κι' ο πατέρας Μπαρέτσι, που δεν άργησε να το μαντέψει, δεν έδειξε καμιά δυσανεμία γι' αυτό.

— Δεν κάνεις για μπακάλη, είπε μια μέρα στον προστατευο-μένο του. Πήγαινε στο Μιλάνο να σπουδάσεις μουσική. Είμαι βέ-βαιος ότι κάτι το καλό θα βγεί από σένα...

Και οι προβλέψεις του δεν άργησαν να πραγματοποιηθούν. Σ' ένα λίγο, ο Βέρντι άρχισε να δίνει τα ώραια μουσικά έργα του και η επιτυχία τους ήταν τόσο μεγάλη, ώστε το όνομά του κυκλοφο-ρούσε πιά από στόμα σε στόμα.

Ο γάμος του με την όμορφη και τρυ-φερή Μαργαρίτα συμπλήρωσε την ευτυ-χία του. Δύο παιδιά γεννήθηκαν απ' αυ-τόν. Αλλά η ευτυχία του άτρογύνου κρα-τησε πολύ λίγο. Μια μέρα του 'Ιουλίου του 1840, τα δυο παιδιά του Βέρντι άρ-ρώστησαν ξαφνικά και πέθαναν σ' λίγες μέρες. Μερικές βδομάδες αργότερα, πέ-θανε και η Μαργαρίτα από τη λύπη της.

Μέσα σ' δυο μήνες, ο Βέρντι είχε χά-σει, ότι πολυτιμότερο είχε στον κόσμο. «Απόμεινα μόνος — έγραφε λίγον καιρό αργότερα σ' ένα φίλο του. Δεν έ-χω πια οικογένεια κι' όμως ο ήπιος ά-ριος Μερέλλι, αναστήτος για τον πόνο μου, με πιέζει να εκπληρώσω τις ύπο-χρεώσεις μου... Φανταστείτε ότι εγώ, ο άνδρας με την ξεσχισμένη καρδιά, πρέ-πει να γράφω ένα κομειδύλλιο... Μα πως είναι δυνατόν;»

Όσοι, όμως, ο Βέρντι δεν έπαψε να ερ-γά-ζεται. Καί, λίγον καιρό αργότερα, έφε-ρε στον κόσμο τα μεγάλα άριστουργήμα-τά του.

Αλλά, παρά τη φρεσκάδα και τη ζω-πούτητα που παρουσιάζουν τα έργα του, ο ίδιος ήταν πάντα ένας άνθρωπος με-λαγχολικός και περίλυπος, που δεν εύρι-σκε πια καμιά χαρά στη ζωή... Οι σύγ-χρο-οί του τον θεωρούσαν απόκοσμο και μισάνθρωπο. Και ήταν πραγματικά από την εποχή που έχασε την αγαπημένη του Μαργαρίτα και τα παιδιά του. «Η κορυ-φία...

Ο μεγάλος 'Ιταλός μουσουργός Τζιουζέππε Βέρντι το 1844

Εξοδότηση

Το φάρμακο που θα σώσει τους διαβητικούς

Η «Ορινάση» κατάρνει τις ενέσεις ινσουλίνης

Ένας Γάλλος γιατρός δοκίμασε, το 1942, μία νέα σουλφοναμίδα κατά του τύφου. Αντί όμως να θεραπεύει τους άρρωστους, το φάρμακο αυτό, τους προκαλούσε κάποτε και μία δεύτερη μυστηριώδη ασθένεια, απ' την οποία, μάλιστα, πέθαναν δυο απ' αυτούς.

Ωστόσο, η πραγματική εκείνη αποτυχία οδήγησε τώρα τελευταία στην ανακάλυψη ενός αποτελεσματικού φαρμάκου, που υποσχεται να λυώσει χιλιάδες διαβητικούς απ' το βάσανο των καθημερινών ενέσεων ινσουλίνης.

Πρέπει να πούμε πρώτα, ότι η άρχική αιτία του διαβήτη είναι άγνωστη. Το μόνο που ξέρουμε, είναι, ότι το πάγκρεας των διαβητικών παθαίνει κάποια άνωμαλία και δεν εκκρίνει πια τη φυσική του ορμόνη, την ινσουλίνη. Αλλά η ορμόνη αυτή χρειάζεται απαραίτητα στον οργανισμό, για την καύση του σακχάρου. Συνεπώς, ο οργανισμός των διαβητικών δε μπορεί να χρησιμοποιήσει κανονικά το σακχαρό που του παρέχουν οι διάφορες τροφές, και τ' αφίνει να πλεονάζει μέσα στο αίμα, ή το αποβάλλει με τα ούρα.

Άλλοτε, η μόνη θεραπεία για τους διαβητικούς ήταν ο υποσιτισμός. Τα θύματα αυτής της άρρωσταίας υποβάλλονταν σε άναγκαστική νηστεία, πενιύσαν διαρκώς και δε ζούσαν περισσότερο από 5-10 χρόνια μετά την πρώτη εκδήλωσή της ασθένειάς τους.

Το 1921, ο δόκτωρ Φρέντερικ Μπάντινγκ, ανακάλυψε και μελέτησε τις θεραπευτικές ιδιότητες της ινσουλίνης. Συγχρόνως βρέθηκε ο τρόπος παρασκευής της σε μεγάλες ποσότητες απ' το πάγκρεας των σφαζομένων ζώων.

Από τότε, σώθηκε η ζωή αμέτρητων διαβητικών, με ενέσεις της ορμόνης αυτής — της ίδιας που δε μπορεί να παραγάγει το άρρωστο πάγκρεας τους.

Με την ένεση όμως, εισάγεται μεγάλη ποσότητα ινσουλίνης με μία (ένω το φυσιολογικό πάγκρεας την παράγει σιγά-σιγά και συνεχώς). Το αποτέλεσμα, λοιπόν, είναι να γίνεται απότομα μεγάλη καταναλωσι σακχάρου στον οργανισμό, και πολλές φορές να πέφτει η ποσότης του κάτω απ' το επιτρεπόμενο ελάχιστο.

Έκτος απ' αυτό το μειονέκτημα της ινσουλινολογίας, υπάρχει κι ένα άλλο: ότι η ινσουλίνη μπορεί να χορηγηθεί μόνο με ενέσεις, κι όχι απ' το στόμα, γιατί καταστρέφεται από τα όξια του στομάχου.

Γι' αυτό, οι γιατροί έλπιζαν πάντα να βρεθεί ένα φάρμακο, που θα γιάτρει τον πάγκρεας των διαβητικών και θα του ξαναδίνει την ικανότητα να παράγει μόνο του την απαιτούμενη ινσουλίνη.

Το πρώτο βήμα προς την ανακάλυψη αυτού του φαρμάκου ήταν μία σουλφοναμίδα, που δοκίμασε μ' αποτυχία κατά του τύφου ο δόκτωρ Μ. Ζανμπόν, στο Μον-

πελιέ της Γαλλίας, εδώ και 16 χρόνια.

Ένας άλλος γιατρός, ο δόκτωρ Αύγουστος Λουμπιέρ, παρατήρησε τότε, ότι οι παράξενες αντιδράσεις αυτού του φαρμάκου ήταν όμοιες με τα συμπτώματα της υπογλυκαιμίας. Για να βεβαιωθεί, το χορήγησε σε σκύλους, που τους άφηνε νηστικούς, και διαπίστωσε μεγάλη ελάττωση του σακχάρου στο αίμα τους.

Προχωρώντας στα πειράματά του, αφαίρεσε από διάφορα σκυλιά το θυρεοειδή αδέν, τους γεννητικούς, τα επινεφρίδια, την υπόφυση. Ωστόσο, όταν τους έδινε τη σουλφοναμίδα, απ' το στόμα, ελαττώνονταν αμέσως το σακχαρό στο αίμα τους.

Έπειτα αφαίρεσε το πάγκρεας ενός σκύλου. Το ζώο παρήγαγε αμέσως διαβήτη, κι η σουλφοναμίδα, ακόμα κι σε μεγάλες δόσεις, δεν του έφερε κανένα αποτέλεσμα.

Απ' αυτές τις παρατηρήσεις του, ο Γάλλος επιστήμων κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι η σουλφοναμίδα επιδρούσε στο πάγκρεας των σκύλων και το έκανε να παράγει περισσότερη ινσουλίνη.

Ποιά ενέργεια θα είχε, άραγε, στους διαβητικούς ανθρώπους; Οι γιατροί δεν το δοκίμασαν επί 10 χρόνια — τόσο ήταν προσκολλημένοι στην κλασική ινσουλινολογία. Τέλος όμως, άρχισαν τα πειράματα πάνω αυτή τη κατεύθυνση, από Γερμανούς τώρα, που παρασκεύαζαν διάφορες σουλφοναμίδες με τέτοια επίδραση.

Η πρώτη που δοκίμασαν σε ανθρώπους, η «καρβουταμίδα», ελάττωνε πολύ το σακχαρό, συγχρόνως όμως ήταν τοξική.

Εκείνη, που αποδείχθηκε καλύτερη απ' όλες, ήταν η «D 860» (όπως την ονομάσαν στην αρχή οι έρευνήτες). Δε διέφερε παρά ελάχιστα απ' την καρβουταμίδα στη χημική σύστασή, αλλά δεν είχε καθόλου τοξική ενέργεια.

Άρχισε, λοιπόν, να δοκιμάζεται, το 1955, σε πέντε γερμανικά κλινικά.

Οι έρευνες ανακάλυψαν τότε, δίχως υπερβολικούς ενθουσιασμούς, ότι το νέο φάρμακο μπορούσε να χορηγηθεί μόνο σε ώριμους διαβητικούς, ότι περιώριζε στο ελάχιστο τον κίνδυνο της υπογλυκαιμίας και ότι, οι ασθενείς το δέχονταν πολύ ευχάριστα, γιατί τους απήλλαζε απ' τις ενέσεις της ινσουλίνης.

Ακολούθησαν κι άλλα πειράματα στην Αμερική σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα: Τρεις τόννοι «Ο-ρινάσης» (όπως είχε ονομασθεί τότε το νέο φάρμακο) χορηγήθηκαν σε 20.000 διαβητικούς. Και τα αποτελέσματα υπήρξαν τόσο ικανοποιητικά, ώστε ν' άρχισαν τώρα η συστηματική παραγωγή του φαρμάκου αυτού από διάφορα εργοστάσια.

Η «Ορινάση» δεν πρέπει να χορηγείται σε διαβητικούς νεώτερους από 20 έτων, γιατί ο σώ τους το πάγκρεας δεν είναι ικανό να παραγάγει ινσουλίνη, έστω και με την επίδραση του φαρμάκου. Στις ηλικίες από 20 ως 40 έτων, το ποσοστό επιτυχίας της «Ορινάσης» είναι 20%. Πάνω όμως από τα 40 χρόνια (σ' αυτή δε την κατηγορία ανήκει η μεγάλη πλειονότης των διαβητικών), η «Ορινάση» επιτυγχάνει στα 80% των περιπτώσεων.

Αναφέρονται μάλιστα οι χαρακτηριστικές και απίστευτες θεραπευτικές μιας γυναίκας που είχε φτάσει να κάνει 120 μονάδες ινσουλίνης την ημέρα, κι' ενός άνδρα — που έπαιρνε 360 μονάδες την ημέρα. Και στις δυο αυτές περιπτώσεις, ενώ η ινσουλίνη είχε πάψει πια να φέρνει αποτέλεσμα, η «Ορινάση» θαυματουργήσε κυριολεκτικά.

Με την «Ορινάση», ο διαβητικός αισθάνεται πολύ καλύτερα τον εαυτό του, νοιώθει λιγότερη κόπωση, δεν υποφέρει πια από δυσπνοια και δε διατρέχει τον κίνδυνο της υπογλυκαιμίας — ακόμα κι' αν άργήσει να φάει ή αν υποβληθεί σε σωματική κόπωση.

Οι κίτριες που πέφτουν τα δόντια

Τα κατάνυκτα εξετάζονται με υπερήχους

Μία μέθοδος ελέγχου της στερεότητας των τεχνητών έργων από υπερίον εφασκομείται τώρα από τους Αμερικανούς χειρουργούς, όταν θέλουν να εξακριβώσουν αν έχει «κολλήσει» εντέλως ένα σπασμένο χέρι ή πόδι. Ένα μηχανήμα παράγει υπερηχητικά κύματα και τα διαδίδει μέσα από το κόκκαλο. Στην άλλη άκρη του είναι εγκατεστημένος ένας δέκτης, που σηματοδοτεί αυτομάτως πόση ώρα έκαναν τα κύματα για να περάσουν από ολόκληρο το κόκκαλο. Απ' αυτό δε το στοιχείο, συμπεραίνει ο γιατρός σε ποιά σημεία βρίσκεται η επουλώνει του κατάγματος. Η νέα αυτή μέθοδος έρχεται να συμπληρώσει την εξέταση με ακτίνες Χ.

Τα φυτά που φέρνουν όνειρα

Οι Ιθαγενείς του Περού συνήθιζαν να μασάνε δυο φυτά της γύρας τους, που τους φέρνουν γλυκά κι' ευχάριστα όνειρα. Τα φυτά αυτά λεγονταν «αδαγουάσκα» και «γκάγκας». Οι γιατροί εξετάζουν τώρα τις δυνατότητες χρησιμοποιήσεώς τους στη θεραπεία των ψυχοπαθών.

Χάπις κατά της ένχυμωσης

Σ' ένα επιστημονικό συνέδριο, που έγινε στην Αμερική, ο δόκτωρ Χίλλερ Ντυμπρόου, του «Νο-

σοκομείου του «Ορους Σινά» της Νέας Υόρκης, ανέφερε ότι χορήγησε δοκιμαστικά σε 218 γυναίκες ένα φάρμακο σε χάπια, που προλαμβάνει την έγκυμωση. Σύμφωνα με τις δοκιμές του, οι γυναίκες παίρνανε ένα χάπι την ημέρα επί 20 μέρες, αρχίζοντας από την πέμπτη μέρα του έμηνου κύκλου τους. Καμμία τους λοιπόν δεν έμεινε έγκυος. Το νέο φάρμακο έπιδρα στη λειτουργία των ωοθηκών. Ωστόσο παρουσιάζει ακόμη ώριμες ανεπιθύμητες αντιδράσεις, που πρέπει να λειψούν.

Οι κίτριες που πέφτουν τα δόντια

Κάνετε λάθος, αν νομίζετε ότι η κυριώτερη αιτία που καταστρέφονται τα δόντια, είναι η τερηδόνη. Όπως ανακάλυψε τελευταίως ένας καθηγητής της οδοντιατρικής στο Ιατρικό Κολέγιο της Βιργινίας, τα περισσότερα δόντια πέφτουν από παθήσεις των ούλων και άλλων ιστών του στόματος.

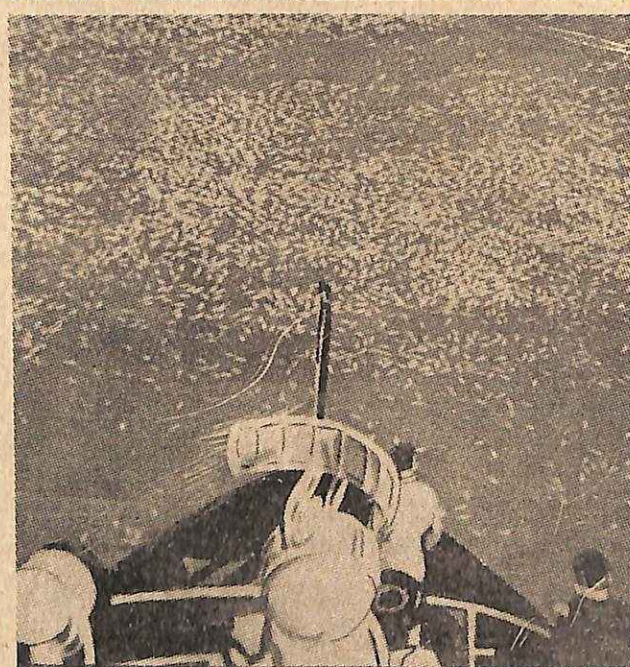
Συμβουλές για τη στηθάνα

Οι συμβουλές που δίνουν οι γιατροί σ' όσους υποφέρουν από στήθαση, είναι οι εξής, σε γενικές γραμμές: 1) Αποφύγετε την κούραση και τις σωματικές. 2) Μην τρώτε πολύ, για να μη παχύνουν. 3) Αναπαύονται μετά το φαγητό και ν' αποφεύγουν το κάπνισμα. 4) Φυλάγεται απ' το κρύο.

Σε περίπτωση κρίσεως, πρέπει: 1) Να σταματήσουν κάθε δραστή και να μένουν ακίνητοι. 2) Να βάζουν αμέσως κάτω απ' τη γλώσσα τους ένα δισκίο νιτρογλυκερίνης, που θα κρατούν διαρκώς μαζί τους για μία τέτοια στιγμή.

Οι άρρώστους υποχωρούν

Για πρώτη φορά απ' το 1947, παρατηρήθηκε πέρσι στις Ηνωμ. Πολιτείες μία αύξηση των περιπτώσεων της νόσου της χώρας σπειροχαιτίας κατά 7%. Αντίθετα, οι μολύνσεις από γονόκοκκο ελαττώθηκαν κατά 41%. Η πολυμυελίτις παρουσιάζει ελάττωση κατά 48%, η φυματίωση 8%, η διφθερίτις 21%, η ελονοσία 55%, ο κοκκύτης 49%. Αύξηση παρουσιάζουν: η Ιλαρά κατά 9% και η οξεία έγκυφαλις κατά 12%.

Η «ΚΟΚΚΙΝΗ ΠΑΙΡΡΟΙΑ»

Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε προ ημερών στα ανοιχτά των ακτών του Καναδά και διακρίνονται σ' αυτή χιλιάδες νεκρά ψάρια που έπεσαν θύματα της «κόκκινης παίρροιας». Έτσι ονομάζουν οι ψαράδες της περιοχής μία καινούρια ασθένεια, που εμφανίστηκε και που προκαλεί τον άμεσο θάνατο των ψαριών σε τεράστιες εκτάσεις. Η κόκκινη παίρροια προκαλείται από ένα μικροοργανισμό, που ονομάζεται επιστημονικά «γυμνοποδινίμιο μαρένι». Ο μικροοργανισμός αυτός βρίσκεται πάντοτε μέσα στο θαλάσσιο νερό, σε μερικές όμως εποχές αναπτύσσεται τόσο γρήγορα και σε τέτοιες ποσότητες, ώστε το πληθυσμό του ξεπερνάει τον αριθμό των ψαριών, που θα βρεθούν κοντά του.

Τα πρώτα δόντια ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Οι κίνδυνοι από τις πρώτες εξανγωγές

Όλοι ξέρουμε ότι υπάρχουν δυο οδοντοφυΐες. Τα δόντια της πρώτης καλούνται νεογυλίοι ή γαλαξίες κι' εκείνο που τα χαρακτηρίζει είναι η προσωρινότης τους. Έπειτα από ώριμη ηλικία (συνήθως γύρω στα 6 χρόνια) τα δόντια αυτά πέφτουν κι' αντικαθίστανται από άλλα, που καλούνται μόνιμα. Αυτή είναι η δεύτερη οδοντοφυΐα.

Πολλοί γονείς, ξεκινώντας από την ιδέα ότι οι νεογυλίοι είναι προσωρινοί, αδιαφορούν για τα δόντια αυτά και δε δίνουν στα παιδιά τους τις απαραίτητες συμβουλές για την περιποίησή και την καλή διατήρησή τους. Κι' ωστόσο, τα προσωρινα δόντια έχουν την ίδια και κάποτε μεγαλύτερη σημασία απ' τα μόνιμα. Η κανονική εξέλιξη της δεύτερης οδοντοφυΐας, άλλωστε, εξαρτάται από την κατάσταση των προσωρινών δοντιών. Όταν αυτά είναι κατεστραμμένα ή δεν έχουν βγεί κανονικά, η δεύτερη οδοντοφυΐα επηρεάζεται αντίστοιχα.

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος για τα προσωρινα δόντια είναι η τερηδόνη, που αναπτύσσεται πολύ γρήγορα και σπάνει κάποτε ως των πολλών. Που είναι σ' αυτά πολύ ογκώδης. Σε μερικές περιπτώσεις, παρίσταται ανάγκη να εξαχθεί ολόκληρος ο πολτός, για ν' αποφευχθεί ο κίνδυνος γαγγραινης, κι' όλες τις δυσάρεστες συνέπειές της.

Γι' αυτό τα προσωρινα δόντια πρέπει να σφραγίζονται, μόλις παρουσιασθεί το παραμικρό χάλασμα σ' αυτά. Η σκέψη που κάνουν πολλοί γονείς ότι θα πέσουν μία μέρα είναι έγκλημα. Ένα καλό σφράγισμα μπορεί να προλάβει πολλούς κινδύνους.

Όταν η καταστροφή του προσωρινού δοντιού έχει προχωρήσει πολύ, δεν υπάρχει άλλη λύση από την εξαγωγή του. Ανάλογα με το αν το δόντι κυνιέται πολύ ή λίγο, ο γιατρός θα χρησιμοποιήσει ως αναισθητικό χλωριοϋχον αιθύλιο ή νοβοκαΐνη σε διάλυση 0,50 ή 1%.

Μετά τα 6 χρόνια (ή και πρωτότερα) εμφανίζονται τα μόνιμα δόντια. Όπως είπαμε και παραπάνω, η καλή εξέλιξη της δεύτερης οδοντοφυΐας εξαρτάται από την κατάσταση των προσωρινών δοντιών που πέφτουν. Σε όχι σπάνιες περιπτώσεις, τα προσωρινα δόντια είναι τόσο κατεστραμμένα, ώστε η τερηδόνη μεσοδίδεται και στα μόνιμα και παίρνει πολύ γρήγορα τρομακτικές διαστάσεις, λόγω του ότι η αδονοαντική ούσια δεν έχει αποκτήσει ακόμη την απαιτούμενη στερεότητα. Για να προστατευθούν τα μόνιμα δόντια, ενδείκνυται κάποτε η χρησιμοποίησή του νιτρικού αργύρου σε πολύ πυκνή διάλυση. Το μειονέκτημα αυτής της μεθόδου είναι, ότι μαυρίζει τα δόντια. Γι' αυτό χρησιμοποιείται κυρίως στα πρινα δόντια. Σε πολλές περιπτώσεις, τα άλατα του αργύρου σταματούν με τρόπο κεραυνόβολο την πρόοδο της τερηδόνης.

Το σφράγισμα επίσης αποδίδει σε πολλές περιπτώσεις αξιολογικά αποτελέσματα. Η εξαγωγή, αντίθετα, δεν είναι αξιόσυστατη σ' αυτή την ηλικία.

γιατί διαταράσσει ολόκληρη την διαμόρφωση των δοντιών, που δεν είναι ακόμη άκατα στερηθεί.

Ιδιαίτερη προσοχή απαιτείται για τους πρώτους τερηζι-τες που φούνται στις άκρες των δυο γνάθων (έπάνω και κάτω).

Τα δόντια αυτά αρχίζουν να σχηματίζονται από τους τελευταίους μήνες της έμβρυακής ζωής, ή δε διαμορφώνονται συμπληρώνεται μεταξύ του 9ου και του 10ου έτους. Τα δόντια αυτά είναι από τη στιγμή που θα εμφανιστούν μόνιμα. Δεν πρόκειται, δηλαδή, ν' αντικατασταθούν. Αποτελούν, εξ άλλου, τους τέσσερις «ακρογωνιαίους λίθους» της όλης διαμόρφωσης των δοντιών.

Τα δόντια αυτά, δυστυχώς, είναι εκτεθειμένα περισσότερο από τα άλλα στον κίνδυνο της τερηδόνης. Αυτό οφείλεται στο ότι ο καθαρισμός τους δεν είναι πολύ εύκολος, λόγω του ότι βρίσκονται στο βάθος του στόματος και στο ότι φούνται προτού πέσουν όλα τα δόντια της πρώτης οδοντοφυΐας, που όπως είπαμε, όταν είναι κατεστραμμένα, μολύνουν και τα άλλα.

Η εξαγωγή των δοντιών αυτών κατά την παιδική ηλικία πρέπει ν' αποφεύγεται. Γιατί, όταν είναι πολύ πρόωγη, διαταράσσει την διαμόρφωση των δοντιών και μπορεί να οδηγήσει σε παραμορφώσεις, που δύσκολα διορθώνονται. Αν παρ' όλα αυτά ν' αφαιρεθούν και οι τέσσερις ακροαίοι γόμφιοι ή τραπεζίτες (έπάνω και κάτω), σταματάει η ανάπτυξη των γνάθων ποδός το εσώτερο μέρος και η φυσιολογική μεταβάλλεται στο σύνολό της.

Μία άλλη δυσάρεστη συνέπεια είναι ότι σε μερικές περιπτώσεις επέρχεται πρόπτωση του Ιγυροίου άντρου, που, εκτός από το ότι παραμορφώνει τη φυσιολογική, δεικνύει τις μικροβιακές μολύνσεις αυτής της κοιλότητας.

Προσέγχε, λοιπόν, τα δόντια των παιδιών σας. Η σπουδαιότητα που έχουν για την ύνεια τους είναι πολύ μεγαλύτερη απ' ό,τι θα μπορούσατε να φανταστήτε.

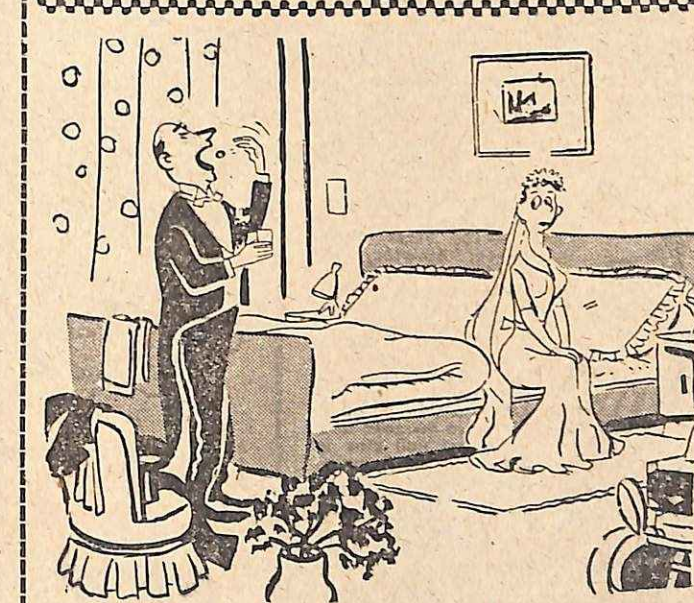
Μάσκα για τα θύματα των αερίων

Μία αντισφαιεργονική προσωπίδα νέου τύπου δοκιμάστηκε μ' επιτυχία απ' τον αμερικανικό στρατό. Προορίζεται για να διατηρούν στη ζωή τα θύματα των χημικών αερίων των νιφών, ώσπου να μεταφερθούν στο πλησιέστερο νοσοκομείο. Λειτουργεί με με τον εξής τρόπο: Ο ένας από τους τραυματισμένους και το θύμα φορούν μάσκες, που συνδέονται μεταξύ τους μ' ένα σωλήνα. Ο πρώτος εισπνέει βαθιά αέρα, μέσα από ένα φίλτρο. Με την έκπνοή του, τον στέλνει μέσα απ' το σωλήνα στους πνεύμονες του θύματος και τους κάνει έτσι να φουσκώνουν. Υστερα ακολουθεί η αντίστροφη έκπνοή του θύματος, και το αέριο βγαίνει από μικρές τρύπες της μάσκας του. Κι' αυτό συνεχίζεται σ' όλο το διάστημα της μεταφοράς του θύματος στο νοσοκομείο.

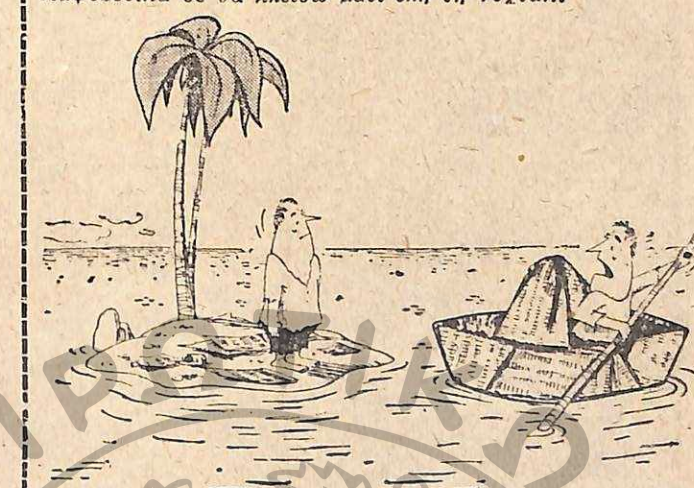
Για τα θύματα των σκορπιών

Ένας γιατρός της Νιγηρίας ανακάλυψε ότι θεραπεύει μ' επιτυχία τα θύματα των σκορπιών της χώρας του — που το δηλητήριο τους είναι ισχυρότατο και κάποτε θανατηφόρο. Τους κάνει μιά ένεση με υδροχλωρική έμετίνη, στο μέρος της δαγκωματιάς, κι' αμέσως υποχωρούν οι ανυπόφοροι πόνοι. Πρέπει να σημειωθεί ότι κανένα άλλο τοπικό αναισθητικό δεν είχε ωφελήσει σε τέτοιες περιπτώσεις.

Τελωτοδεραγεία

Με συγχωρείς, που παίνω το ύπνωτικό μου, αλλά διαφορετικά δε θα κλείσω μάτι όλη τη νύχτα...

Γεια σου, Λεάνδρε, και καλή τύχη!...

Η γροθιά δεν ήταν καθόλου φουσκωτή. Θα ξαναγυρίσω με τη σκηνή!...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τό πάτσι!...

Κάποτε ο Ναστραδίν αποφάσισε να παντρεύει τη μονακριπή κόρη του κι' έστειλε προξενήτρες σ' όλη την επαρχία, για να βρουν γαμπρό, όπως τον ήθελε ο ίδιος.

Μπρέ, του λόγου σου παντρεύεσαι ή η θυγατέρα σου; Γιατί δε ρωτάς και την ίδια πως θέλει τον αφέντη της; του είπε η γυναίκα του.

— Έσύ τη δουλειά σου στη κουζίνα, κι' εγώ με έμένα να κουμαντάρω τις δουλειές μου... της απάντησε ο Χότζας.

Κι' έβαλε μπρός για να βρή γαμπρό στα μέτρα του.

— Τον θέλω νάναι ψηλός, δυνατός, να φουσκά τον παρ' και νατ' από καλό*σσί... παράγγειλε στις προξενήτρες.

— Δηλαδή, Χότζα, εφέντημ' το γυιό του πασά ή τον άνεμιό του μεγάλου βεζύρη θέλεις για γαμπρό σου; Σ' α λίγο δύσκολο μου φαίνεται! του είπε η πιο γρήγη κι' εμπειρη από αυτές.

— Μή τ'α παραλές, χανούμ, και δέν είπα τέτοιο πράγμα... απάντησε βάζοντας νερό στο κρασί του ο Χότζας. 'Αλλά τουλάχιστον ο γαμπρός νάναι άγας, μιά και το χατζηλίκι το δικό μου δέν είναι μικρό ά-ξίωμα.

Κι' έστειλε τις προξενήτρες προς όλα τα σημεία του ορίζοντος να του βρουν γαμπρό.

— Στο γάμο σου θα χαλάση ο ντουινιάς από το γλέντι, που θα κρατήση μιά βδομάδα και θα β'τάση ως τ' αυτιά του πασά! Έλεγε στην κόρη του με καμιάρι ο Χότζας, σ'ι-γούρας πως θα έβρισκε έναν γαμπρό σπου-δαίο και τρανό.

Και πραγματικά, το μαντάτο το καλό δέν άουγισε νάσθη. 'Ο γυιός του Γκιολέκ άγά από το Σιέρη Χισάρ, πλούσιος, νέος και πολύ όμορφος δέχτηκε να πάρη την Έσμέ, τη θυγατέρα του Χότζα.

— Είδες που σου τάλεγα και δέ με πίστευες, γυναικα; Κοτζάμ άγας ζητάει την κόρη μας, νέος κι' όμορφος, είπε στη Φατίμ.

— Νά με συμπάθας, άντρα μου, άλλ' άκουσα από τις προξενήτρες πως ο γαμπρός σου... πού λες είναι κομμάτι άγριος στους τρό-πους... παρατήρησε η Φατίμ.

Μά ο Χότζας δέν την άφησε να προχω-ρήση.

— Άι τί ήθελες νάναι; Άντρας είναι, ά-γας είναι, χονδρία έκανε στο στρατό, θάναι κομμάτι άγριος! της άποκρίθηκε.

Μά όταν είδε από κοντά τον γαμπρό σκιάστηκε λιγάκι. Ένα κοτζάμ ντερέκι ως εκεί πάνω, ήλιοψημένος, βλοσυρός κι' άγρι-ος, ίδιος λ'αυτός ήτανε ο Γκιολέκ άγας.

— Όταν παντρευτή και κάνη οικογένεια, θα 'μρέμη... είπε μέσα του ο Ναστραδίν για να ήσυχάση τον εαυτό του.

Έτσι ο γάμος έγινε σύντομα κι' οι παν-τοίχοι φύγανε για να μείνουν στο δικό βδομάδα κι' ο Χότζας είδε μιά μέρα την κόρη του νάσχηται στενοχωρημένη.

— Νά χαρής, πατέρας, έλα να με γλυτώ-σης απ' αυτό το θηρίο που πήρα για άντρα γιατί θα τρελλαθώ... του είπε.

— Για στάσου, μπρέ παιδί μου, και μη κά-νης έτσι... Σε τί εφταίξω ο άντρας σου; σήμερα μ' έσπασε στο έδλο... μουρμούρισε.

— Ά, τον άγριό σου κλάματα.

— Ά, τον άγριό σου κλάματα! Νά δείρη την κόρη μου, έκανε ο Χότζας. Τέτοια προσ-α σου, που δέν την καταπίνω! είπε από μέ-τα.

Μά σαν σκέφτηκε πως ο γαμπρός του ή-ταν ένας γίγαντας ως εκεί πάνω, μαζετή-ματα και προστάθηκε να συμβείσση τα πράγ-ματα.

— Επί τέλους είμαι κόρη σου, πατέρα, άντρας μου; διαμαρτυρήθηκε εκείνη.

Τότε ο Ναστραδίν γυρίσε άπότομα και δίνει στην Έσμέ ένα χαστούκι και μιά κλω-τσιά στα μαλακά της. Και της λέει:

— Άειντε τώρα στον άντρα σου και πές αυτός δέν ην κόρη μου, δένω κι' έγω την γυναίκα του και είμαστε πάτσι. Κι' άν λόγος!

Κι' από τότε η Έσμέ προτίμησε να τις τρώη μόνο από τον Άγά!

42

— Μου λέτε, παρακαλώ, ποιά ώρα ά-κριβώς εμφανίζεται η Νινη;

— Ψηλά τ'α χέρια!...

— Κάντε πως χορεύετε υπαίθετο. Δέν πρέπει οι θεατές να πάρουν είδηση!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Έξαγωγή

Τί είπες αγαπητέ μου; Με ρωτάς άν έχω διαθέσιμη καμιά ώριμια να την ά-φιερώσω σε σενα; Για ποιά λόγο; Ά! Νά σε συνοδεύσω ως τον οδοντοίατρό σου. Και γιατί να σε συνοδεύσω ως τον οδοντοίατρό σου; Πρόκειται να σε δείρη μήπως κι' έχεις ανάγκη από υποστήρι-ξη; Ή μήπως θα λάβη χώραν καμιά έν-διαφέρουσα συνομιλία και με χρειάζε-ται ως μάρτυρα; Όχι; Λοιπόν, άφοι τό ένα όχι και τό άλλο όχι, τί με θέ-λεις μαζί σου; Ά! Πρόκειται να βγά-λης τό δόντι σου. Με γεια σου με χα-ρά σου. Νά πάς να τό βγάλεις, με την ευχή μου. Άλλά έγω τί ρόλο θα παίξω σ' αυτή την άπλη και αντίαισθητική ύ-πόθεση; Μήπως θα χρειαστή να σου κρατάω τό σαγόνια άνοιχτά, ή μήπως ο κύριος οδοντοίατρός σου με χρειάζεται ως βοηθό; Έρωτώ για να ξέρω.

Ά! Με θέλεις άπλώς για παρέα. ι ια να σου κρατάω συντροφιά. Αί, λοιπόν, αγαπητέ μου φίλε, αυτό τό πράγμα πρώτη φορά τό άκούω. Ξέρω ότι ένας άνθρωπος ζητάει παρέα, για να πάη πε-ρίπατο, για να πάη στην ταβέρνα, για να παίξη κοντσίνα ή για να τον συνο-δεύση όταν φοβάται, μην του έπιτεθή κα-νένας και θέλει να έχη ένα είδος σωμα-τοφύλακος. Όχι όμως και για να βγά-λη τό δόντι του! Μνήσθητί μου, Κυρία!

Τί δουλειά έχω σ' αυτή την ύπόθεση; Ή έξαγωγή του οδόντος είναι μιά έ-νεργεια που άπαιτεί δύο πρόσωπα: τον οδοντοίατρό και τον κάτοχο του οδόν-τος. Έγω τί υπαίνομ στην μέση.

Λοιπόν, αγαπητέ μου, αυτά να πάς να τ'α πουλάς άλλού. Και να έχης τό θάρρος της γνώμης σου και να δηλώ-σης καθαρά γιατί με θέλεις για παρέα. Με θέλεις γιατί είσαι δειλός, φοβισιά-ρης και πανικόβλητος και τρέμεις σαν σπάρος στην ιδέα ότι ένας γιατρός θα βάλη μιά τανάλια στο στόμα σου και θα σου ξεριζώση ένα παληόδοντο. Περί αυτού πρόκειται και μόνον. Και ζητάς κι' έναν άλλον να σου παραστέκεται, για να σου δίνη θάρρος και να σε πα-ρηγορή. Γι' αυτό με θέλεις, διολογησέ το. Σάν δέν ντρέπεσαι καίμνε, λέω γώ, Σάν δέν αισχύνομαι, δυό μέτρα άντρας και μ' ένα σβέρκο ταύρου. Νά ήσουν καμένα μικρό παιδί, τό καταλαβαίνω.

Άλλά κοτζάμ μαντράχαλος να τρέμης την έξαγωγήν ενός δοντιού! Όποιον αϊ-σχος! Κοίμα τ'α παντελόνια που φοράς, γελούς. Και θα σου τό βγάλω και με έ-νεσι, που δέ θα καταλάβης τίποτα.

Τί είπες; Λίγο τ'ακ έχεις; Τόν κακό σου τον καιρό. Τί τράκ που έχεις χάσει τό χρώμα σου και σουχει ούγει τό μισό αίμα; Πώς; Άν έχω βγάλει κανένα δόν-τι; Όχτώ, κύριε! Όχτώ και χωρίς ένε-σι μάλιστα. Όχι, δέν επέτρεψα στο γιατρό να μου κάνη αναισθητική ένεσι, διά λόγους στοιχειώδους άνδρισμού.

Διότι έγω έχω τό θάρρος της έξαγωγής. Θα βγάλω δόντι, θα πονέσω. Ούτε ένε-σι, ούτε παρέα. Μάλιστα κύριε Θόδωρε, που μου βες και παρέα. Και βρήκες και άνθρωπο, να του τό πής. Αίσχος!

Πώς; Τί θα μου στοιχίση έμένα νά-θω; Θα μου στοιχίση βρε. Θα μου στοι-χίση ότι θα συκοφά τό αντρικό φύλο, με τους υστερισμούς, που θα ιδώ. Άειντε χάσου από μπροστά μου να μη σε βλέ-πω και μου τσαλάεις τ'α νευρά. Άειντε να μην άσπάξω καμιά τανάλια και σε βάλω κάτω και σου τό τραβήξω έγω. Ρεζίλη άντρα. Ούσι!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Τών Μπερόνιζντ
Μπέρεζνι Τσάρντ

Η προφητεία της τοιγάνας

Ο ΛΟΥ ήταν μονάχα οκτώ χρόνων, όταν, μια μέρα, κάποια τοιγάνα, που τον είδε να περνά από ένα απόκρυφο δρόμο του Σικάγου, μαζί με τη μητέρα του, τον πλησίασε, του γαϊδεσε τα μαύρα, σγουρά μαλλιά, τον κούταξε στα μάτια και του είπε, με παράξενο τόνο:

— Μια μέρα, θα γίνω μεγάλος λόγος για σένα!

— Πότε και με ποιά τρόπο; ρώτησε η μητέρα του μικρού.

— Δέ μπορώ να πω τίποτα περισσότερο! ψιθύρισε η τοιγάνα. Και χάθηκε στη γωνιά του δρόμου.

Η μητέρα του μικρού, προληπτική όπως όλες οι Ιταλίδες, άρχισε από εκείνη τη μέρα να πιστεύει πως ο Λού θα γινόταν κάποτε διάσημος. Στο μεταξύ — χήρα ενός μετανάστη, που δεν κατώριζε να κάνει περισσότερη στην Αμερική — δούλευε μαγειρίσσει σ' ένα λαϊκό εστιατόριο, για να συντηρήσει το παιδί της.

Πέρασαν χρόνια.

Ο Λού φαλκόνε μεγάλωσε κι' έβγαλε το γυμνάσιο με πολύ καλό βαθμό. Η μητέρα του, που εξακολουθούσε να εργάζεται για να τον σπουδάσει, ήταν περήφανη γι' αυτόν. Και όταν εκείνος εξεδήλωσε την επιθυμία να γίνει ηθοποιός, η μητέρα δεν του έφερε καμιά αντίρρηση.

Τον έβλεπε τώρα με τη φαντασία της δραματικού πρωταγωνιστή, ένδοξο και πλούσιο. Όλες οι εφημερίδες και τα περιοδικά έγραφαν γι' αυτόν, το κοινό τον αποθέωνε κάθε βράδυ. Και δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία, πως ο κινηματογράφος θα τον δόξαζε ακόμα περισσότερο.

Υστερ' από δυο χρόνια σπουδές σε μια δραματική σχολή, ο Λού άρχη του ανέθεσαν, βέβαια, μικρούς ρόλους. Μά, δεν υπήρχε αμφιβολία, ότι πολύ σύντομα θα γινόταν πρωταγωνιστής.

— Τα λόγια της τοιγάνας θα βγαύν αληθινά! του έλεγε κάθε τόσο, με καμάρι, η μητέρα του.

★

Την εποχή εκείνη ο Λού γνώρισε τη Στέλλα. Είχε βγεί στο θέατρο πριν από αυτόν — τον πενούσε, εξ' άλλου, δυο-τρία χρόνια — χωρίς, όμως, να σημειώσει για την ώρα καμιά επιτυχία.

Το ρόλο της φιλάρεσκης τον παίζε καλύτερα στην ιδιαιδική της ζωή, παρά στη σκηνή! Έλεγαν γι' αυτήν οι συνάδελφοί της.

Ψιθύριζαν ακόμα πως η Στέλλα ινυότανε τόσο κομψά, ότι τόσο από το μικρό μισθό που έπαιρνε στο θέατρο, όσο από τις γενναίες δαπάνες ενός εύρωστου πεντητάρι, ενός πλούσιου με άγνωστο επάγγελμα και με μορφή μπουλντόγκ. Γάτο, ο μόνιμος αυτός δεσμός δεν την εμπόδιζε να έχει κάπου-κάπου και «έξτρα» περιπέτειες...

Ο Λού δεν ήξερε τίποτα απ' όλα αυτά. Αγάπησε τη Στέλλα από την πρώτη στιγμή, που την είδε. Η ζωή του ήταν πολύ περιορισμένη ως τη μέρα που βγήκε στο θέατρο. Η μελέτη τον είχε απορροφήσει ολόκληρο. Ήθελε να μορφωθεί καλά και στα γράμματα και στην τέχνη, για να πραγματοποιήσει την εύκαι να ικανοποίηση της μητέρας του, που τον είχε επηρεάσει και αυτόν.

Τα γαλανά, όμως, μαλλιά και τα καταξάθα μαλλιά της Στέλλας του φανέρωναν έναν κόσμο, που ούτε καν τον υποπτεύονταν ως τότε. Και της χάρισε την καρδιά του με την πρώτη όψη της απείρας απόδοσης φίλι — που του το έδινε, κοκκινίζοντας υποκριτικά από ντροπή.

Μόλις επιβλήθη στο θέατρο, της έλεγε θα παντρευτούμε και θα σε αναδείξω και σένα κοντά μου. Δέ θα υπογράψω πια συμβόλαιο με θεατρώνη, αν δεν παίρνει και σένα για πρωταγωνίστρια.

Εκείνη, του χαμογέλασε, χωρίς να του λεί τίποτα. Η λατρεία που της έδειχνε το μεγάλο αυτό παιδί, την κολάκευε και τη διασκεδάζε πολύ.

★

— Ένα απόγευμα, όμως, ενώ έκαναν πρόβες σ' ένα καινούργιο έργο —

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Στέλλα δεν είχε πάει στο θέατρο, γιατί δεν της έδωσαν ρόλο — ο Λού παρακολούθησε, χωρίς να το θέλει, από ένα σκηνικό, μια συζήτηση μεταξύ συνάδελφων του για τη διαταγή του.

Και τότε το ένδοξο του απεκαλύφθη για πρώτη φορά όπως ήταν πραγματικά. Από τα ειρωνικά σχόλια των άλλων ηθοποιών έμαθε, με άβυσσους λεπτομέρειες, ότι η Στέλλα ήταν ανιά της αγάπης του — και της παραμικρής εκτιμήσεως.

— Δεν της έδωσαν ρόλο στο καινούργιο έργο, είπε σε μια στιγμή ένας από τους ηθοποιούς. Μά δε φαντάζομαι να είναι απαρνημένη. Τι ανάγκη έχει αυτή;... «Ας είναι καλά ο «γέρος» της, που της κρατάει τώρα συντροφιά!... Ξοδεύει αλύπητα γι' αυτή».

Ο Λού δοκίμασε την εντύπωση, ότι κατακυλούσε σε μια άδυσσο «Όλα άρχισαν να στροβιλίζονται γύρω του. Μά ήταν δυνατό η Στέλλα, η πιο μεγάλη αγάπη της ζωής του, ύστερ' από τη μητέρα του, να είχε πέσει τόσο χαμηλά; Για μια στιγμή, σκέφτηκε να χυμώσει στους συνάδελφους του και να τους άρχισι στις γροθιές, έπειδη τόλμησε να μολυνουν με τόσο αίσχρους υπαινιγμούς μια ύπαρξη, που τη θεωρούσε αγνή και ανεπίληπτη.

— Αν, όμως, έλεγαν την αλήθεια;

— Ένοιωσε τυραννικά την ανάγκη να πάη άμέσως να εξακριβώσει, τώπος τί συνέβαινε με τη Στέλλα. Πριν φύγει από το θέατρο, πέρασε από το καμαρίνι του σαν αυτόματο και πήρε μηχανικά από ένα συρτάρι του τραπέζιού του ένα παλιό περιστρόφο με μύλο. Ο πατέρας του το είχε φέρει μαζί του από την Ιταλία, κι' εκείνος το φύλαγε σαν το μοναδικό ένδυμο από το μακαρίτη.

★

— Ήξερε που έμενε η Στέλλα, γιατί συχνά την είχε συνοδεύσει ως τη πόρτα της πολυκατοικίας της. Ανέθηκε σιγά-σιγά, με τα πόδια, τα δώδεκα πατάματα. Χτύπησε δειλά και διακριτικά στην άρνη, πειδισμένα ύστερα, όταν είδε πως δεν του άνοιγαν, αν και άκουε μέσα υπάκουες ομιλίες.

Τέλος, μισάνοιξε η πόρτα και παρουσιάστηκε η Στέλλα, προσπαθώντας να σκεπαστεί το στήθος της με το μεταξωτό κιμονό της. Μόλις είδε το Λού, έβγαλε μια πινυμένη φωνή τρόμου. Μά κι' εκείνος, με την πρώτη ματιά, που έριξε στην άτηλέτη περιβολή της, κατάλαβε πως οι συνάδελφοί του δεν έλεγαν ψέματα...

Τον έπνιξε ένα κύμα απόλας και θυμού. Και, για να βεβαιωθεί καλύτερα, έσπρωξε απότομα τη Στέλλα και χύμωσε στο διαμέρισμά. Ένα καναπέ, είδε ξεπλωμένο, μονάχα με το πουκάμισο, έναν άντρα απενήντα ετών, με τραχιά χαρακτηριστικά. Αύτός, λοιπόν, ήταν ο «γέρος» της Στέλλας, που ξοδεύε αλύπητα γι' αυτήν!...

Πριν εκείνος προφτάσει να τιναχτεί από τη θέα του, ο Λού τράβηξε το περιστρόφο από την τσέπη του, του έριξε δυο φορές και τον έπληξε και πάλι στον καναπέ, με τρυπημένο το στήθος, στο μέρος της καρδιάς.

Τί έκανε, κακούργε!... Άκουσε πίσω του τη βραχνή φωνή της Στέλλας. Σκότωσες τον Μπέν Σπένσερ!...

Ο Λού γύρισε απότομα και πυροβόλησε και πάλι. Η Στέλλα σωριάστηκε στο πάτωμα, χωρίς να βγάλλει λέξη από το στόμα της, με μια σφαίρα στο μέτωπο.

★

Την άλλη μέρα, οι εφημερίδες αφιέρωναν πολύσητες περιγραφές για το διπλό δράμα της οδού Χ. Δεν ήξεραν, βέβαια, τις πραγματικές του αφορμές. Υπέθεταν απλώς — ο Λού δεν είχε κάνει σε κανέναν λόγο για το αίσθημά του, ούτε και στη μητέρα του — ότι λόγω αντίληψης θα έπλησαν το χέρι του Λού φαλκόνε.

— Έκείνο, όμως, που τονίζαν ιδιαίτέρως ήταν, ότι ο νεαρός αυτός ηθοποιός, μια ανατέλλουσα δόξα του θεάτρου, απήλλαξε, χωρίς να τ' έξηρε ούτε ο ίδιος, την κοινωνία από έναν επικίνδυνο εχθρό της. Από κάτι χαρτιά που βρήκανε στις τσέπες του Σπένσερ, εξακριβώθηκε, πράγματι, ότι ήταν με άλλο δόξα, ένας από τους πιο φοβερούς γκάγκστερς του Σικάγου. Του κάκου προσπαθούσε η αστυνομία, από καιρό τώρα, να τον καλύψει τα ίχνη του και να τον συλλάβει.

Χρειάστηκε να μη μιλά γυναικα στη ζωή του, για να τιμωρηθεί ο κακοποιός αυτός. Και οι εφημερίδες θεωρούσαν εκείνον που εξετέλεσε καθήκοντα δικαιοσύνης αξιο της ευγνωμοσύνης της κοινωνίας.

Η «προφητεία της τοιγάνας» είχε βγεί αληθινή. Έγινε μεγάλος λόγος για το Λού. Με τη διαφορά, ότι δε μπορούσε να χαρή το θρίαμβό του.

— Όταν τον βρήκανε στο δωμάτιο της Στέλλας, ανάμεσα σε δυο πτώματα, ήταν τρελλός, με μανιακός, άνακνος και καταλάττι γινότανε γύρω του...

ΕΜΙΛ ΜΠΡΥ

Πριν εκείνος προφτάσει να τιναχτεί από τη θέα του, ο Λού τράβηξε το περιστρόφο από τη τσέπη του...

Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ολά λουζούδια

Αυτή ρυθμίζει την άνοιξί τους

ΓΙΑΤΙ τα χρυσάνθεμα άθίζουν το φθινόπωρο; Γιατί το σιτάρι ώριμάζει το καλοκαίρι; Και γενικά, γιατί τα φυτά και τα ζώα φαίνονται ν' ακολουθούν ένα άμεταβλητο εποχιακό ρυθμό; Οι επιστήμονες έψαχναν και πειραματίζονταν από πολλών καιρό, για να βρουν την εξήγησι αυτού του φαινομένου.

— Έδώ και 40 χρόνια, οι Αμερικανοί δόκτορες "Αλ-λαρντ και Γκάριερ, του υπουργείου Γεωργίας, που εργάζονταν για τη βελτίωσι του καπνού, παρατήρησαν ότι ένα τέτοιο φυτό δεν άθιζε μαζί με τ' άλλα, κοντά στην εποχή της συγκομιδής, αλλά εξακολουθούσε να μεγαλώνει και ν' γίνεται τεράστιο. Το μεταφέρανε λοιπόν σ' ένα θερμοκήπιο, για ν' άθισι και να σχηματίσι σπόρους, με την ελπίδα να δημιουργήσουν έτσι μια καινούργια ποικιλία καπνού.

Πράγματι, μάζεψαν τους σπόρους και τους έσπειραν. Απ' τα φυτά που παρήγαγαν έτσι, άλλα καλλιέργησαν μέσα στο θερμοκήπιο κι' άλλα στο υπαίθρο. Τα πρώτα λοιπόν άθισαν κι' έμειναν μικρά, ενώ τα δεύτερα γίνονταν άφύσικα μεγάλα το καλοκαίρι.

Κι' όμως η θερμοκρασία ήταν η ίδια στο θερμοκήπιο και στο υπαίθρο. Συνεπώς, ο χρόνος της άθισης δεν εξαρτάτο απ' αυτήν, αλλά μάλλον απ' το φωτισμό. Όταν κατέληξαν σ' αυτό το συμπέρασμα, οι δυο επιστήμονες το εξελέγξαν, φωτίζοντας ώριμμένα φυτά καπνού και τη νύχτα, ενώ άλλα τα έβαζαν σε σκοτεινό μέρος πριν ακόμη βραδυάσει. Τα δεύτερα λοιπόν (με το λίγο φωτισμό) άθισαν γρήγορα, ενώ τα πρώτα εξακολουθούσαν να μεγαλώνουν χωρίς ν' άθισουν.

Υστερα οι δυο επιστήμονες πειραματίστηκαν και με άλλα φυτά και βρήκαν ότι η σόγια, το χρυσάνθεμο και η ποινσέτσια άθίζουν την εποχή που οι ημέρες είναι μικρές, γιατί δέχονται τότε λιγώτερο φως.

Αντίθετα, τα καλοκαιρινά λουλούδια και χορταρικά άθίζουν στην εποχή των μεγάλων ημερών. Τέλος, υπάρχουν και άλλα φυτά, όπως π.χ. ο ντοματιάς, που δεν επηρεάζονται καθόλου από τη διάρκεια της ημέρας. Στο 24ωρο όμως υπάρχει και ημέρα και νύχτα.

Όταν η πόρτα είναι μικρή, η δεύτερη είναι μεγάλη. Ίσως λοιπόν η άθισι των χρυσάνθεμων να μην οφείλεται στις σύντομες ημέρες, αλλά στις μακρές νύχτες του φθινοπώρου.

Η υπόθεσι αυτή αποδείχθηκε σωστή, με πειράματα και παρατηρήσεις. Όταν δηλαδή οι επιστήμονες υπέβαλαν τα χρυσάνθεμα σε τεχνητό φωτισμό, μέσα σε θερμοκήπια, παρατήρησαν ότι άθισαν γρήγορα αν έμειναν στο «μυκτερινό» σκοτάδι επί 13 ώρες, αδιαφορών αν η ημέρα που άκολουθούσε διαοκούσε 11 ώρες ή λιγώτερες ή περισσότερες.

Με τον ίδιο τρόπο εξηγείται τη γιατί οι «ποινσέτιες», ενώ στο υπαίθρο άθίζουν στις αρχές του χειμώνα, μέσα στο σπύτι άργουν ν' άθισουν: Το εσωτερικό του σπυτιού φωτίζεται τεχνητά, το βράδυ, κι' έτσι το φυτό δε βρίσκει το παρατεταμένο και πολύωρο σκοτάδι που χρειάζεται για ν' άθισι.

Άλλες ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις απέδειξαν ότι το κόκκινο φως είναι το πιο δραστικό για τα φυτά. Έπιταχύνει δηλαδή η επίδρασή του την άθισί τους περισσότερο από κάθε άλλο.

Ακόμη και οι σπόροι βλαστάνουν γρηγορώτερα, αν έχουν έκτεθι σε κόκκινο φως.

— Έδώ πρέπει ν' αναφέρουμε ότι η έκθεσι των σπόρων στο φως γενικά είναι απαραίτητη για τη βλάστησή τους. Αν τους θάψουμε στη γή χωρίς ν' άθισι πέσει καθόλου φως απάνω τους, μπορεί ν' άθισουν επί πολλές δεκαετίες σε «νάρκη», διατηρώντας όμως τη βλαστική τους ικανότητα, και να βλαστήσουν ύστερα όταν έκτεθουν στο φως.

— Ένα άλλο αποτέλεσμα της μεγάλης διαρκείας των νυκτών του φθινοπώρου (συγχρονισμός με την πτώσι της θερμοκρασίας) είναι ο σχηματισμός ενός στρώματος κυττάρων στη βάση των κοτσανιών των φύλλων, που τα κάνει να ξεκολλάνε και να πέφτουν.

— Άλλα και στο ζωικό κόσμο παίζει μεγάλο ρόλο η διάρκεια της ημέρας και της νύχτας. Τα πρόβατα ζευγαρώνουν όταν οι νύχτες διαρκούν πολύ, δηλαδή το φθινόπωρο. Έτσι, τα άρνιά τους γεννιούνται την άνοιξη (μετά 5 μήνες) κι' έχουν τον καιρό να μεγαλώσουν ως τον επόμενο χειμώνα. Τα άλογα όμως, που η εγκυμοσύνη τους διαρκεί 11 μήνες, ζευγαρώνουν την άνοιξη, που είναι μικρές οι νύχτες, ώστε να γεννηθούν τα πουλάκια την επομένη άνοιξη.

Τέλος, έχει παρατηρηθεί ότι ο πολλαπλασιασμός των κυττάρων του δερμάτος και των μυών γίνεται γενικά έντονότερος στη μέση της νύχτας, ενώ το μεσημέρι και τ' απόγευμα περιορίζεται στο ελάχιστο.

ΤΕΣ ΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΕΝΟΙ

Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε προ ημερών στη Ρώμη, στο σπίτι του Βιτόριο Γκάσμαν και παρουσιάζει τον ηθοποιό μαζί με τη συνάδελφό του Λίνα-Μαρία Φερέρο, με την οποία είναι αρραβωνιασμένος από το 1954. Το είδωλλο Γκάσμαν — Φερέρο έγινε τότε άφορμή να διαλυθί ο γάμος του πρώτου με την Αμερικανίδα Σέλλε Γουίντερς. Οι δυο Ιταλοί καλλιτέχνες συνεργάζονται στενά τόσο στο θέατρο όσο και στον κινηματογράφο είναι δε άχώριστοι και στην ιδιωτική τους ζωή, αλλά δεν έννοούν να παντρευτούν. Η Σέλλε Γουίντερς, η οποία έχει άποκτήσει ένα κοριτσάκι με τον Γκάσμαν είναι τώρα σύζυγος του Άντονι Φρανσιόζε.

ΠΟΙΟΣ ΑΠΗΓΑΓΕ ΤΗΝ ΜΙΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑ;

Η Γκέρτι Ντάουμ, μες Γερμανία το 1957, έφτασε προ ημερών στη Ρώμη μαζί με μια ομάδα δημοσιογράφων και άλλων προσωπικοτήτων, με το αεροπλάνο που εγκαταστάσε τη νέα αεροπορική γραμμή Αμβούργου — Ρώμης. Την ώρα που οι προσκεκλημένοι της αεροπορικής εταιρείας επρόκειτο να επιβιβαστούν και πάλι στο αεροσκάφος, που θα τους έφερνε πίσω στην πατρίδα τους, η Γκέρτι δεν παρουσίαστικε, πληροφορούσε όμως ν' ένα σημείωμα στον συνταξιδιώτη της πως θα έμενε στη Ρώμη μαζί με το... μη-στηρί της! Κανείς δεν έαλειψε από τότε την άρτια Γκέρτι, την οποία πιστεύεται πως άπηγανε ένας Άγγλος, που την πήρε στη Μάλτα.

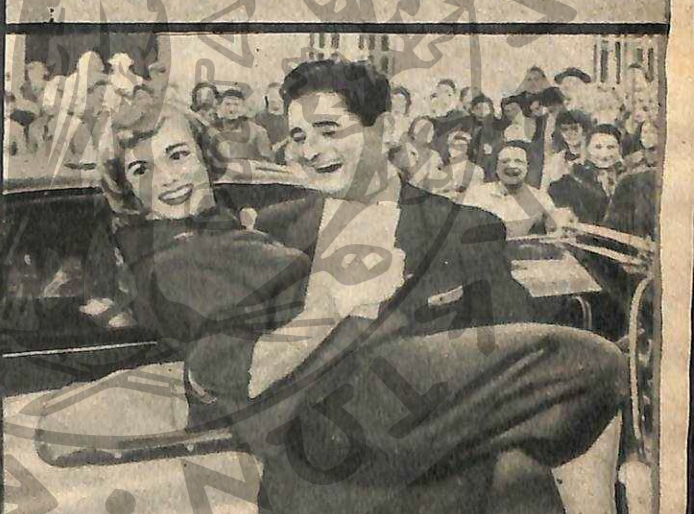
ΕΝΑ «ΙΠΤΑΜΕΝΟ» ΧΟΡΕΥΤΙΚΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

Η άμορφη και η άγριότητα των νησιών της Καραϊβικής, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η πατρίδα τους, χαρακτηρίζουν τη χορευτική τέχνη της Γουαδελούπας και του Άντωνιο Ροδρίγκες, που ο Άντωνιο και ο Άντωνιο, που άνηκουν στο περίφημο χορευτικό συγκρότημα της Κεζάρν Ντάνχου, το οποίο μάς είναι γνωστό και από τον κινηματογράφο, άγαπήθηκαν κατά τη διάρκεια της συνεργασίας τους και παντρεύτηκαν προ μηνών. Το έλατο αυτό χορευτικό ζευγάρι έχει άνωμάσει το χορό του «ζωρά της ζωής» και όπως δείχνει η φωτογραφία μας, οι δυο καλλιτέχνες διόνουν συχνά την εντύπωση πως πετούν, κατακτώντας το γόμα της βορύτητας.

Η ΣΤΑΡ ΚΑΙ Ο ΑΓΟΣ ΓΟΝΟΣ ΤΩΝ ΒΟΡΓΙΩΝ

Στο Άντεμ της Κωνσταντινούπολης, η νέα άστρο του γαλλικού κινηματογράφου Σουζύ Καρριέ παντρεύτηκε προ ημερών τον κόμισι Αλέξανδρο Βοργιά, άπόγονο της περιφημής Ιταλικής οικογένειας, δυο μέλη της οποίας κάθισαν στον παπικό θρόνο. Όλα τα άλλα μέλη της οικογένειας αυτής έπαιξαν σημαίνοντα ρόλο στην ιστορία της Ιταλίας, καταλαμβάνοντας διπλωματικές, στρατιωτικές και πολιτικές θέσεις. Ο σημερινός κόμης Αλέξάνδρος Βοργιάς βρίσκεται επί κεφαλής πολλών μεγάλων έμπορικών και βιομηχανικών επιχειρήσεων, η δε Σουζύ Καρριέ, ηλικίας 35 χρόνων είναι καλή πιαίστα και παίζει από χρόνια στο θέατρο.

ΑΛΥΣΙΔΕΣ ΠΟΥ ΣΤΙΓΑΝΕ

Αυτή παραμέρισε για να αφήσει να περάσει μία γυναίκα. Περπατούσε διατακτικά. Κι' όσο προχωρούσε προς τον Πλαγκίνι, τόσο αυτός υποχωρούσε... Διακριτικά η υπηρέτρια βγήκε κι' έκλεισε την πόρτα.

— Έσύ;! Μουρμούρισε ο Πλαγκίνης.

— Ναι, Βάσο, εγώ...

— Πώς... πώς ήρθες;...

— Θες να πης πώς τάλμησα;

— Έστω πώς τάλμησες;

— Η γυναίκα έσκυψε το κεφάλι:

— Ήταν ανάγκη μου επιτακτική. Βάσο... ψιθύρισε. Τόσον καιρό τώρα η καρδιά μου με σπρώχνει προς τα δώ, κι' εγώ προσπαθώ να αντισταθώ στην επιταγή της... Σήμερα όμως, άποψε...

— Ο άντρας είχε καταφέρει να συνέλθει από την όδυνηρή εκπληξη:

— Σήμερα, δηλαδή; Απόψε; Τι έγινε;...

— Ένας λυγμός προλόγισε την απάντησή:

— Απόψε... ήταν αδύνατο να μην έρθω!

— Μείνανε και οι δύο σιωπηλοί για λίγο...

— Ύστερα άκουστηκε σκληρή ή φωνή του άντρα:

— Δεν έπρεπε να έρθεις! Δεν είχες δικαίωμα να έρθεις!

— Τό έρω... Νά όμως που ήρθα... Άν θές... μπορείς να με διώξεις;

— Τα λόγια της πνιγkανε μέσα στο λαιμό της.

— Με τρόμο—σχεδόν με πανικό...—ο Πλαγκίνης διαπίστωσε ότι μία συγκινησι δυνατή τον είχε ολόκληρον αναστατώσει...

— Γιατί νάρθες; της πέταξε βραχνά.

— Απότομα, γονατώθηκε απάνω του... Τα δακρυσμένα μάτια της καρφωθήκανε στα δικά του, τα χείλια της τρεμουλιάσανε κοντά στο χείλι του:

— Βάσο! Άκουσε με. Αυτή η τρέλλα μου ήταν ή γενική καταστροφή μας—και ή δική μου, και ή δική σου, και του Μπούλη...

— Έσύ την προκάλεσες! Έσύ το θέλησες...

— Έγώ την προκάλεσα, σύμφωνα, αλλά έσύ την έτοιμασες!

— Έγώ; Όχι δά! Έχει γούστο να μου ζητήσεις κι' ευθύνες...

— Όχι, Βάσο... Προσπαθώ μόνο να εξαφρώσω τις δικές μου...

— Δεν εξαφρώνουν οι ευθύνες σου με τίποτα!

— Εξαφρώνουνε, Βάσο άμα συλλογιστής πόσο καλός ήσουν μαζί μου...

— Πόσο καταστρεπτικά υποχωρητικός στις τρέλλες μου, πόσο έπεικς στις φαντασιοληξίες μου... Δεν ήξερες ποτέ να μου πης όχι να με μαλώσης, να μου δείξης τη θέλησή σου αντίθετη σε κάποιο σημείο με τη δική μου...

— Ένα πικρό χαμόγελο μισάνοιξε τα χείλια του:

— Και γι' αυτό έπρεπε να σε χάσω; μουρμούρισε εκείνος.

— Κατάλαβε με, Βάσο... Η γυναίκα είναι το αδύνατο πλάσμα! Θέλει να κρατιέται γερά από το χέρι του άντρα, αλλιώς παραπατάει.

— Πέσαμε μαζί, Λιάνα! Αυτό δε σε ικανοποιεί;

— Λιάνα! Είχε προφέρει το δνομά της... Ύποσυνειδήτητα ένωσε ή γυναίκα ότι κάπως άρχιζε να σπάει ή πάγος που τους χώριζε.

— Γονατώθηκε με πιο πολύ δύναμη απάνω του—σχεδόν με απελπισία... και του φώναξε:

— Βάσο... Είσαι δυστυχισμένος σαν κι' εμένα! Σάν τόν παιδάκι μας! Την κύτταζε έθδικά, χωρίς να καταφέρει όμως να την απομακρύνει από την αγκαλιά του:

— Και λοιπόν;... Τι θές να γίνει; Τι μπορεί πιά να γίνει;

— Τό έρω... Δέ γίνεται τίποτα! Άν μπορούσε να γίνει όμως...

— Και τόν κόσμο δεν τόν συλλογιέσαι;...

— Ο κόσμος! Αυτός τους χώριζε... Η κοινή γνώμη έρχιζε ανάμεσά τους την πιο άδισπέραιτη αλλοαία... Η φυγή της είχε μαθευτεί, είχε κοινολογηθή... Όλοι, γνώστοι και φίλοι, είχαν συζητήσει την υπόθεσι, είχαν έλεεινολογήσει αυτήν, είχαν λυπηθή εκείνον...

— Όχι, Λιάνα... Δέ γίνεται πιά τίποτα...

— Ο τόνος του ήταν κοφτός, την πόνησε, την πλήγωσε...

— Στέναζε και τού έλεπε υποτακτικά:

— Καλά, Βάσο... Δεν επιμένω... Δεν επιτρέπεται να επιμένω. Μόνο... μπορώ να σου ζητήσω κάτι;

— Ζήτη μου... Κι' αν μπορώ...

— Μ' ένα λυγμό τού αποκρίθηκε:

— Μπορείς... Θάθελα... να δώ τó Μπούλη!

— Τό Μπούλη;!

— Ναι...

— Κοιμάται...

— Δεν πειράζει... Νά τόν δώ μία στιγμούλα. Δέ θα τόν φιλήσω, μη φοβάσαι. Δέ θα τόν ξυπνήσω...

— Ο τόνος της ήτανε οπαρκατικά ικετευτικός. Ο Βάσος κλονίστηκε.

— Έλα... της έλεε απόλα.

— Άνοιξε σιγά την πόρτα του γραφείου και την άφησε να περάσει. Εκείνη προχώρησε με βήματα που κλονιζόν τουσσαν, στο διαδρομικά που χώριζε τó γραφείο από την κρεβατοκάμαρα τού Μπούλη. Έπιασε με χέρι που έτρεμι τó πόμολο και άνοιξε την πόρτα...

— Στάθηκε στο κατώφλι νοιώθοντας τα πόδια της να τρέμουνε και να μην τή βαστάνε πιά... Ύστερα όμως με μία προσπάθεια μεγάλη, κατάφερε να επιβληθή στοί εαυτό της και να προχωρήσει μέσα στο μικρό δωμάτιο.

— Η μικρή βεγιάς ήταν άναμμένη μπροστά στην είκονα της Παναγίας. Τό παιδάκι κοιμότανε στο κρεβάτι του. Γονάτισε ή γυναίκα και αγκάλιασε με τά δακρυσμένο μάτια της αυτό τó δημοφό άγγελούδι ποδχε βγή από τó ξένο...

— Κι' ύστερα, κάποια μέρα, μία τρέλλα της τó είχε κάνει ξένο... Τό κύτταζε... Δέ χόρταινε να τή κυττάζει! Και, ξαφνικά, σε μιά στιγμή, ένα καυτό δάκρυα της έσταξε απάνω στο προσώπáκι του.

— Τό παιδί ξύπνησε, κι' άνοιξε τά ματάκια του.

— Κύτταζε γύρω του, κι' ύστερα τó μισοκοιμισμένο βλέμμα του καρφώθηκε απάνω στη σκυμμένη γυναίκα.

— Τά παιδικά χείλιακι μουρμούρισανε γοητευμένα:

— Μαμά!...

— Γιατί τόκανε αυτό; Γιατί τó ξύπνησες; φώναξε ο πατέρας του.

— Η φωνή του ήτανε σκληρή, τó ύφος του επιθετικό...

— Φύγε!

— Έκανε να φύγει ή γυναίκα, μά τότε τó παιδάκι πετόχτηκε από τó κρεβάτάκι του, γονατώθηκε απάνω της με λαχτάρα:

— Μαμά! Μαμά! Μή φεύγεις... Πού ήσουν τόσον καιρό; Γονατωμένο στο λαιμό της, τή φιλούσε... τή φιλούσε... Κι' εκείνη τσούφινγε με απελπισμένη λατρεία κι' άφινε τά δάκρυά της να τρέξουν άκράτητα απάνω στο λατρεμένο προσώπάκι...

— Μπροστά στο τρυφερό σύμπλεγμα, είχε κι' ο άντρας δακρύσει...

— Η γυναίκα κατάφερε να ξανσάβη τó παιδάκι στο κρεβάτάκι του:

— Θα ξανάρθω! τού υποσχέθηκε με πνιγμένη φωνή.

— Κι' ύστερα γύρισε στόν άντρα:

— Πάμε... Και... με συγχωρείς που ξύπνησα τó Μπούλη...

— Ο άντρας την κύτταζε. Ύστερα κύτταζε τó παιδί.

— Και της έλεε σιγά:

— Δεν πειράζει... Άφού τó θέλει ο Μπούλης... μείνε!

— Όταν συναντηθήκαμε στο μάτο, στην Αθήνα, και μου επιτρέψατε να σας συνοδεύσω στο σπίτι σας, δε μου είπατε πώς κάθεστε στη Λάρισα!...

Μ. ΠΑΛΜΑΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Μείνανε και οι δύο σιωπηλοί για λίγο...

της αδιέξοτης

Η ΝΥΧΤΑ—ήταν ήσυχη και σιωπηλή. Από νωρίς ο Βάσος Πλαγκίνης είχε κλειστή στο γραφείο του για να μελετήσει τη δικογραφία της αδιέξοτης δύσκολης δικής. Πόσο δύσκολο τού ήταν να συγκεντρωθή! Τά γράμματα των δικηγόρων πηδάλμαζέ του, να φτάσουν, μπαίνοντας από τά μάτια του, μέσα στο μυαλό τού μικρού τού αντιδρούσε στη δουλειά της ρουτίνας: ήταν όλο καρφωμένο στο παρελθόν— στο όδυνηρό παρελθόν που δεν είχε καταφέρει να τó σβήσει ή λήθη...

— Άργά τó ρολόι τού χώλ χτύπησε δώδεκα... Μεσάνυχτα! Η κούρασι όμως δεν έφερνε στο φημισμένο δικηγόρο νύστα. Ο ύπνος δέ βάστριφογύριζε στις εύτυχισμένες στιγμές τού παρελθόντος ποδχανε σούσι για πάντα...

— Ένα σιγανό χτύπημα στην πόρτα τόν Έκανε να σηκώση τó κεφάλι.

— Ποιάς είναι; ρώτησε κουρασμένος.

— Μπήκε ή καμαριέρα, στενοχωρημένη, ταραγμένη:

— Κύριε...

— Σταμάτησε.

— Τι είναι, Μαρία; Έκανε ο δικηγόρος νευριασμένος. Δεν ξέρεις ότι δέ θέλω να μ' ένοχλούν όταν εργάζομαι;

— Τό έρω, κύριε... Άλλά... είναι... ή κυρία!

— Κατάχλωμος ο Πλαγκίνης πετόχτηκε όρθός:

— Η... κυρία;

— Ναι, Βάσο, εγώ... άκουστηκε μία σιγανή φωνή πίσω από την ύπηρέτρια.

Είχαν τρεφτεί στο γυμναστήριο, για να μην πέσει κάτω. Έ-
πλημμυρίση το αγκάλιασμα, το φίλι και τα λόγια του Έρβε
ταράξεε βαθειά, χωρίς να το θέλη. Ένοθε να την
ολοκλήρη μια παράξενη χαρά... Ο Έρβε... Ήταν ο

...την είχε ελαττωθεί τόσο αλυσάρα; και χτύπημα ήταν πολύ βαρύ
...τη Μόσχα. Έβγαλε μία φωνή πόνου και σωριάστηκε στο πάτωμα.
...Μόλις συνήλθε, ύστερ' από μία ώρα, πήρε το τραίνο για το Παρίσι.

...κατα χιτώνηματα, ὥστε πῆγε ν' ἀνοίξη. Καὶ ὁπισθοχώρησε, κα-
τὰ τὴν ἑλκτικήν, ὅταν εἶδε μπροστά της τὸν Ἑρδῆ.

154 254 322

Comp. app.

Συγχώρεσέ με! ψιθύρισε εκείνος, με δακρυσιμένα μάτια.
Τί σημαίνει ή καινούργια αυτή κωμωδία; ρώτησε ή Μόνικα, με
τόνο, ενώ ένοιωσε την καρδιά της να φτεροκοπά από αγάπη.

Ναι, ἐν εὐνοίᾳ τὴν καρδίᾳ τῆς καὶ φερομένη ἀπὸ τῆς γατρῆς.
 γοῦν, καὶ ἐφ' ὅσον καλὰ μαζὶ σου! ὁμολογεῖς ὁ Ἑρβέ. Ὅταν σὲ
 γοῦν, σκόπευε τὰ σου στήθος παῖδα. Μά... σ' ἀγάπησας
 καὶ τὸ καταλέγει... Ἀναγκάστηκε νὰ το μαρτυρήσῃ στ' ἀδελ-
 φούς, καὶ τοὺς πρὸς τὸν δὲν θέλει νὰ γίνῃ συννεύον τὸς στὸ ὅ-
 σον παίχνει. Πῶς θέλει νὰ το παῖξουν... Αὐτὴ διώκει, πρὸ ἑκα-

ο παίχτιδι, που θέλαν να σου παίξουν... Αυτό, όμως, που έκαναν σε βάλλον με μου γραφής για να χρησιμοποιήσουν την έπι-
ή σου ως όπλο έναντιόν σου, ήταν δική τους πρωτοβουλία... Ο
τό έμαθα, έγιναν έξω φρενών μαζί τους... Κι' έτρεφα να τα μα-
σο όλα του πατέρα...

Κι' εκείνος... τραπίζε η Μόνικα.

Κι' εκείνος...; τραύλισε η Μόνικα.
 "Ο πατέρας... με τη μεγάλη καρδιά του, μας κατάλαβε και μας
 ώρεσε... Και τώρα θέλει πολύ να σε ξαναδω... να δη τη νύφη
 και να της δώσει την εύχη του!..."

ZERMAIN ΜΠΕΣΜΟΝ

1870

Του κάκου ή Μόνικα προσπάθησε να ξεφύγει από το αγκάλιασμά του...

Τὸ κακὸν ἡ Μόνικα προσ-
πάθησε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ
ἀγκάλισμά του...

Η καρδιά της άφησε

«Η καρδιά της κόντευε να σπάσει στα στήθη της από τόσα δυνατά χτυπήματα. Και όταν είδε τον Έρθε στα μάτια, κατάλαβε ποιά ήταν η μεγάλη αλλαγή, πού έγινε στα αισθήματά της.

...αίσθημα της.

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

— Ἦρθα νὰ σοῦ παραδῶσω τὸ κεφάλι μου, εἶπε στὴν Ἀθαλία ὁ Σαχαμπό.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

— Θάρρητε και σεις με-
θαύριο... Δεν είναι έτσι;
της ψιθύρισε.

— Ο Νόελ του συστήθηκε και του εξήγησε το σκοπό της επισκέψεώς του.
— Έχω παρακολουθήσει τα προγράμματά σας και μ' άρεσαν πολύ,
είπε ο Νόελ. Δεν είμαι όμως διατεθειμένος να λάβω μέρος στην έκπομπή
σας... Πάντως, περάστε μέσα.

— Μόλις μπήκατε στο άτελιέ, ο Νόελ δήλωσε:
— Ξέρετε, η δουλειά μας δεν είναι καθόλου εύκολη! Για να παρου-
σιάσω μια προσωπικότητα, πρέπει πρώτα να τη γνωρίσω καλά.
— Πόσον καιρό νομίζετε πως θα χρειαστείτε, για να με γνωρίσετε; ρώ-
τησε ο Χάρισσον, κυττάζοντας τη Τζένιφερ που κρατούσε σημειώσεις στο
καρτέ της.

— Έδειχνε πως είχε ξεχάσει τώρα την κατηγορηματική του άρνηση...
— Τούλάχιστον δυο βδομάδες, απάντησε ο Νόελ χαμογελώντας θριαμ-
τευτικά.

— Μπορείτε να μου πείτε τί θέλετε από μένα; είπε ο ζωγράφος, χωρίς να
σηκώσει τα μάτια του απ' τη Τζένιφερ.
— Όση ώρα του εξηγούσε ο Νόελ, η κοπέλλα ένοιωσε το βλέμμα του
πάνω της...

— Στο τέλος, οι δυο άντρες έκλεισαν ένα δεύτερο ραντεβού για τη μεθε-
πομένη μέρα.

— Καθώς κατέβαιναν τις σκάλες, ο Χάρισσον έπιασε απ' το χέρι τη
Τζένιφερ και την ανάγκασε να σταματήσει.

— Θάρρητε και σεις μεθαύριο... δεν είν' έτσι; της ψιθύρισε.

— Φυσικά! απάντησε εκείνη, προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή που
της προκαλούσε το δημοφιλές χαμόγελό του.

— Τζένιφερ, θα σου πω ένα μυστικό, που δεν το ξέρει κανείς έξω απ'
την οικογένειά μου. Το μικρό μου όνομα είναι Λάνσελτος... της μωρμού-
ρισε.

— Η ζεστή ανάσα του της χάιδεψε τα μαλλιά.

— Η Τζένιφερ τράβηξε το χέρι της και κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα.

— Είσαι σπουδαία! της είπε ο Νόελ, μόλις βρέθηκαν στο δρόμο. "Αν
δεν υπήρχες εσύ, αυτό το αγρίμι δε θα δέχονταν ποτέ να εμφανιστεί... Πρό-
σεξε όμως πως θα το φερθείς! Μην τον αποπάρης, ώσπου να κάνουμε την
έκπομπή. Μέχρι τότε, μάς συμφέρει να παριστάνεις την έρωτευμένη.

— Αυτά είναι τα άσχημα της δουλειάς μας! αναστέναξε η Τζένιφερ.

— Τι να κάνω; Θα προσπαθήσω!

— Την ημέρα του ραντεβού του με το Χάρισσον, ο Νόελ έπεσε στο «κρε-
βάτι» με δυνατό κρουαζιέρο. "Ετσι, η Τζένιφερ αναγκάστηκε να πάει μόνη
της.

— Της άνοιξε ο ίδιος την πόρτα, όπως και την πρώτη φορά. Μά δε φάνη-
κε καθόλου ένθουσιασμένος, βλέποντας πως δεν ήταν μαζί της ο Νόελ.

— Η Τζένιφερ κατάλαβε την αιτία, όταν βρήκε καθισμένη στο άτελιέ μια
δμορφή κοπέλλα, που φορούσε μαύρο στενό παντελόνι και μπλούζα ίδιου
χρώματος. "Ήταν ένα γοητευτικό πλάσμα, με προκλητικό κορμί και με κι-
νήσεις γατίσιες.

— Είμαι η "Αννα" Άρνολντ, συστήθηκε μόνη της. Δε θάρρη ο κ. Νόελ;

— Τόν ξέρετε; ρώτησε η Τζένιφερ.

— Παρακολουθώ τις έκπομπές του, εξήγησε η άλλη. "Ο Χάρισσον μου
είπε πως θαρρούν εδω σήμερα, κι' ήθελα πολύ να τον γνωρίσω.

— Πλησίασε το νέο, που είχε καθίσει σε μια γωνιά, οα να μην είχε καμ-
μία ανάμιξη σ' όλη αυτή την υπόθεση, και τότε της χείρια της γύρω απ'
το λαιμό του.

— "Αν τόν φιλήσω, θα βάλω τις φωνές!", σκέφτηκε η Τζένιφερ.

— Αλλά δεν έγινε τίποτα τέτοιο.

— Η "Αννα" συνέχισε τη φλυαρία της. "Έλεγε πως αυτή είχε διακοσμήσει
το άτελιέ και η ηγαιονερχόταν εκεί μέσα, σαν νάταν στο σπίτι της.

— Η Τζένιφερ πήρε τις σημειώσεις της κι' έφυγε βιαστικά.

— Με συγχωρήτε για την ενοχλήσι, πέταξε στο Χάρισσον, που τη συ-
νάδεψε ως την πόρτα.

— Εκείνος πήγε να της πη κάτι, αλλά δε στάθηκε να τόν ακούσει.

— Δεν υπάρχει κανένας λόγος να κάνω την έρωτευμένη, δήλωσε στο
Νόελ μετά τρεις μέρες, καθώς πήγαιναν πάλι να συναντηθούν το ζω-
γράφο. "Ο Χάρισσον έχει ένα πολύ δημοφιλές κορίτσι.

— Τόσο το καλύτερο για σένα, που δε θα είσαι υποχρεωμένη να παίζεις
θέατρο, είπε ο Νόελ. "Ετσι δεν είναι;

— Φαίνεται πως θέλει να πάρη κι' αυτή μέρος στην έκπομπή, συνέχισε η
Τζένιφερ χωρίς ν' απαντήσει.

— Αυτό μάς έλειπε! νευρίασε εκείνος. "Έγνοια σου και θα την πετάξω
έξω, αν τη βρούμε μπροστά μας!

— Όταν όμως μπήκε στο άτελιέ κι' αντίκρισε την "Αννα, όχι μόνο δεν την
πέταξε έξω, αλλά τὰ μάτια του γούρλωσαν από θαυμασμό.

— Είσαστε η "Αννα" Άρνολντ, η γνωστή διακοσμήτρια; φώναξε, μόλις

τοὺς σύστησε ο Χάρισσον. Τι τύχη να σὰς συναντήσω!...

— Από κείνη τη στιγμή, άφοσιώθηκε τόσο στη συζήτησή του με την "Αννα,
ώστε ξεχάσε τελείως τη βοηθό του και το ζωγράφο.

— Έτσι έφυγε έτσι προχτές; Γιατί δε μ' άφισες να σου εξηγήσω; δια-
μαρτυρήθηκε ο Χάρισσον. Δεν έχω τίποτα ιδιαίτερο με την "Αννα. Μου τη
σύστησε κάποιος φίλος μου, για να μου διακοσμήσῃ το άτελιέ.

— Και τί με νοιάζει, έμένα; είπε τάχα αδιάφορα η Τζένιφερ.

— "Αν ήξερα πως θαρρόσουνά μόνη σου προχτές, δε θα την άφισα να
μεινι εδω, συνέχισε ο ζωγράφος. "Ήθελε, βλέπεις, να συναντήσῃ το Νόελ,
για να πάρη μέρος σε μια έκπομπή του. Ξέρεις καλά πως ο μόνος λόγος,
που δέχτηκε να παρουσιασῇ στην τηλεόρασι, ήσαν εσύ. Σκέφτηκα πως,
αν άρνόμουν, δε θα σε εναλλάσσα... Σ' αγαπώ, Τζένιφερ!

— Λόγια... τόν διέκοψε η νέα, μά δίχως να πιστεύῃ αυτό που έλεγε.

— Την ίδια στιγμή, η "Αννα δήλωσε πως θάφυνε κι' ο Νόελ προθυμο-
ποιήθηκε να τη συνοδεύῃ. Την ώρα που βγαίνανε, η διακοσμήτρια ρώτησε
τη Τζένιφερ:

— Αλήθεια, μήπως ξέρετε το μικρό όνομα του Χάρισσον; Δεν τ'χει πη
σε κανένα!

— "Όχι, απάντησε η κοπέλλα.

— Κι' η καρδιά της χτύπησε δυνατά...

— Πείσθηκες τώρα πως δεν έχω σχέσεις με την "Αννα; Βλέπεις πως
σου είπα το μυστικό μου... σε σένα μόνο; της είπε ο Λάνσελτος, μόλις έμει-
ναν μόνοι.

— Αυτό δε σημαίνει τίποτα, παρατήρησε η Τζένιφερ.

— Μά, όταν την πήρε στην άγκαλιά του ο ζωγράφος, τὰ χείλια της ύπο-
τάθηκαν στα δικά του... Και δεν τόκανε καθόλου, για να τόν πείσῃ να
πάρη μέρος στην έκπομπή. "Απλώς, τόν αγαπούσε.

— Απλώς, τόν αγαπούσε.

— Απλώς, τόν αγαπούσε.

— Απλώς, τόν αγαπούσε.

— Απλώς, τόν αγαπούσε.

— Απλώς, τόν αγαπούσε.

— Απλώς, τόν αγαπούσε.

— Απλώς, τόν αγαπούσε.

— Απλώς, τόν αγαπούσε.

— Απλώς, τόν αγαπούσε.

— Απλώς, τόν αγαπούσε.

— Απλώς, τόν αγαπούσε.

— Απλώς, τόν αγαπούσε.

— Απλώς, τόν αγαπούσε.

— Απλώς, τόν αγαπούσε.

— Απλώς, τόν αγαπούσε.

— Απλώς, τόν αγαπούσε.

— Απλώς, τόν αγαπούσε.

Η ΙΓΜΟΡΙΤΙΣ

Είναι συχνότερη στα παιδιά

ΤΟΥΣ τελευταίους μήνες, έχει παρα-
τηρηθῇ στην πρωτεύουσα μια άσυνήθι-
στη αύξηση των περιπτώσεων ιγμορί-
τιδος, τόσο, που οι γιατροί ψιθύριζαν για
πραγματική «έπιδημία» αυτής της ασθένειας.
— Όπως τὸ λέει η όνομασία της, η ιγμορί-
τις είναι μια φλόγωσι — όξεία ή χρόνια —
των ιγμορείων άντρων, των μικρών δηλαδή
κοιλότητων του όσπου, που βρίσκεται πίσω από τη μύτη. 'Η φλόγωσι
αυτή μπορεί να επεκταθῇ και σ' άλλες γειτονικές κοι-
λότητες των όστων: στο μετωπιαίο κόλπο, στο σφηνοειδῆ κόλπο, στις
ήθμοειδείς κυψέλες, κλπ.

— Οι κοιλότητες αυτές ποικίλλουν σε μέγεθος και σχῆμα, άποκτούν δε
επί κανονικές διαστάσεις τους στην εφηβική ηλικία. Κατά τους έπι-
στήμονες, τις δημιουργεί η Φύσις, για να είναι κούφια και ελαφρό-
τερα τὰ όστα του κρανίου.

— Συνήθως, η ιγμορίτις έχει την άρχική προέλευσί της σε μια μόλυνσι
της μύτης. Προκαλείται όμως κάποτε κι' από δυο άλλες αιτίες: Κατά
την έξαγωγή ενός κυνδοβόντος, μπορεί να ραγίσῃ το λεπτό κόκκαλο,
που χωρίζει τὸ φανίνο του όντιού από τὸ ιγμορείο άντρο, και να
εισχωρήσουν μικρόβια από τη ρωγμή. "Αλλοτε πάλι, η μόλυνσι προέρ-
χεται από νερό, που μπήκε στη μύτη με τις βουτιές ή με τὸ κολύμπι
(ιδίως δε με τὰ μακροβούτια). 'Η ίδια αιτία προκαλεί και φλόγωσι
του μέσου ώτός.

— 'Η ιγμορίτις ακολουθεί πολλές φορές τὸ συνάχι, τὴ γρίππη, τὴν
όστρακία, τὴν ιλαρά, τὸν κοκκύτη, τὴ διφθερίτιδα, τὴν πνευμονία, καί
άλλες τις μολυσματικές ασθένειες από μικρόβια ή ιούς, που μεταδί-
δονται με τὸν αέρα. Είναι κοινότερη στα παιδιά, ενώ στους ένηλίκους
άποτελεῖ συχνά κληρονομία μιας μόλυνσεως τὸν άναπτυκτικόν
όδῶν, που συνέβη πρό πολλόν έτών.

— Στην όξεία ιγμορίτιδα τὸν πλείστον έντοπίζεται στη μία πλευρά,
τονώτερο σύμπτωμα, ὡς επί τὸ πλεῖστον έντοπίζεται στη μία πλευρά,
άρχίζει κατά τις 10 τὸ πρωί και διαρκεί ὡς τις 3 τὸ απόγευμα. Χει-
ροτερεύει όταν σκύνῃ κανείς μπροστά, προκαλείται δε και μ' ένα έλα-
φό χτύπημα στο μέτωπο.

— Δεν πρόκειται για πονοκέφαλο, αλλά για ένα πόνο γύρω από τὴν
κόγχη του ματιού ή στο μάγουλο. (Στις περισσότερες περιπτώσεις
πονοκαφάλου, δεν υπάρχει ιγμορίτις).

— Δεν έχει ανάγκη ὥστόσο ο γιατρός να έντοπισῇ
τὸν πόνο για να κάμῃ τὴν διάγνωσί του, ἐφ' ὅσον
διαθέτει άλλα διαγνωστικά μέσα: τὴν εξέτασι της
μύτης τὴν ακτινογράφησι και τὴ μικροβιολογική α-
νάλυσι τὸν ρινικὸν έκκρίσειον.

— Τα χαρακτηριστικά συμπτώματα της ιγμορίτιδος
είναι όμοια με τὸ κοινὸν συνάχι, αλλά, πὶό έν-
τονα; τρέξιμο της μύτης, άπόφραξι, άπώλεια της
ὀσφρῆσεως και γενική κακοδιαθεσία.

— Συνήθως, παρουσιάζεται η έξῆς εξέλιξι: 'Ο άσθε-
νής έχει συνάχι επίμονο, που διαρκεί επί πολλές
ήμερες. Οι έκκρίσεις της μύτης γίνονται κίτρινες
και πηχτές, απ' τὸ ένα ή και απ' τὰ δυο ρουθούνια.
Εμφανίζεται περιοδική βαρηκοΐα ή πόνοι στ' αὐτί.

— Υπάρχει επίσης βήχας επίμονος, που δεν όφεί-
λεται σε βρογχική ή πνευμονική πάθησι. 'Η πρό-
λευσί του είναι άνατοκακλαστική, για τὴν άπάλλαγι
τὸν βρόγχων από τις έκκρίσεις, που κατέβηκαν από
τὸ έσωτερικὸ της μύτης και τὸν ούρανίσκο και συγ-
κεντρώνονται στους βρόγχους. 'Ιδίως ή συγκέντρωσί
τους γίνεται τὴ νύχτα, στὸν ύπνο, κι' έπομένως
είναι δυνατότερος και συχνότερος ο βήχας τὸ πρωί,
που ξυπνάει ο πάσχων.

— Το βούλωμα της μύτης είναι φυσικὸ άποτέλεσμα
της ιγμορίτιδος. Στα παιδιά, τὸ βούλωμα αὐτὸ ά-
ποδίδεται πολλές φορές κατά λάθος σε άδενειδείς
έκδωσθήσεις (κρεατάκια). Κι' όμως σπάνια έχει
αὐτὴ τὴν αιτία ή πλήρης άπόφραξι της μύτης. 'Ὅς
επί τὸ πλεῖστον, όφείλεται στο πύον που δημιουρ-
γείται μέσα στο μολυσμένο ιγμορείον άντρον.

— 'Η ιγμορίτις μπορεί να διαρκέσῃ επί χρόνια. Στους
ένηλικους, ή παράσσει αὐτὴ κάνει πολλές φορές να
σχηματισθῇ πολυπόδες της μύτης. Οι πολυπόδες
αὐτοί είναι διογκώσεις τὸν χρονίως πρησμένων ι-
στών, και τὰ άποτελέσματά τους έπαυξάνονται από
τὴν βαρύτητα και τὴν άναπνοή απ' τὴ μύτη.

— Στη χρόνια ιγμορίτιδα, τρέχει συνεχῶς ή μύτη,
απ' τὸ ένα ρουθούνι ή και απ' τὰ δυο. 'Ο πάσχων
χάνει τὴν ὀσφρῆσί του, συχνά δε παρουσιάζει βα-
ρηκοΐα. Δεν επηρεάζεται όμως συνήθως ή γενική ύ-
γεία του.

— Επάνω: 'Η μέθοδος Πρέτζ, για τὴν έκπλυσι
του ιγμορείου άντρον με διάλυσι έφεδρίνης και
αντιβιωτικῶν. 'Αφού στᾶσουν τὸ ύγρὸ μέσα στα
ρουθούνια του άσθενούς, τὸ αναγκάζουν να εί-
σχωρησῇ στο ιγμορείον άντρον, δημιουργώντας πί-
εσι στα ρουθούνια με μια ελαστική φούσκα. Κ' α-
τῶς: Τὸ αντιβιωτικὸ διοχετεύεται μέσα στο άν-
τρον, από ένα λεπτὸ σωλήνα από πλαστικὴ οὐ-
σία, περασμένο σε μια μικρὴ τρύπα τὸ όσπου
τὰ χείρια του παιδιού είναι τυλιγμένα με έπιδῆ-
τους, για να μὴ μπορῇ να πιάσῃ και να τρα-
βῇ έξω τὸ σωλήνα.

— Όταν άφαιρεθῇ οι πολυπόδες, με χειρουργική επέμβασι, μπορεί
κάποτε ν' άποκατασθῇ ή αίσθησι της ὀσφρῆσεως.
— Όταν δεν έχῃ λείψει ή ὀσφρῆσι, σημαίνει, ὅτι ή ιγμορί-
τις είναι έλαφρότερας μορφῆς, κι' έπομένως, ὅτι θα θεραπευθῇ
εύκολότερα.

— Ὡστόσο, ή θεραπεία της ιγμορίτιδος είναι γενικά δύσκολη και
άπαιτεῖ πολὺν καιρὸ, κυρίως γιατί τὰ διάφορα φάρμακα και τὰ άλλα
θεραπευτικά μέσα δε φτάνουν εύκολα ὡς τὸ βάθος τὸν μολυσμένου
κοιλότητων του όστου.

— Στις όξείες περιπτώσεις, ο γιατρός επιδιώκει κυρίως ν' άδείασῃ
τὸ ύγρὸ, που έχει σχηματισθῇ μέσα στις κοιλότητες από τὴν πάθησι.
Για νὰ τὸ έπιτύχῃ, πρέπει να κάμῃ νὰ ξεπρησῇ πρώτα ο βλενονό-
γος τὸν ρουθούνιων, που έχει διογκωθῇ και έμποδίζει τὸ ελεύθερο τρέ-
ξιμο του ύγρου. Αὐτὸ γίνεται με εισπνοές ατμοῦ, με ένσταλάξεις ή
με ψεκασμούς καταλλήλων φαρμάκων (ὅπως είναι ή έφεδρίνη).

— Αφού άδείασῃ έτσι τὸ ιγμορείον άντρον, πρέπει έπειτα νὰ ξεπλυθῇ
με μια διάλυσι, που περιέχει αλάτι, έφεδρίνη και πενικιλίνη (ή άλλο
αντιβιωτικὸ).

— Ένας 'Αμερικανὸς γιατρός της Φιλαδέλφειας, ο δόκτωρ Πρέτζ,
επινόησε μια μέθοδο γι' αὐτὴ τὴν έκπλυσι, που εφαρμόζεται συχνά στα
παιδιά, που πάσχουν από όξεία ή χρόνια ιγμορίτιδα: Τὸ παιδί εα-
πλώνεται ανάσκελα, με τὸ κεφάλι γυρισμένο πρὸς τὰ πίσω και χαμη-
λότερα απ' τὸ σώμα του. Τὸ στᾶζουν τὸ ύγρὸ μέσα στα ρουθούνια
του κι' ύστερα δημιουργοῦν πίεσι μ' ένα είδος ελαστικῆς φούσκας,
που αναγκάζει τὸ ύγρὸ νὰ είσχωρησῇ στο ιγμορείον άντρον.

— 'Αν παρ' ὅλ' αὐτὰ ἐπιμένῃ ή μόλυνσι, ο γιατρός μπορεί νὰ μετα-
χειρισθῇ μια δραστικότερη μέθοδο: Τρυπάει με μια στερεή και κού-
φια βελόνα τὸ λεπτὸ τοίχωμα, που χωρίζει τὰ ρουθούνια απ' τὸ ιγμο-
ρείον άντρον, κι' ύστερα άπορροφᾷ τὸ πύο με μια σύριγγα. Τὸ έξε-
τάζει στο έργαστήριον, για νὰ εξακριβώσῃ τί μικρόβια περιέχει και
ποῖό αντιβιωτικὸ είναι τὸ άποτελεσματικότερο εναντίον τους.

— Έπειτα περνάει απ' τὴν τρύπα της βελόνας ένα λεπτὸ σωλήνα
από πλαστικὴ οὐσία και άφαιρεῖ τὴ βελόνα, αφήνοντας ὅμως τὸ σω-
λήνα στη θέσι του, για νὰ διοχετεύῃ απ' αὐτὸν κάθε τόσο, επί 4
ήμερες, τὸ κατάλληλο αντιβιωτικὸ μέσα στο άντρον.

— 'Αν κι' αὐτὴ ή μέθοδος άποτύχῃ, σημαίνει, ὅτι ή μόλυνσι διήρ-
κεσε τόσο πολὺ καιρὸ, ὥστε έπαθε πιά μόνιμες και ανίατες βλάβες
ή μεμβράνη, που σκεπάζει τὸ έσωτερικὸ του ιγμορείου άντρον. Συνή-
θως, έχουν σχηματισθῇ πολυπόδες. Χρειάζεται, λοιπόν, τότε χειρουργί-
κή επέμβασι, για ν' άφαιρεθῇ αὐτὴ ή μεμβράνη και ν' άπολυμανθῇ
ύστερα τελείως τὸ ιγμορείον άντρον.

ΑΙΣΙΟΧΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΙ θαλέες, Τζένιφερ, αν στην επομένη έκπομπή μας παρουσιά-
ζαμε το Χάρισσον Χέμπερ; ρώτησε τη βοηθό του ο Νόελ Νίκιν.
— Θάλεγα πως είναι μια θαυμάσια ιδέα. Δεν ξέρω όμως... τί
τρόπος άνθρωπος. "Έχει αγοράσει μια άπομονωμένη βίλλα και μένει εκεί,
πως δεν έχωμε καμιά έλπίδα να βελήσῃ να γίνῃ τὸ θέμα μιας έκπομπῆς.
— Και να σκεφτῆς πως είναι μόλις 28 χρόνων κι' ο καλύτερος ζωγρά-
φός πορτραίτων, γκρίνιασε ο Νόελ. Πάντως, έμεις θα δοκιμάσουμε, και
μάλιστα τώρα άμέσως.
— "Όστερ" από λίγο, βρίσκονταν μπροστά στο σπίτι του ζωγράφου. Τὰ
παράθυρα του ίσογείου ήταν κλειστά και στην πόρτα, αντί για κουδούνι,
υπήρχε ένα παλιό ρόμπρο.
— Ο Νόελ χτύπησε δυνατά κι' έπίμονα. Κατά βάθος, δεν πίστευε πως θα
βρισκόταν κάποιος μέσα, που θα έβιβε σημασία. "Έμεινε λοιπόν κατάπλη-
κτος, όταν άνοιξε ή πόρτα σχεδόν άμέσως και φάνηκε στο κατάφλι ένας
ψηλός νέος.
— Καλά που δεν άρχισατε να κλωταΐτε! είπε άπότομα στο Νόελ.
— Φαίνονταν έτοιμος να πῇ κι' άλλα, αλλά ή ματιά του έπεσε στη Τζέ-
νιφερ. "Όλος ο θυμός έσβυσε τότε απ' τὸ πρόσωπό του, και ρώτησε ήρεμα:
— Τι θέλετε; Είμαι ο Χάρισσον Χέμπερ.

ΛΟΡΡΑΙΝ ΜΠΛΑΚ

4# Δολοφονία

ΤΗΣ ΡΟΖΜΑΡΙ ΝΙΤΡΙΜΠΙΤ

Τα τρία στοιχεία, που ώδήγησαν την αστυνομία στην ανακάλυψή του ενόχου

ΜΙΑ άσυνθηχτή πόρτα, που κλείδωνε μόνη της, ένα κοστούμι, που το παντελόνι δεν ταίριαζε με το σακάκι, και μία βιαστική αγορά αυτοκινήτου στάθηκαν τα τρία στοιχεία, που βοήθησαν τη γερμανική αστυνομία να ανακαλύψει το δολοφόνο της Ροζμαρί Νίτριμπιτ και να τον καθίση στο σκαμνί του κατηγορουμένου.

Τις πρώτες μέρες, αδιαπέραστο μυστήριο φαινόταν να περιβάλλει αυτή τη δολοφονία, που το θύμα της ήταν μία, φημισμένη για την ομορφιά της, νέα έλαφρων ηβών της Φραγκφούρτης. Η μεγαλύτερη δυσκολία για την ανακάλυψη του δολοφονού βρισκόταν στην αβυσσότητα των πιθανών ενόχων.

Η ωραιότερη Ροζμαρί σχετιζόταν με πλήθος προσωπικότητες — πολιτικούς, τραπεζίτες, μεγαλέμπορους, μεγαλοβιομήχανους — που τους δεχόταν στο πολυτελέστατο διαμέρισμά της. Για όλους αυτούς, κρατούσε — με έντελλες γερμανική μεθοδικότητα! — ένα λεπτομερειακό αρχείο, όπου κολλούσε τη φωτογραφία τους και κατέγραφε όλα τα στοιχεία που τους αφορούσαν!

Η αστυνομία τρόμαξε, βρίσκοντας αυτό το πελώριο αρχείο στην κάμαρα της δολοφονημένης, που κειτόταν στο κρεβάτι της με μία φοβερή μαχαίρια στο λαιμό.

Από ποιόν έπρεπε ν' αρχίσουν και σε ποιόν να τελειώσουν; Γιατί όλοι — σκέπτονται οι αστυνομικοί — είχαν, λίγο-πολύ, συμφέρον, αν ήξεραν την ύπαρξη του περιφημού αρχείου, να σκοτώσουν τη Ροζμαρί Νίτριμπιτ, για ν' αποφύγουν έναν ενδεχόμενο έκδικασμό της στο μέλλον.

Ωστόσο, ένα απόρρητο γεγονός ήρθε να διευκολύνει πολύ σύντομα το έργο της αστυνομίας.

Ενώ, από τη στιγμή που ανακαλύφθηκε το έγκλημα, η μπαλόνι-γυναικας συνεχώς αστυνομικοί, ιατροδικαστές, έμπειρο Βόλφ, μπαλόνι-γυναικας κλπ., ο αστυνομικός επιθεωρητής της ασφάλειας κι' αυτή έκλεισε.

Όταν, έπειτα από λίγο, θέλησε να ξαναβγεί, στάθηκε αδύνατο! Η πόρτα δεν άνοιξε, δυνες προσπάθειες κι' αν έκανε ο επιθεωρητής. Τέλος, έφτασαν και τον απελευθέρωσαν, παραβιάζοντας την. Η έρευνα, που έπακολούθησε, ά-

κέρματα. Η αστυνομία ήξερε πως η Ροζμαρί κατέθετε το μεγαλύτερο μέρος από τα κέρδη της στην τράπεζα, όπου ο λογαριασμός της είχε ξεπεράσει τις 150.000 μάρκα, αλλά και πάλι ήταν αδύνατο, για μία γυναίκα πολυέσδη όπως αυτή, που λάτρευε τη μεγάλη ζωή, να μην κρατάει κι' ένα σεβαστό χρηματικό ποσό στο σπίτι της, για να είναι έτοιμη να ικανοποιήσει το ένα ή το άλλο καπρίσιό της.

Το χρηματικό, όμως, αυτό ποσό δε βρέθηκε πουθενά, μετά το έγκλημα. Ο δολοφόνος — είχε διαπιστώσει η αστυνομία — ανεξάρτητα αν σκοτώσε την Νίτριμπιτ για διαφορετικό λόγο, δεν έχασε, μετά την πράξη του, και την εύκαιρα να την ληστέψει.

Στις ερωτήσεις των αστυνομικών, που βρήκε τα χρήματα για ν' αγοράσει αυτοκίνητο και να εξοφλήσει το χρέος του, ο Πόλμαν δε μπόρεσε να απαντήσει ξεκάθαρα.

Στην αρχή, λοχούστηκε πως είχε μαζέψει αυτά τα χρήματα, κάνοντας οικονομίες. Έξακριβώθηκε, όμως, πως οι δουλειές του δεν πήγαν καλά τον τελευταίο καιρό και πως, λίγες μέρες πριν από τη δολοφονία της Νίτριμπιτ, είχε αναγκαστεί να δανειστεί από έναν φίλο του 300 μάρκα.

Έπειτα άλλαξε την πρώτη κατάθεσή του και λοχούστηκε πως κέρδιζε τα χρήματα στα χαρτιά. Όλοι, όμως, οι γνωστοί του κατάθεσαν πως δεν τον ήξεραν για χαρτοπαίχτη και ο Πόλμαν δε μπόρεσε να κατανοήσει τους συμπαίχτες του, από τους οποίους είχε κερδίσει τα χρήματα.

Το σοβαρότερο λάθος του, ωστόσο, ήταν ν' αποκριθεί, όταν ρωτήθηκε που πήγε και με τι κοστούμι κυκλοφορούσε την ημέρα που φόνου της Νίτριμπιτ, πως φορούσε μπλε ρούχα.

Οι απαντήσεις του για τα πρόσωπα, με τα οποία συναντήθηκε εκείνη την ημέρα, ήταν σωστές, αλλά όλοι σχεδόν, εκτός από έναν ή δυο, που δε μπορούσαν να θυμηθούν, κατάθεσαν πως τον είχαν δη με κοστούμι γκρι σκούρο.

Μπροστά στην επιμονή των αστυνομικών, που τον δείχναν πως δεν είχε κανένα λόγο να φορούσε κοστούμι γκρι σκούρο, ο Πόλμαν έκανε να θυμηθεί πως χρησιμοποιούσαν τον κοστούμι αυτό σαν τεκμήριο, όταν ένας αστυνομικός πρόσεξε κάτι περίεργο: Το παντελόνι δεν ταίριαζε έντελώς με το σακάκι στην ύφανση και στο χρώμα. Φαινόταν σαν να είχε αγοράσει έπειτα, για ν' αντικαταστήσει το πραγματικό παντελόνι του κοστούμιού.

Θορυβημένος από αυτή την ανακάλυψη του αστυνομικού, ο Πόλμαν αναγκάστηκε να ομολογήσει πως πραγματικά το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

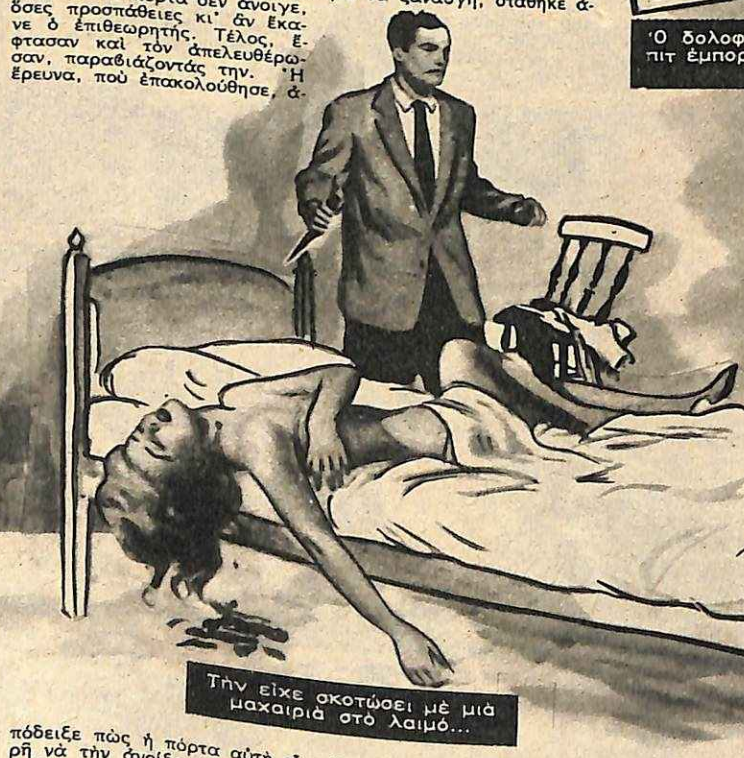
Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Ο δολοφόνος της Ροζμαρί Νίτριμπιτ: έμπορος αντιπροσώπων Χάιντς Πόλμαν.

Την είχε σκοτώσει με μία μαχαίρια στο λαιμό...

πόδειξε πως η πόρτα αυτή είχε έναν ιδιότυπο μηχανισμό, ώστε να μη μπορεί να την ανοίξει από μέσα ο καθένας. Η Ροζμαρί έπρεπε να την ανοίξει έμμεση αλυσίδα στο διαμέρισμά της, που διαφορετικά θα άνοιξε και να φύγει μετά το έγκλημά του, ήξερε το μυστικό αυτό μηχανισμού απ' όσα είχε υπολογίσει αρχικά πως θα έπρεπε να εξεταστούν. Τε- νιες σχέσεις με την Ροζμαρί, ώστε να τους εμπιστευτεί εκείνη το μυστικό αυτό, άρα άνηκε στον πιο στενό κύκλο των φίλων της Ροζμαρί.

Ετσι, οι έρευνες της αστυνομίας περιωρίστηκαν σε πολύ λιγότερα πρό- σωπα απ' όσα είχε υπολογίσει αρχικά πως θα έπρεπε να εξεταστούν. Τε- νιες σχέσεις με την Ροζμαρί, ώστε να τους εμπιστευτεί εκείνη το μυστικό αυτό, άρα άνηκε στον πιο στενό κύκλο των φίλων της Ροζμαρί.

Ετσι, οι έρευνες της αστυνομίας περιωρίστηκαν σε πολύ λιγότερα πρό- σωπα απ' όσα είχε υπολογίσει αρχικά πως θα έπρεπε να εξεταστούν. Τε- νιες σχέσεις με την Ροζμαρί, ώστε να τους εμπιστευτεί εκείνη το μυστικό αυτό, άρα άνηκε στον πιο στενό κύκλο των φίλων της Ροζμαρί.

Ετσι, οι έρευνες της αστυνομίας περιωρίστηκαν σε πολύ λιγότερα πρό- σωπα απ' όσα είχε υπολογίσει αρχικά πως θα έπρεπε να εξεταστούν. Τε- νιες σχέσεις με την Ροζμαρί, ώστε να τους εμπιστευτεί εκείνη το μυστικό αυτό, άρα άνηκε στον πιο στενό κύκλο των φίλων της Ροζμαρί.

Ετσι, οι έρευνες της αστυνομίας περιωρίστηκαν σε πολύ λιγότερα πρό- σωπα απ' όσα είχε υπολογίσει αρχικά πως θα έπρεπε να εξεταστούν. Τε- νιες σχέσεις με την Ροζμαρί, ώστε να τους εμπιστευτεί εκείνη το μυστικό αυτό, άρα άνηκε στον πιο στενό κύκλο των φίλων της Ροζμαρί.

Ετσι, οι έρευνες της αστυνομίας περιωρίστηκαν σε πολύ λιγότερα πρό- σωπα απ' όσα είχε υπολογίσει αρχικά πως θα έπρεπε να εξεταστούν. Τε- νιες σχέσεις με την Ροζμαρί, ώστε να τους εμπιστευτεί εκείνη το μυστικό αυτό, άρα άνηκε στον πιο στενό κύκλο των φίλων της Ροζμαρί.

Αυτό έκανε τις υποψίες, να στραφούν μονομιάς έναντιόν του. Στο διαμέρισμά της Ροζμαρί Νίτριμπιτ, δεν είχαν βρεθεί, μετά το έγκλημα, παρά μονάχα μερικά κέρματα. Η αστυνομία ήξερε πως η Ροζμαρί κατέθετε το μεγαλύτερο μέρος από τα κέρδη της στην τράπεζα, όπου ο λογαριασμός της είχε ξεπεράσει τις 150.000 μάρκα, αλλά και πάλι ήταν αδύνατο, για μία γυναίκα πολυέσδη όπως αυτή, που λάτρευε τη μεγάλη ζωή, να μην κρατάει κι' ένα σεβαστό χρηματικό ποσό στο σπίτι της, για να είναι έτοιμη να ικανοποιήσει το ένα ή το άλλο καπρίσιό της.

Το χρηματικό, όμως, αυτό ποσό δε βρέθηκε πουθενά, μετά το έγκλημα. Ο δολοφόνος — είχε διαπιστώσει η αστυνομία — ανεξάρτητα αν σκοτώσε την Νίτριμπιτ για διαφορετικό λόγο, δεν έχασε, μετά την πράξη του, και την εύκαιρα να την ληστέψει.

Στις ερωτήσεις των αστυνομικών, που βρήκε τα χρήματα για ν' αγοράσει αυτοκίνητο και να εξοφλήσει το χρέος του, ο Πόλμαν δε μπόρεσε να απαντήσει ξεκάθαρα.

Στην αρχή, λοχούστηκε πως είχε μαζέψει αυτά τα χρήματα, κάνοντας οικονομίες. Έξακριβώθηκε, όμως, πως οι δουλειές του δεν πήγαν καλά τον τελευταίο καιρό και πως, λίγες μέρες πριν από τη δολοφονία της Νίτριμπιτ, είχε αναγκαστεί να δανειστεί από έναν φίλο του 300 μάρκα.

Έπειτα άλλαξε την πρώτη κατάθεσή του και λοχούστηκε πως κέρδιζε τα χρήματα στα χαρτιά. Όλοι, όμως, οι γνωστοί του κατάθεσαν πως δεν τον ήξεραν για χαρτοπαίχτη και ο Πόλμαν δε μπόρεσε να κατανοήσει τους συμπαίχτες του, από τους οποίους είχε κερδίσει τα χρήματα.

Το σοβαρότερο λάθος του, ωστόσο, ήταν ν' αποκριθεί, όταν ρωτήθηκε που πήγε και με τι κοστούμι κυκλοφορούσε την ημέρα που φόνου της Νίτριμπιτ, πως φορούσε μπλε ρούχα.

Οι απαντήσεις του για τα πρόσωπα, με τα οποία συναντήθηκε εκείνη την ημέρα, ήταν σωστές, αλλά όλοι σχεδόν, εκτός από έναν ή δυο, που δε μπορούσαν να θυμηθούν, κατάθεσαν πως τον είχαν δη με κοστούμι γκρι σκούρο.

Μπροστά στην επιμονή των αστυνομικών, που τον δείχναν πως δεν είχε κανένα λόγο να φορούσε κοστούμι γκρι σκούρο, ο Πόλμαν έκανε να θυμηθεί πως χρησιμοποιούσαν τον κοστούμι αυτό σαν τεκμήριο, όταν ένας αστυνομικός πρόσεξε κάτι περίεργο: Το παντελόνι δεν ταίριαζε έντελώς με το σακάκι στην ύφανση και στο χρώμα. Φαινόταν σαν να είχε αγοράσει έπειτα, για ν' αντικαταστήσει το πραγματικό παντελόνι του κοστούμιού.

Θορυβημένος από αυτή την ανακάλυψη του αστυνομικού, ο Πόλμαν αναγκάστηκε να ομολογήσει πως πραγματικά το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Η αστυνομία απευθύνθηκε στον «εταχό νέο», εκείνος, όμως, διάψευσε κάθε τι που ομολογούσε το παντελόνι αυτό είχε αγοράσει από έναν εταχό νέο της γειτονιάς του.

Το «έγκλημα» ΚΑΤΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟ ΒΛΗΜΑ

Θα μπόρεση ποτέ να πραγματοποιηθεί;

ΠΟΙΕΣ ιδιότητες πρέπει να συγκεντρώσει ένα κατευθυνόμενο βλήμα, για να θεωρηθεί «τέλειο»; Να τι απαντούν οι ειδικοί (τεχνικοί και στρατιωτικοί) σ' αυτό το ερώτημα:

Το ιδεώδες βλήμα πρέπει, αφού κατασκευασθεί, να είναι πια διαρκώς έτοιμο για άμεση χρησιμοποίηση, όπως οι σφαίρες του ντουφεκιού ή οι δόδες του κανονιού.

Αντίθετα προς τα βουλευτικά αεροπλάνα, που είναι συγκεντρωμένα σε τρωτά αεροδρόμια, κάθε τέλειο κατευθυνόμενο βλήμα, πρέπει να έχει δική του «έξοδα εκσπερμάτωσης», φορητή και κατάλληλα καμουφλαρισμένη, ν' απέχει δε εκατοντάδες χιλιόμετρα απ' τα άλλα, ώστε να μη συγκεντρώνονται πολλά μαζί κι' αποτελούν στόχο για επίθεσις.

Πρέπει να εξυπηρετείται από λίγους άνδρες, ένας απ' τους οποίους να είναι πάντα έτοιμος να «πατήσει το κουμπί» σε περίπτωση ανάγκης.

Πρέπει, τέλος, να βρίσκεται πάντα ελάνθαστα το στόχο του, ώστε ν' αρκούν μόνο μερικά τέτοια βλήματα με θερμοληπτική γόμωση για την καταστροφή μίας εχθρικής χώρας. Τα μεγάλα όμως κατευθυνόμενα βλήματα, που υπάρχουν σήμερα — τουλάχιστον τα αμερικανικά, γιατί για τα ρωσικά δεν υπάρχουν βετικές πληροφορίες — απέχουν πολύ απ' το ιδεώδες.

Πρώτον, είναι άπιστευτα πολύπλοκα. Αποτελούνται από 300.000 περίπου εξαρτήματα, καθένα απ' τα οποία πρέπει να λειτουργεί κανονικά, για να επιτύχει η αποστολή του βλήματος. Αρκεί να «κολλήσει» μία βαλβίδα ή να παρουσιάσει βλάβη ένα πηνίο, για να προκληθεί ένα αξιοθρήνητο φιάσκο!

Όπως έχουν όμως σήμερα τα πράγματα, είναι αδύνατο να ρυθμισθούν όλ' αυτά, ώστε να λειτουργούν τέλεια, κι' ύστερα να έχουν τη βεβαιότητα, ότι θα διατηρήσουν τον απόλυτο συντονισμό τους επί μήνες, ή έστω επί ημέρες.

Αφού συναρμολογηθεί το βλήμα και στηθεί στη θέσι του, όλα τα ηλεκτρονικά και τα υδραυλικά εξαρτήματά του πρέπει να δοκιμάζονται συνεχώς, για να διατηρούνται «στη φόρμα τους». Ο Έλεγχος τους πρέπει να συνεχίζεται, με κατάλληλες συσκευές, νύχτα και μέρα, σ' όλο το διάστημα της «ζωής» του βλήματος.

Όταν ένα εξάρτημα παρουσιάσει άνωμαλία, χρειάζεται άμεση αντικατάσταση. Άλλοτε ολόκληρο το βλήμα μεταφέρεται σ' ένα εργοστάσιο, όπου το λύνουν και το ξανασυναρμολογούν.

Έξ' άλλου, φτάνει κάποτε η ημέρα, που ολόκληρο το βλήμα αχρηστεύεται πιά, γιατί δε μπορεί να το σώσει η αντικατάσταση ώριμων εξαρτημάτων του. Ο στρατηγός Στρίμπερ, ειδικός σ' αυτόν τον τομέα της αμερικανικής αεροπορίας, υπολογίζει, ότι η «ζωή» ενός βλήματος δε διαρκεί πάνω από 5-7 χρόνια.

Ωστόσο, παρ' όλη τη συνεχή παρακολούθησή και άνωμαλίας, τα αμερικανικά βλήματα τύπου «Θόρ», «Ζεύς», «Αλ-τλας» ή «Τίταν», δεν είναι πάντα έτοιμα να χρησιμοποιηθούν αυτοστιγμεί, με την πίεση ενός κουμπιού. Γιατί, κανονικά, τα δοχεία της καυσίμου ύλης τους θα είναι άδειανά, όταν σημάνη, ή καυσίμος ύλη τους είναι ύγρη και δε μπορεί να αποθηκευθεί μόνιμα μέσα στο βλήμα. Αν περιέχει π. χ. ύγρο οξυγόνο, το βλήμα θα χάνει 5 % περίπου απ' αυτό κάθε ώρα — όσο έρμητικά κλειστό κι' αν είναι το δοχείο του. Έξ' άλλου, το νιτρικό οξύ ή το υπεροξειδίο του υδρογόνου, προκαλούν διεσώσει του μεταλλικού περιβλήματος.

Επομένως, τα ύγρα αυτά πρέπει να είναι αποθηκευμένα σε μεγάλα τεπόζια, κοντά στα κατευθυνόμενα βλήματα, και να υπάρχουν ισχυρές αντλίες για τη μεταγγισί τους. Η εργασία αυτή θα χρειαστεί οποιαδήποτε περί τις 2 ώρες, προκειμένου για ένα μεγάλο βλήμα.

Για το συνεχές έλεγχο και την εξυπρέτησι ενός κατευθυνόμενου βλήματος, χρειάζεται ιδιαίτερος ειδικευμένος προσωπικό, πολύ περισσότερο απ' όσο απαιτεί το μεγαλύτερο βουλευτικό αεροπλάνο. Δεδομένου δε, ότι κοστίζει υπερβολικά το προσωπικό αυτό, δε συμφέρει να έχει κάθε βλήμα το δικό του. Αναγκαστικά, λοιπόν, πρέπει να υπάρχουν συγκεντρωμένα στην ίδια βάση 5-10 βλήματα, με το ίδιο προσωπικό για όλα.

Φυσικά, τα βλήματα αυτά αποκλείεται, για την ώρα, να είναι φορητά και να έχουν μικρές και καμουφλαρισμένες εξέδρες εκσπερμάτωσης, ότι οι βάσεις των βλημάτων αυτών δε συμπέσουν πρῶτος τάξεως στόχο για τις εχθρικές επιθέσεις. Γι' αυτό οι Αμερικανοί μελετούν τώρα τη δυνατότητα της δημιουργίας υπογείων βάσεων, κατά προτίμηση μέσα σε βράχους από γρανίτη, ώστε να μη φοβούνται ούτε τις βόμβες αεροπλάνων, ούτε τις πυρκαγιές από αεροπλάνα.

Πράγματι, ενώ μία κοινή βάση μεγάλων κατευθυνόμενων βλημάτων κοστίζει γύρω απ' τα 100 εκατομμύρια δολάρια — εκτός απ' την αξία των βλημάτων — για να γίνει υπογεία θα στοιχίσει ένα ποσό άσυνκρίτως μεγαλύτερο, που δε μπορεί κανείς να το υπολογίσει.

Μεταξύ των τελειοποιήσεων, που προβλέπεται να εφαρμοστούν στα κατευθυνόμενα βλήματα, είναι, η χρησιμοποίηση στερεάς καυσίμου ύλης, αντί για ύγρη. Έτσι, το βλήμα θα είναι διαρκώς έτοιμο για να χρησιμοποιηθεί άμεσα. Με τέτοιου τύπου μεσαια βλήματα, προβλέπεται να σω. Με τέτοιου τύπου μεσαια βλήματα, προβλέπεται να σω. Με τέτοιου τύπου μεσαια βλήματα, προβλέπεται να σω.

Άλλη επιδίωξη θα είναι η χρησιμοποίηση ισχυρότερων καυσίμων υλών, ώστε να μπορούν τα βλήματα να έχουν μεγαλύτερη γόμωσι και περισσότερα αυτόματα μηχανήματα διακυβερνήσεως. Υπάρχουν ήδη τέτοιες ουσίες, με βάση το υδρογόνο, το βόριο, το λίθιο και το φθόριο, αλλά δε χρησιμοποιούνται γιατί είναι πολύ επικίνδυνες και μπορεί να δηλητηριάσουν το προσωπικό της βάσεως.

ΜΙΛΑΝΟ — ΣΕΛΗΝΗ ΜΕΤ' ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Μία από τις πιο έντυπιακές πρωτοτυπίες της 36ης Έμπορικης Έκθεσης του Μιλάνου είναι τα «Πρότα βλήματα» στο διάστημα. Πρόκειται για μία εγκατάσταση, η οποία χάρει σ' ένα σύστημα προσοληζικών δίσκων στον επάστη του φανταστικού διαστημοπλοίου την εντύπωση πως κάνει ένα ταξίδι μετ' επιστροφής από τη Γη στη Σελήνη. Κυριάζοντας από ένα παραθυράκι του διαστημοπλοίου της έκθεσης, το οποίο φυσικά μένει ακίνητο και καρφωμένο πάνω στη Γη, ο επισκέπτης σιγά-σιγά την ψευδαισθητική απομακρύνεται από τη Γη και πλησιάζει τη Σελήνη και τους άλλους πλανήτες του ηλιακού μας συστήματος.

Η ΣΩΣΙΑΣ ΤΗΣ ΖΕΝΤΕΡΜΠΛΟΥΜ

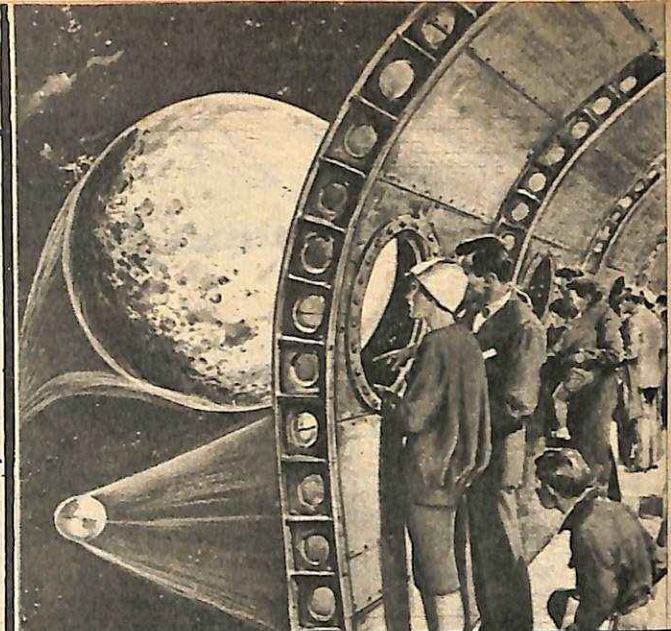
Ενα καινούργιο άστέρι του γερμανικού κινηματογράφου, η Γκούντουλα Κόρτε (αριστερά) έχει μία καινούργια δημοτικότητα με τη γνωστή στάρ Χριστίνα Ζερτεμπλουμ. Η ομοιότητά της δεν ήταν γνωστή σε πολλούς, γιατί μέχρι σήμερα έχουν δημοσιευτεί ελάχιστα φωτογραφίες της Γκούντουλας. Πρό ημερών όμως οι δυο στάρ παρεπρέσαν σε μία επίσημη προεμερά, που δόθηκε στο Βερολίνο και η Χριστίνα, η οποία είχε ακούσει να γίνεται λόγος για τη νεαρά συνάδελφό της, θέλησε να την γνωρίσει και της ζήτησε να καθίσει πλάι της. Πολλοί από τους θεατές τιτάνισαν πως έπρόκειτο για μία μικρότερη αδελφή της στάρ, που δεν την ήξεραν!

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΑΠΛΕΤΩΝ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Στο Βερολίνο άρχισε πρό ημερών η δική του Χάρου Σφόρτσερ, ηλικίας 34 χρόνων, ο οποίος θεωρείται ο μεγαλύτερος άπαστων που γνώρισε η Γερμανία μετά τον πόλεμο. Ο Σφόρτσερ έχει σ' ενεργητικό του 257 άπαστες, για τις οποίες πρόκειται να κληθούν στο δικαστήριο και να εξεταστούν 358 άπαστες. Ο φάκελλός του αποτελείται από 409 δακτυλογραφημένες σελίδες. Με τα κέρδη που του έλασαν λίαν όλες αυτές οι άπαστες, ο Σφόρτσερ αγόρασε μία βίλλα για τη γυναίκα του και χάρισε μία υπερκομψή έπαυλη σε μία ώρα φίλη του. Είχε δε τρία μεγάλα αυτοκίνητα τελευταίου τύπου, τα οποία τον διευκόλυναν πολύ στις... δουλειές του.

ΣΩΗΚΕ ΩΣ ΕΚ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

Ενα μεναιδικό στο είδος του δυστύχημα συνέβη την περασμένη βδομάδα στον Ιταλό έργάτη Τομάζο Ρίππα. Δύο μεγάλες άπαστινες βέργες μήκους 95 εκατοστών του μέτρου, η καθεμία, χάρθηκαν στο κεφάλι του και βγήκαν από το πίσω μέρος, διαπερνώντας το κρανίο από τη μία άκρη στην άλλη. Το πιο εκπληκτικό στην υπόθεσι αυτή είναι πως ο Ρίππα, τον δ- πόνον οι συνάδελφοί του μετέφεραν άναίσθητο στο νοσοκομείο, επέζησε του φοβερού αυτού ατυχήματος και σήμερα, μετά την άφαιρέσι των βερών, είναι εκτός κινδύνου. Στη φωτογραφία μας ο Τομάζο Ρίππα λίγο πριν από το χειρουργείο, με τις τ- ταστινες βέργες σφηνωμένες στο κρανίο του.

Το μοιραίο γράμμα

ΤΟ φθινοπωρινό εκείνο πρωινό του έτους 1574, η άμορφη πριγκίπισσα Έλεωνόρα, σύζυγος του Πιέτρο Μεδίκου, που ήταν αδελφός του μεγάλου δούκα Φραντζέσκο, είχε βγεί μαζί με τις ακόλουθους της για να κάμει έναν περίπατο στην έξοχ.

Η πριγκίπισσα κι' οι γυναίκες που την συνόδευαν είχαν αφήσει τώρα πίσω τους τη Φλωρεντία κι' ακολουθούσαν τον έλικό της δρόμο που προχωρούσε πλάι στους λοφίσκους του Μινιάντο. Μικρές καλυβίτσες υψώνονταν εδώ κι' εκεί. Οι άνθρωποι που έμεναν σ' αυτές ήταν τσοπάνηδες ή ζωκόποι, που οι περισσότεροι έλειπαν εκείνη την ώρα.

Η πριγκίπισσα προχωρούσε αμέριμνη, όταν, ξαφνικά, ένα μεγάλο σκυλί βγήκε από μια μάντρα κι' όρμησε πάνω της. Οι γυναίκες της ακολουθίας της τρόμαξαν κι' άρχισαν να φωνάζουν, ενώ το σκυλί κομμάτιζε τη φούστα της. Λίγο ακόμη και τα μυτερά δόντια του θα χώνονταν στις σάρκες της.

Αλλά, κείνη τη στιγμή, ένας νεαρός καθαυλάρας φάνηκε από το αντίθετο μέρος. Μόλις είδε τον κίνδυνο της πριγκίπισσας, πήδησε από το αλόγο του, την άρπαξε στα στιβαρά χέρια του και, με το θάρρος και την ετοιμότητά του, κατάφερε να την γλυτώσει από τις επιθέσεις του σκυλιού, που, βλέποντας ότι είχε να κάμει με ισχυρότερο αντίπαλο, άπομακρύνθηκε κατεβάζοντας την ουρά του.

Ήταν καιρός. Μια στιγμή ακόμη κι' η Έλεωνόρα θα σωριάζόταν κάτω λιπόθυμη.

Όταν συνήλθε, έπειτα από μερικά λεπτά, γύρισε το πρόσωπό της, που ήταν πλημμυρισμένο από εύγνωμσύνη, προς το μέρος του σωτήρα της.

—Με γλυτώσατε από ένα μεγάλο κίνδυνο, του είπε. Σε ποιόν χρωστάω τη σωτηρία μου;

—Σ' έναν Φλωρεντινό εύπατρίδη, που η καλή του τύχη τον έφερε μπροστά στα βήματά σας, πριγκίπισσα, απάντησε ο καθαυλάρας.

—Με γνωρίζετε; ρώτησε εκπληκτική η Έλεωνόρα.

—Με ρωτάτε αν ξέρω τον ήλιο της Φλωρεντίας; της απάντησε.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

σε. Μόνον οι νεκροί ποτέ βρίσκονται μέσα στους τάφους δεν έχουν ιδή ποτέ τη λάμψη του.

Η πριγκίπισσα χαμογέλασε ευχαριστημένη.

—Και σεις ποιος είσαστε; εναρώτησε.

—Ο ταπεινός δούκας σας είναι ο Βερνάρδος Άντινόρι, της απάντησε.

—Έπρεπε να το μαντέψω, είπε η πριγκίπισσα. Η οικογένειά των Άντινόρι βγάζει μόνον ανδρείους.

Ο Βερνάρδος έπιασε από τα χαλινάρια το αλόγο του και εξαπατήσαν μαζί με την πριγκίπισσα το δρόμο της Φλωρεντίας.

Οι γυναίκες της ακολουθίας της, ντροπισσμένες για τον τρόπο τους, που τις έκαμε να μην δώσουν καμιά βοήθεια στην κυρία τους, δεν τολμούσαν να πλησιάσουν.

Τι είπαν ο Βερνάρδος κι' η Έλεωνόρα σ' αυτή τη διαδρομή; Τίς τίποτα το σημαντικό. Μα τί άξια είχαν τα λόγια που έδιναν από το στόμα τους; Οι ματιές τους μιλούσαν καλύτερα για τον κρυφό πόθο της ψυχής τους.

Το αίσθημά τους ήταν κεραυνόβολο κι' όταν σε λίγο ξανάσμιξαν σ' ένα χορό που δόθηκε στο δουκικό ανάκτορο, ούτε αυτός ούτε εκείνη μπόρεσαν να κρύψουν την αγάπη τους.

Έτσι άρχισε το ειδύλλιο τους.

Η Έλεωνόρα έμενε μαζί με τον άντρα της στο ανάκτορο Πίττι, που ήταν γεμάτο από φρουρούς και κατασκοπούς. Κι' ωστόσο, δε δίστασε να δέχεται τον αγαπημένο της μέσα στον ίδιο τον κοιτώνα της.

Αλλά οι σχέσεις τους δεν έμειναν κρυφές. Όλοι μιλούσαν γι' αυτές. Κι' άλλωστε, ο Βερνάρδος κι' η Έλεωνόρα δεν έπαιναν πιά καμιά προφύλαξη. Η αγάπη, δίνοντάς τους την ευτυχία, τους είχε τυφλώσει και τους δύο.

Οι φίλες, όμως, έφτασαν κάποτε και σ' αυτή του μεγάλου δούκα Φραντζέσκο, που η πρώτη του σκέψη ήταν ν' αποφύγει το σκάνδαλο.

Μια νύχτα, κάμποσοι στρατιώτες μπήκαν στο σπίτι του Βερνάρδου, τον έδεσαν πισθάγκωνα και τον μετέφεραν μ' ένα αλόκλειστο άμαξι στο Τρετάνο. Εκεί τον επιβίβασαν σ' ένα πλοίο, που έφυγε άμέσως για τη νήσο Έλβα.

Αλλά η εξορία, αντί να σβήσει την αγάπη τους, την έκαμε πιο δυνατή. Ο Βερνάρδος κι' η Έλεωνόρα άρχισαν μια φλογερή αλληλογραφία, που συνεχίστηκε κάμποσους μήνες.

Ο Βερνάρδος έστειλε τα γράμματά του στον αδελφό του Γκουίντο, που τα πήγαινε στην Έλεωνόρα. Αυτή του παρόδιδε ταυτόχρονα τα δικά της, για να τα στείλη στον αγαπημένο της.

Κάποτε, όμως, από μια μοιραία σύμπτωση, ένα από τα γράμματα του Βερνάρδου έπεσε στα χέρια ενός μουσικού της αυλής, που λεγόταν Κατσίνι. Αυτός έπρεπε τότε να το πάει στο μεγάλο δούκα, βέβαιος ότι θα του δινε μια γενναία ανταμοιβή.

Ο Φραντζέσκο έγινε κατακίτρινος όταν το διάβασε.

—Μαστρό, είπε στον Κατσίνι, υπάρχουν τέσσερις ένοχοι σ' αυτή την υπόθεση. Η ένοχη του καβένος είναι διαφορετική, αλλά ο βαθμός της δεν ενδιαφέρει. Οι ένοχοι για τους οποίους σου μιλήσα είναι ο Βερνάρδος Άντινόρι, που έγραψε το γράμμα, ο αδελφός του που το μετέφερε, η πριγκίπισσα που το περιέφερε και συ που έμαδες ένα μεγάλο μυστικό. Καθένας θα έχει τη δικαία τιμωρία του... Κι' όπως δεν έχω εμπιστοσύνη στο στόμα σου, θ' άρχισω από σένα.

Έκαμε ταυτόχρονα ένα νεύμα στους φρουρούς του, που μετέφεραν τον Κατσίνι σ' ένα υπόγειο κελλί και τον στραγγάλισαν. Την ίδια μέρα, ένα πλοίο έφυγε για τη νήσο Έλβα. Ο κυβερνήτης του έλαφερε τον Βερνάρδο στη Φλωρεντία και τον άφησε στη φυλακή του Μπαρτζέλλο, όπου τον περίμενε ο δήμιος για να του κόψει το κεφάλι.

Την ίδια τύχη θα είχε κι' ο αδελφός του Γκουίντο, αν δεν παρόταν να φύγει από τη Φλωρεντία.

Μετά τον άποκεφαλισμό του Βερνάρδου, ο μεγάλος δούκας Φραντζέσκο κάλεσε τον αδελφό του Πιέτρο και του είπε ότι η τιμή της οικογενείας των Μεδίκων του επέβαλλε να τιμωρήσει με το ίδιο του το χέρι την άπιστη σύζυγό του.

Ο Πιέτρο κατόλαβε πως δε μπορούσε να ξεφύγει από το ρόλο του δημίου, που προωριζε γι' αυτόν ο αδελφός του.

Την ίδια μέρα, η Έλεωνόρα άρπάχθηκε στον πύργο του Καφατζιόλο, που βρισκόταν σε μια μακρινή κι' έρημη τοποθεσία. Όταν έφτασε εκεί, με τη συνοδεία μερικών εμπιστών του δούκα, είχε άρχει να νυχτώνει. Ένας άνθρωπος άνοιξε τη βαρεία πόρτα του πύργου... Η Έλεωνόρα, που προαισθανόταν τι την περίμενε, προχώρησε μόνη της στο εσωτερικό. Οι άνθρωποι που την συνόδευαν είχαν μείνει έξω από την πόρτα.

Η νεαρή γυναίκα πέρασε από δυο ή τρεις προβαλάμους, που φωτίζονταν αμυδρά, κι' έφτασε στη μεγάλη αίθουσα, όπου έκαιγαν αναρίθμητα κεριά. Εκεί την περίμενε ο σύζυγός της.

—Έλεωνόρα, της είπε πηγαίνοντας κοντά της, συχώρεσέ με κι' ο Θεός άς συχωρήσει και σένα.

Έβγαλε ταυτόχρονα το έγχειρίδιό του και κατέβασε το χέρι του με δριμή...

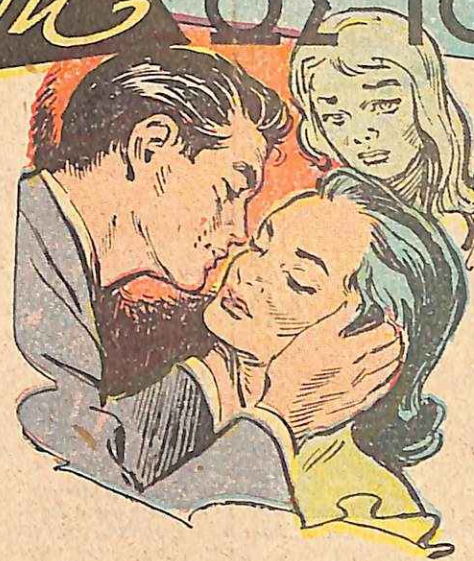
Την άλλη μέρα, ο μεγάλος δούκας Φραντζέσκο έστειλε γράμματα σ' όλες τις αλλές της Ιταλίας, για να κάμει γνωστό ότι η γυναίκα του αδελφού του είχε πεθάνει, ξαφνικά, από συγκοπή της καρδιάς.

ΠΙΕΡ ΜΟΡΒΑΝ

Μια στιγμή ακόμη και η Έλεωνόρα θα σωριάζόταν κάτω λιπόθυμη...

Συγκινητικό, κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό ΣΑΡΛ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Αγάπη ως το ΘΑΝΑΤΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Ραϋμόντ γίνεται έξω φρενών, όταν μαθαίνει απ' το γράμμα της Άντρε ότι ο Ραμπέρ εξακολουθεί να την πολιορκεί κι' αυτή αρνείται. Όταν λοιπόν φτάνει ο φίλος της, του βγάζει καθαρά ότι απαιτεί να την παντρευτεί μέσα σ' ένα μήνα, αλλιώς θα την καταστρέψει. Ο Πάσαρ πληροφορεί το Σαβίνια ότι η Άντρε πήγε στο σπίτι του Ραμπέρ, κι' αυτός βεβαιώνεται έτσι ότι έχουν οι δυο τους ενοχές σκέψεις. Στο Ιονκίνο, οι γαλλικές δυνάμεις πολέμωσαν με τους Ιθαγενείς. Σε μία σκληρή μάχη, εξαφανίζεται ο Ζακ Μπαγιέλ και θεωρείται νεκρός. Αποφασισμένη να βάλει τέλος στην ιστορία της, η Ραϋμόντ πηγαίνει να βρει το συμβολαιογράφο της.

12^{ον} —Πολύ σοβάρο.
—Διάβολε! Περί τίνος πρόκειται; Θέλετε μήπως να παντρευτείτε;

—Δεν είμαι τόσο ανόητη!
—Ποιος ξέρει...
—Ξέρετε την ιστορία μου;
—Μόνον ό,τι θελήσατε να μου διηγηθείτε.

—Σας τα έκμυσθρεύθηκα όλα ελίκρινως, όπως σ' ένα εξομολογητή... Δεν παντρεύονται οι άντρες μια γυναίκα σαν εμένα.

—Εξαρτάται... Δε θάβω καθόλου τους αυτούς που θα τ' αποφασίσει...
—Πάντως, δεν πρόκειται τώρα για γάμο...

—Κι' όμως, μου είχε φανή πάλι...
—Θέλετε να πείτε πως ξεγελάστηκα και νόμισα ότι είχα δεθεί μόνιμα μ' ένα άντρα. Μα γελάστηκα... Σας το θανατέλω, δεν παντρεύεται κανείς μια γυναίκα σαν εμένα... Γλεντάει μονάχα μαζί της, κάνει το κέφι του κι' ύστερα την πετάει...

—Απλώθηκε σιωπή για λίγο.
—Λοιπόν; ρώτησε ύστερα ο συμβολαιογράφος, περιμένοντας τη συνέχεια

—Τώρα βεβαιώθηκα πως, όχι μόνο δε μπορώ να με παντρευτώ, αλλά ούτε και να συνδεθώ σε σοβαρά μαζί μου.

—Εγώ θα σας αποδείξω το αντίθετο, όταν το θελήσετε.

—Απίστετε, τ' άστεία!... Είμαι βέβαιη γι' αυτό που λέω. Υπόφερα βέβαια, λίγο για ν' αποκτήσω αυτή τη βεβαιότητα. Αλλά το πήρα απόφαση.

—Και τώρα—για να βρούμε στο σκοπό της επισκέψεώς μου—θέλω να ξεκαθαρίσω το παρελθόν.

—Τι έννοείτε μ' αυτό;

—Σκέφθηκα πολύ και βρήκα ένα μόνο τρόπο για να τελειώσω μια ζωή σαν τη δική μου.

—Ποιόν δηλαδή;

—Σας τον είπα: να ξεκαθαρίσω το παρελθόν και να εξαφανισθώ... να πάω να κρυφτώ σε κάποια τρύπα, σε κάποια έπαρχια, όπου θα είμαι τελείως άγνωστη και θα περνάω μια ζωή άχρωμη και μονότονη!

—Σωστός ο συλλογισμός σας. Έχω όμως να σας κάνω μια παρατήρηση, αγαπητή κυρία, αν υψό επιτρέπετε αυτή τη μικρή οικειότητα...

—Παρακαλώ! Έλεύθερα...
—Τί θα γίνει μ' αυτό τον έρωτά σας;

—Η Ραϋμόντ κούνησε το κεφάλι της, χαμογέλασε πικρά κι' απάντησε:

—Πέθανε πιά!
—Έντελώς;

—Τόσο που θα μπορούσαμε και να τον θάψουμε!

—Δε θα τολμούσα να σας το πω, αν δε μου κάνατε κουβέντα έσείς πρώτη... αλλά το γεγονός είναι ότι σας συγχάρω... μιά και θάμουν και (κομμάτι)—θα μπορούσα διπλωμάτη—βρέ παιδιά, να παντρευτώ!

ΑΓΑΠΗ

—Πόσα μου όφειλε;
—Περί τις 400 χιλιάδες φράγκα μαζί με τους τόκους.
—Μπορεί να πληρώσει;
—Αμφιβάλλω! Έχουμε όμως έγγραφο υποθήκη στο κτήμα του. Είναι το μόνο που του απομένει.
—Ποιά αξία έχει;
—Περίπου όσα σας όφειλε.
—Όραία!
—Θέλετε να πουληθεί κι' αυτό;
—Βεβαίως! Το γρηγορότερο μάλιστα.
—Πιστεύω πως θ' αλλάξετε γνώμη.
—Γιατί;
—Θα συγκινηθείτε και θα μετανοιώσετε.
—Ποτέ!
—Τα συγχαρητήριά μου τότε!
—Το μέγεθός μου στοίχισε 250 χιλιάδες.

αληθινά... είπε αναστενάζοντας η Ραϋμόντ. Μα με ξεγελάσανε, καταχραστήκανε την εμπιστοσύνη μου.

—Μη στενοχωριόσαστε! Έγώ είχα πάντα ιδιαίτερα αδυναμία για σας!... Λυπάμαι κατ' αρχήν όλες τις γυναίκες που είναι αναγκασμένες να τα βγάλουν πέρα μόνες τους, δίχως στήριγμα... Για σας όμως ενδιαφέρωμαι ιδιαίτερα γιατί—εδώ που τα λέμε—είσαστε πάντα γοητευτική!

Κι' ο συμβολαιογράφος αναστέναζε κι' αυτός.

—Ας αφήσουμε όμως τις τρυφερότητες κι' ας μιλήσουμε για τις δουλειές μας, πρόσθεσε. Τί θέλετε από μένα;

—Να πληρώσω το μέγεθός μου.
—Θα σας βρώ αγοραστή. Τί άλλο;

—Οι δουλειές μου με τον κόμπαντ ντε Ραμπέρ είναι εν τάξει;
—Άπολύτως!

Αν ήμουν γοητρός

Αποκατάστασις

Πάντα σκέπτομαι θλιμμένος πως πολύ βγίκα χαμένος, πούχω άντρας γεννηθεί και να πω και πάλι όφειλω πως το «Ιοκυρδ» το φύλο τόχω παρασώσει.

Τύχη αν είχα όμως, λιγάκι θα γεννιόμουν γυναικάκι παχουλό και τρυφερό, θα ντυνόμουνα στην τριχα κι' όποσδήποτε θα είχα θαμιαστας ένα σωρό.

Μπρός στην τόση μου σαγήνη, θυμάται μου θαχάν γίνει όλ' οι φίλοι κι' οι γνωστοί, θαμουν «ράτα» και «αταίρια» κι' ασφαλώς κι' απ' τη Λαϊδα πιο πολύ ονομαστή.

Έπαρχιώτες κι' Αθηναίους, και μεσοκόπους και νέους, μα και νέρους ραμολί, θα φλερτάριζ' ανεφελώς κι' όλους, γενικούς, στο τέλος, θ' άφηνα χωρίς φίλη.

«Ελώςμα» στο κάθε θυμά, απ' το Νίκο ένα κτήμα απ' το Γιάννη μετρητά και θα καταντούσαν όλοι, απ' τον Κωστά ως το Μανώλη άγγελούδια φτερωτά.

Κι' έτσι, εν πάση περίπτωση, θακάνα προικάρια τόση, που χωρίς να παινευτώ, μιά και θάμουν και (κομμάτι)—θα μπορούσα διπλωμάτη—βρέ παιδιά, να παντρευτώ!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

—Τετρακόσιες και τράκοσιες, μας κάνουν έφτακόσιες. Δεν είναι λίγα... Όσοσο, θάβελαι κάτι παραπάνω. Και θα τα βρώ!

—Από πού;
—Αυτό είναι δική μου δουλειά.

—Αφού με συμβουλευέσθε, γιατί δε μου λέτε ό,τι έχετε στο νου σας;

—Όχι, δε μπορώ... Γιατί είσαστε πολύ τίμιος!

—Ευχαριστώ... Και σεις;
—Έγώ είμαι μια γυναίκα τιποτένια κι' άσυνειδήτη! Όελα έξ άλλων να έκδικηθώ, να ίκανοποιήσω το μίσος μου... Μιά και η τύχη έφερε στα χέρια μου ένα θησαυρό, έννωσά να πληρωθώ καλά για να τον επίστρεψω στον ιδιοκτήτη του... Καταλαβαίνετε;

—Φοβάμαι πως καταλαβαίνω. Και πόσα λογαριάζετε να πάρετε έτσι;

—Ενα μεγάλο ποσόν.
—Πόσα δηλαδή;
—Εκατόν πενήντα ως διακόσιες χιλιάδες φράγκα...

—Διάβολε! Έχετε μεγάλη όρεξη, βλέπω... Και σε τί συνίσταται αυτός ο θησαυρός;

—Αποτελείται μόνο από γράμματα από γυναίκες γράμματα...

Ο συμβολαιογράφος έβγαλε το πηνούνι του.

—Δεν τολμώ να σας ρωτήσω, είπε. Αφού όμως ήρθατε να με συμβουλευήτε σας συνιστώ να σκεφθήτε άκόμη...

—Έχω σκεφθεί, απάντησε αποφασιστικά η Ραϋμόντ.

Ο συμβολαιογράφος έκαμε μια χειρονομία διαμαρτυρίας.

—Τόσο το χειρότερο, είπε. Μη μου λέτε πιά τίποτα... Προτιμώ ν' άγνωσ ό τι έχετε στην ψυχή σας. Δε θέλω ναχω καμιά ανάμειξη σε τέτοιες δουλειές!

Η Ραϋμόντ σηκώθηκε.

—Φροντίστε για όλα, είπε. Σας δίνω απόλυτη πληροεξουσία.

—Όστε... δεν υπολογίζετε ότι ό όφειλές σας έχει ένα ιδιαιτέρως δεσμευό μαζί σας;

—Είναι όφειλέτης μου. Αυτό μόνο μ' ενδιαφέρει!

Ο συμβολαιογράφος δεν ήταν δυσάρεστημένος για την απόφαση της διαφορετικής πελατσίας του. Δε συμπάσθεσε καθόλου τον κόμπαντ ντε Ραμπέρ, γιατί ήταν χαροπακίτης σπατάλας, και καταδεχότανε να ζή εις βάρος της φιλενάδας του.

Αλλά δεν τον περιφρονούσε μόνο ως άντρα. Τον μισούσε επίσης ως αντίζηλο, γιατί έποδοβλιμούσε κρυφά αυτή τη γυναίκα που τον είχε εμπιστό της—δεν τολμούσε όμως να της το φανερώσει, για να μη δοκιμάσει καμιά προσβολή.

Τη συνόδευε τώρα ως το κατώφλι του γραφείου του. Εκεί, της έπιασε το χέρι,

τσοφίε μέσα στα δικά του και της είπε:
— Σύμφωνοι λοιπόν; Θέλετε να προχωρήσω αδιότακτα;

— Μά ναι, σάς το είπα!

— Και θα φύγετε απ' το Παρίσι;

— Αμέσως μόλις μπορέσω.

— Δε βάζω λοιπόν πιά την ευχαρίστηση να σάς ξαναδώ;

— Α, είναι ευχάριστη για σάς; ρώτησε φιλάρεσκα η Ραυμόντ.

— Τό ρωτάτε;...

— Δεν έχετε λοιπόν παρά να πάρετε το τραίνο και νάρητε να με βρείτε.

— Σας ευχαριστώ θερμά... Που πρόκειται να εγκατασταθώ;

— Δεν τώχω ακόμη αποφασίσει.

— Γιατί δε μένετε στο Παρίσι;

— Γιατί θ' άκουγα κάθε στιγμή να λένε γύρω μου: «Αυτή η γηρά που βλέπετε, είναι η Ραυμόντ, η ψευδοβαρύνη ντε Μπρεμόν... η πρώην τραγουδίστρια... η φιλενάδα του Ραμπέρ κι' ένα σωρό άλλων...»

«Οχι, αντιπαθώ και μισώ το Παρίσι κι' εγώ, θυμίζω... Άλλωθι βρώ ίσως φίλους, γείτονες, απλοίκοι, αγαθούς... αυτό που μου χρειάζεται! Θά ξεχάσω... θ' αφήσω μια καινούργια ζωή... Θά υιοθετήσω κανένα φτωχό παιδί...»

— Θά πληξέτε γρήγορα!

— Πιθανόν. Αλλά δε γίνεται άλλοιως...

«Ο συμβολαιογράφος εύρισκε πώς είχε δίκιο η Ραυμόντ: Ποιό τέλος μπορούσε να έχη μια τέτοια ζωή;...»

— Κάνετε όπως θέλετε, της είπε. Θά μου γράψετε όμως κάπου - κάπου;

— Σας το υπόσχομαι! Σας σφείλω αλ- λωστε ευγνωμοσύνη. Σε σάς, στις συμβου- λές σας το χρωστάω, αν δεν κατέληξα στη φτώχεια και στη δυστυχία.

— Πότε θα σάς δώ πάλι;

— Πόσον καιρό λογαριάζετε πώς θα χρειαστούν οι δουλεις που σάς ανέθεσα;

— Τρεις ή τέσσερις μήνες.

— Τόσο πολύ;

— Τόσο δικαστήρια είναι άργοκίνητα. Δε βιάζονται καθόλου.

— Καλά. Θά ξανάρθω λοιπόν τότε. Στο μεταξύ, επιτίστωμαι τα συμφέροντά μου στα χείρα σας.

Κι' η Ραυμόντ χαίρετο κι' έφυγε, ενώ ο συμβολαιογράφος έλεγε με το νου του: «Δεν αξίζει πολλά πράγματα αυτή η δυσ- τυχημένη. Ποιός φταίει όμως;... Μου φαίνεται πως τη βλέπω κι' όλος, σε μια μικρή επαρχιακή πόλη, ν' ασχολείται με τις φιλανθρωπίες, να επισκέπτεται τους φτω- χούς και τους άρρωστους... Ίσως νάναι καλύτερη από πολλές έντιμες κυρίες!»

Χαμογέλασε σαρκαστικά και συνέχισε τις σκέψεις του:

«Μπορεί ακόμη να κάψω καρδιές. Εκεί που θα πάω... Έχει τα ωραιότερα μαλλιά που γνώρισα ποτέ, ένα δέμας περίφημο, δόντια, χέρια τέλεια! Δύσκολα βρίσκει κανείς τόσο καλοφτιαγμένες γυναίκες!...»

«Τί νάχη άραγε με το Ραμπέρ; Ή ζή- λεια την κάνει θηρίο! Μά τί με νοιάζει, έ- μένα; Άς τα κανονίσουν οι δυο τους!»

ΙΓ.

Είχαν φτάσει οι άρχές Ιουλίου. Είχε περάσει ένας μήνας απ' τη βραδιά του χο- ρού στο μέγαρο Σαμπά—ένας μήνας ή- ρεμίας, τουλάχιστον φαινομενικώς.

Μά, στο βάθος, η γαλήνη αυτή ήταν ά- πό κείνες που αποτελούν προμήνυμα κα- ταίγιδας!

Τά σύννεφα ύψωνονταν από παντού, ά- πειλητικά για την Άντρέ.

Ο Ραμπέρ ήταν ειλικρινής, όταν της έ- λεγε πως την ποθούσε φλογερά. Ή αντί- στασι της τον πείσμωνε. Οχιόταν ο άνδρι- κός εγωισμός του, γιατί την είχε χάσει.

Είχε γίνει επικήδυνος, γιατί βρισκόταν στην κατάσταση του απελπισμένου ανθρώ- που που δε διστάζει πιά μπροστά σε τί- ποτα.

Μά άλυσίδα ανυπόφορη τον έδεσε με μια γερασμένη φιλενάδα, που στις στιγμές της πνευματικής διαυγείας του τη μισούσε για την αλεβρία επίδρασή της στη ζωή του. Βρι- σκότανε στο δίλημμα να της δώση τ' όνο- μά του ή να καταστραφεί τελείως απ' αυ- τήν. Είχε χάσει κάθε υπόληψη, ή τουλάχισ- τον είχε γίνει ύποπτος, στα μάτια των ανθρώπων του κόσμου του.

Δεν εύρισκε πιά λεφτά, ούτε πίστωση. Τον συγκρατούσε ακόμη μόνο το γόητρο του ονόματός του. Όταν θάφτανε πιά σε αδιέξοδο, ήταν ικανός να τινάξη τα μυαλά του!

Τό ήξερε η Άντρέ και δεν περιφρονούσε τις άπειλές του.

Την είχε άφσει να σκεφθί ένα μήνα. Μά ή προθεσμία αυτή θα περνούσε τόσο γρή- γορα! Ύστερα, θάπρεπε πιά να πληρώσει.

Απ' το άλλο μέρος, μάντευε από ώρι- σμένα συμπτώματα πως ο Σαβινιά την αν- τιπαθούσε—άλλα δίχως να ξέρη την αλη- θινή αίτια.

Τρομαγμένη απ' τις αποκαλύψεις του ά- δελφού της, καταλαβαίνοντας πως ή οικο-

γένειά της έμενε αδιόρθωτη, παρ' όλα τα σκληρά μαθήματα που είχε πάρει, είχε ο- ποιασείν ν' αλλάξει ζωή, να εγκαταλείψη τις τρελλές σπατάλες, τ' αλέντια και τις επιδείξεις δίχως νόημα.

Είχε πάει επανειλημμένως στο γραφείο του άνδρος της, για να τον δη μέσα στη περιβάλλον της δουλειάς του και συγχέ- νως για να καλοπιάση με τρόπο το Σα- βινιά.

Μά είχε δοκιμάσει πάντα μια σκληρή ά- πογοήτευση. Ο Σαβινιά είχε αλλάξει έ- φνικά συμπεριφορά απέναντί της.

Βέβαια, της φερνόνταν ευγενικά, όπως φείλε στη γυναίκα του συνεταίρου του, Αλ- λή.

Μά στα λόγια του διακρινόνταν ένα είδος φιλόποτης δυσπιστίας και έχθρας, έτοι- μης να εκραγή κάθε στιγμή σαν δυναμική.

Ή Άντρέ είχε αντίληψη αυτή την άπο- τωμη μεταβολή του.

Ή αίτια της μάς είναι γνωστή: Τόν εί- χε εξοργίσει ή άναφορά του συμπατριώτη του Κλωντ Πισάρ, για την ειλικρίνεια του ό- πριου δε μπορούσε ν' αμφιβάλλη.

Όστε είχε δίκιο αυτός. Οι προβλέψεις του είχαν επαληθευθεί.

Αυτή ή γυναίκα, για την όποια είχε κά- νει τόσες θυσίες ο Μπερνάρ, όχι μόνο σπα- τάλουσε τελλά ποσά, όχι μόνο δεν τον ά- γαπούσε, αλλά και τον άπατούσε αίσχα- τών γελοιοποιούσε!

Δεν ήταν δυνατό να εξηγήση άλλοιως Σαβινιά την έπίσκεψή της Άντρέ στο Βου- λνάρ, ήταν βέβαιος ότι ή νέα.

Η μαρκησία είχε εύγει κατενθουσιασμέ- νη. Δεν άναγνώριζε πιά την κόρη της. Α- νωρτυχιότανε ποιό θαύμα την είχε μεταμορ- φώσει έτσι...

Καθισμένη τώρα κοντά σ' ένα παράθυ- ρο που έδωκε στην λεωφόρο, ή Άντρέ ή- ταν βυθισμένη σε μελαγχολικές σκέψεις. Εύ- χότανε να είχαν περάσει άλλοι έξη μήνες...

Θάβλεπε πολύ να δη τον άντρα της, για- τί έννοιθε σήμερα τη δύναμη να του τά- ζετο, να έμολογηση όλα, να ξελαφρώση την καρ- δια της απ' το φορτίο που τη βάρινε...

Ενα χαμόγελο, μια στοργική ματιά του, ένας καλός λόγος του, ένα χάδι του θα άρ- κούσε για να της δώση αυτό το θάρρος.

Μά ή Μαίρα δεν τό θέλησε να συμβή έτσι...

Στις 4 και 10' έν αυτοκίνητο σταμά- τησε μπροστά στην καγκελλόποστα του γα- γράου. Μία γυναίκα ως 40 χρονών, μά- λιστα έννοια, κατέβηκε απ' αυτό και χτύπη- ρε την πόρτα.

Ή Άντρέ πρόλαβε να δη καλά τό πρό- ρα του Σαβινιά. Είχε κλειστή στον έαυτώ- της, έτοιμη ν' άμυνθί, ή άναρωτιόταν αν ήν παλνή όμορφιά της.

Επρεπε άραγε να τό έμπιστευθί όλα στον άντρα της, να καταφύγη σ' αυτό τό φυσικό- προστάτη της, που της είχε δείξει πάντα τόση άδυναμία κι' έπείκει.

Ζητώντας καταφύγιο στην άγκαλιά του, θά ξανάβρισκε ίσως τη γαλήνη που ποθού- σε άνάμεσα σε τόσες δοκιμασίες...

Μά δεν τόλμησε να μιλήση, γιατί κι' ο ίδιος ο Μπερνάρ είχε αλλάξει. Απ' τη νύ- χτα του χορού, από τότε που ή Άντρέ του είχε κάνει εκείνη τη μισητή έξομολόγηση, εξακολούθησε να της φέρνεται με την ίδια τρυφερή έπείκει, άλλ' είχε γίνει πιο έπι- φυλακτικός, πιο μελαγχολικός.

Μιλούσε ελάχιστα και κλεινότανε κάθε βράδυ στην κάμαρά του, άφου πρώτα περ- νούσε λίγη ώρα μαζί με τό παιδί του. Τού- τού κάκου ή Άντρέ άναζητούσε μία κατάλλη- λη ευκαιρία για έκμυστήρευσί. Δεν την εί- χε βρή ακόμη.

Δεν άφηνε να καταλάβη πως ο άντρας της την άπόφευγε, κι' έφτασε ν' άναρωτηθί μήπως την ύποπτευότανε...

Και πραγματικά, ο Μπερνάρ είχε χάσει την πίστι του σ' αυτήν—πράγμα που τον έκανε να ύποφέρη, να πονάη. Είχε διακο- νεί στη ματιά του κόμητος ντε Ραμπέρ μία ά- φλόγα που τον άναστατώνε. Τόν είχε ά- κούσει να εκφράζεται με μία θέωση που γεννούσε ύποψίες...

Δεν πίστευε ακόμη πως ή γυναίκα του είχε άμαρτήσει, άλλ' ή ψυχή του είχε τραυ- ματισθί, κι' είχε μεγαλώσει ή φυσική αν- τιπάθειά του για τον κόμητα.

Οι σαρκασμοί του Σαβινιά είχαν φέρει κι' αυτό τό άποτέλεσμά τους.

Έξ άλλου, τον βασάνιζε τό έρώτημα πώς είχε χρησιμοποιήσει ή Άντρέ εκείνες

τις 60 χιλιάδες φράγκα. Δεν ήθελε να της ήτήση λογαριασμό, άλλα στενοχωριότανε γιατί δεν του μιλούσε μόνη της γι' αυτό τό ζήτημα.

Μά πώς μπορούσε να μιλήση ή νέα γυ- ναικά, χωρίς να κατηγορήση τον άδελφό της;

Θά πέθαινε από ντροπή... Ήταν τόσο χτιστική ή πράξι του άδελφού της ώστε δεν τόλμούσε ούτε να τό σκεφθί...

Αυτή λοιπόν ή βαρεία άτμόσφαιρα έπι- κράτουσε στο τόσο άνετο και γελαστό μέ- γαρο της λεωφόρου Ρουσσινάλ, που έμοια- ζε τώρα σαν καλοκαιρινό τοπίο όπου είχε πέσει έσφονικά μία φοβερή παγωνιά...

Οι μέρες περνούσαν, ή μία μετά την άλλη.

Μία Κυριακή, ο Μπερνάρ είχε πάει στο γραφείο του, γιατί είχε να τελειώση κά- μνην ή δουλειά του. Ήταν σπουδαία δουλειά, ή του βράδυ, την ώρα του φαγητού.

Κατά τις 4, ή Άντρέ ήταν μόνον της σ' ένα θαυμάσιο σαλόνι του ίσογειου. Μά- λιστα είχε εύγει ή μητέρα της, ή μαρκησία Μελάν, άφου έμεινε μία ώρα μαζί της.

Η δυστυχισμένη γυναίκα συνέχισε τό ρόλο της συμφιλίας και του άγγελου φύλα- κος, που είχε παίξει σ' όλη της τη ζωή.

Για πρώτη φορά ίσως, είχε βρή την κό- ρη της σε ψυχική κατάσταση όμοια με τη δική της. Δίχως να της φανερώση τις τελέ- ας του άδελφού της ή Άντρέ την είχε έ- γαπούσει, άλλα και τον άπατούσε αίσχα- τών γελοιοποιούσε!

Δεν ήταν δυνατό να εξηγήση άλλοιως Σαβινιά την έπίσκεψή της Άντρέ στο Βου- λνάρ, ήταν βέβαιος ότι ή νέα.

Η μαρκησία είχε εύγει κατενθουσιασμέ- νη. Δεν άναγνώριζε πιά την κόρη της. Α- νωρτυχιότανε ποιό θαύμα την είχε μεταμορ- φώσει έτσι...

Καθισμένη τώρα κοντά σ' ένα παράθυ- ρο που έδωκε στην λεωφόρο, ή Άντρέ ή- ταν βυθισμένη σε μελαγχολικές σκέψεις. Εύ- χότανε να είχαν περάσει άλλοι έξη μήνες...

Θάβλεπε πολύ να δη τον άντρα της, για- τί έννοιθε σήμερα τη δύναμη να του τά- ζετο, να έμολογηση όλα, να ξελαφρώση την καρ- δια της απ' το φορτίο που τη βάρινε...

Ενα χαμόγελο, μια στοργική ματιά του, ένας καλός λόγος του, ένα χάδι του θα άρ- κούσε για να της δώση αυτό το θάρρος.

Μά ή Μαίρα δεν τό θέλησε να συμβή έτσι...

Στις 4 και 10' έν αυτοκίνητο σταμά- τησε μπροστά στην καγκελλόποστα του γα- γράου. Μία γυναίκα ως 40 χρονών, μά- λιστα έννοια, κατέβηκε απ' αυτό και χτύπη- ρε την πόρτα.

Ή Άντρέ πρόλαβε να δη καλά τό πρό- ρα του Σαβινιά. Είχε κλειστή στον έαυτώ- της, έτοιμη ν' άμυνθί, ή άναρωτιόταν αν ήν παλνή όμορφιά της.

Επρεπε άραγε να τό έμπιστευθί όλα στον άντρα της, να καταφύγη σ' αυτό τό φυσικό- προστάτη της, που της είχε δείξει πάντα τόση άδυναμία κι' έπείκει.

Ζητώντας καταφύγιο στην άγκαλιά του, θά ξανάβρισκε ίσως τη γαλήνη που ποθού- σε άνάμεσα σε τόσες δοκιμασίες...

Μά δεν τόλμησε να μιλήση, γιατί κι' ο ίδιος ο Μπερνάρ είχε αλλάξει. Απ' τη νύ- χτα του χορού, από τότε που ή Άντρέ του είχε κάνει εκείνη τη μισητή έξομολόγηση, εξακολούθησε να της φέρνεται με την ίδια τρυφερή έπείκει, άλλ' είχε γίνει πιο έπι- φυλακτικός, πιο μελαγχολικός.

Μιλούσε ελάχιστα και κλεινότανε κάθε βράδυ στην κάμαρά του, άφου πρώτα περ- νούσε λίγη ώρα μαζί με τό παιδί του. Τού- τού κάκου ή Άντρέ άναζητούσε μία κατάλλη- λη ευκαιρία για έκμυστήρευσί. Δεν την εί- χε βρή ακόμη.

Δεν άφηνε να καταλάβη πως ο άντρας της την άπόφευγε, κι' έφτασε ν' άναρωτηθί μήπως την ύποπτευότανε...

Και πραγματικά, ο Μπερνάρ είχε χάσει την πίστι του σ' αυτήν—πράγμα που τον έκανε να ύποφέρη, να πονάη. Είχε διακο- νεί στη ματιά του κόμητος ντε Ραμπέρ μία ά- φλόγα που τον άναστατώνε. Τόν είχε ά- κούσει να εκφράζεται με μία θέωση που γεννούσε ύποψίες...

Δεν πίστευε ακόμη πως ή γυναίκα του είχε άμαρτήσει, άλλ' ή ψυχή του είχε τραυ- ματισθί, κι' είχε μεγαλώσει ή φυσική αν- τιπάθειά του για τον κόμητα.

Οι σαρκασμοί του Σαβινιά είχαν φέρει κι' αυτό τό άποτέλεσμά τους.

Έξ άλλου, τον βασάνιζε τό έρώτημα πώς είχε χρησιμοποιήσει ή Άντρέ εκείνες

κόμης, όσο κι' αν είχε ξεπέσει σ' όση ά- νάγκη κι' αν είχε βρεθί!

Ή Άντρέ προσπάθησε να χαμογελάση κι' άπάντησε:

— Έχω γράψει πολλά γράμματα στη ζωή μου. Δεν ξέρω ποιά έννοείτε.

— Έκείνα που θά δίνατε δέκα χρόνια της ζωής σας για να τα πάρετε πίσω.

Η νέα γυναίκα δε μπορούσε πιά ν' άμ- φιβάλλη...

— Αυτά δε μπορεί να βρίσκονται στην κατοχή σας! Είπε άγέρωχα.

— Κι' αν σας άποδείξω τό αντίθετο;

— Θάταν τότε μία άπίστευτη άναδροία εκ μέρους του ανθρώπου που σας τό πα- ρέδωσε.

— Υποθέστε πως δε μου τάδωσε κανείς, άλλα τά πήρα μόνη μου!

Ή Άντρέ έννοιωσε ένα φοβερό σφίξιμο στην καρδιά.

Μέσα στα τόσα βάσανά της θά έρχό- ταν τώρα να την άπειλήση και τό παρελ- θόν της;...

Κυρία, είπε προσπαθώντας να κάνη ήρεμη τη φωνή της, τελείωσε, σας παρα- καλώ! Μην παίζετε παρατεινόντας την ά- γωνία μου!... Έσγηήστε μου τους σκο- πούς σας. Πέστε μου ειλικρινώς ποτέ προ- κάλεσα την έχθρα σας... Έγώ δεν πιστεύω να σας ένω ξανασυναντήσετε ποτέ.

— Μπορεί ώστόσο να βλάψη κανείς τον άλλον, δίχως να τον γινωρίζη... Λέγομαι σή- μερα Ραυμόντ ντε Μπρεμόν. Αυτό όμως εί- ναι ψευδώνυμο. Τό αληθινό μου όνομα εί- ναι Ραυμόντ Κολινέ. Ή μητέρα μου ήταν μία άσημαντή κορίστα σε μικρά θέατρα...

Έγώ έκανα την τραγουδίστρια στα καφέ- κονσέρ, έδώ και πολύν καιρό. Είπα άπο- κτήσει κάποια όψη. Με τά χρόνια, απέ- κτησα και περιουσία γιατί με βοήθησε ή Τύχη.

»Στην ηλικία που ή γυναίκα άρχίζει πιά να μνη είναι νέα, συνάντησα έναν άνθρωπο, που μου όρκίστηκε πως με είχε έρωτευθί. Λεγότανε κόμης Όλβιέ ντε Ραμπέρ. Έ- γινα φιλενάδα του. Έδώ και έφτα χρόνια περίπου.

»Πώς κράτησε τόσο πολύ ο δεσμός μας; Γιατί εκείνος χρειαζότανε λεφτά και τάδρι- σκε σε μένα... Έγώ τον άγαπούσα με πά-θος. Δεν τον είχα άπατήσει ποτέ... ενώ αυ- τός μούλεγε όλο ψέμματα από τότε που τον γνώρισα!

»Απ' τον πρώτο άκόμη χρόνο της σχέ- σεώς μας σάς όρκιόταν άπέραντη λα- τρεία, και σεις τον πιστεύατε. Μη τό άρ- νηθίτε! Τά ξέρω όλα... Αργότερα παν- τρευθήκατε... άλλα δεν έπαψε να σας βλέ-

πη. Καί, πούν από μερικές μέρες μόνο, το- λμούσε να σας έπαναλάβη αυτά που σας έλεγε τότε... σε σάς που δεν είχατε πιά δικαίωμα να τ' άκούσετε.

»Ξέρω πως τον άποκρούσατε. Μ' αυτό όμως δεν παύετε να είσαστε ή αντίζηλος που μου κλέβει ένα ακριβοπληρωμένο έρω- τα... Σας μισώ και τους δυο, έσας γιατί τον ένοσρύνετε με τις άδυναμίες σας, έ- κείνον για την προδοσία του. Κι' έχω κά- νει όρκο να σας έκδικηθώ και τους δυο σας όπως μπορέσω!

— Πιό σιγά!... είπε ή Άντρέ, τρομαγ- μένη.

— Γιατί; Τι έχω να φοβηθώ; Έχω πά- ρει πιά την άπόφασί μου.

— Τί πρόκειται να κάμετε;

— Τά φλογερά έρωτικά σας γράμματα βρίσκονται στην κατοχή μου. Ναί, τάκλε- ψα... μά είχα τό δικαίωμα να ψάξω στα συρτάρια του φίλου μου, για να βεβαιωθώ για τις άπάτες του... Είμαι στα χείρα μου αυτά τά γράμματα, και θά τά χρησιμο- ποιήσω!

— Πώς;

— Θά τά δώσω στον άντρα σας! Σας άγαπάει... σας έχει τυφλή έμπιστοσύνη. Υποβλήθηκε σε τεράστιες θυσίες για να σας άποκτήση... Όσο θά μετανοήση γι' αυτές, όταν μάθι ότι ή ώραία Άντρέ ντε Μελάν, που τό νομίζε τόσο άγνή, είχε ένα τρυφερό φίλο!...

— Ναί λοιπόν, τ' όμολογώ! είπε ή Άν- τρέ με συντριβή. Είν' αλήθεια, έσφαλα... Μά με ποιό δικαίωμα με κατηγορείτε σεις γι' αυτό; Δε σας ήξερα άκούη... Δεν ήθε- λα λοιπόν να σας βλάψω...

— Τί με νοιάζει αν είχατε τέτοιο σκο- πό, έφόνον τό κακό έγινε!... Όταν μου όρ- κιζότανε πως μ' άγαπούσε, ο κόμης δε σκεπτότανε παρά έσας, μιλούσε για σας μόνο, έξυμνούσε τό πνεύμα σας, τη χάρι σας, την όμορφιά σας, τά νεύατά σας... Είσαστε ή ευτυχισμένη αντίζηλος μου Γι' αυτό σας αντιπαθώ!

Ή Ραυμόντ μιλούσε ψυχρά, ύπολογισμέ- να, δίχως εκρήξεις.

— Άς είμαι, είπε ή Άντρέ. Ήρβατε λοι- πόν για να μου βάλατε τους όρους σας... Πέστε τους... Τί θέλετε;

— Ένα φασματικό χαμόγελο πέρασε απ' τά χείλη της Ραυμόντ.

— Είσαστε πλούσια, είπε. Λέγεσθε κυ- ρία Σαμπά. Είσαστε γυναίκα ενός σπου- δαίου ανθρώπου... Χάρις στις σχέσεις που έχετε, μπορείτε να κάνετε πολλά πράγμα- τα για τους άλλους... Ξέρω μάλιστα ένα μυστικό: Ότι προτείνατε στον ντε Ραμ-

Ανάμεσα σε άρκετες από τις κόρες, τις έγγονες και τις διαέγγονες της, ή γηραιότερη γυναίκα της Γαλλίας, ή Μαρία Λαυγκλουά, γιάτριάς, πριν από λίγες ήμέρες, τά γε- νιά της. Κανείς, όμως, δεν της εύχθηκε ανά τά έκατοστήρια. Γιατί ή κ. Λαυγκλουά, που γεννήθηκε σ' ένα χωριό της Νορμανδίας τό 1851, έκλεινε την ήμερα εκείνη, τά 107 χρόνια της!

ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΟΥΝ ΟΙ ΠΕΡΡΟΥΚΕΣ
Στο Παρίσι, ο κομμωτής Άλεξάντρο, που ένει έπονιοαση «Κομμωτής Βασιλισσών» παρουσιάζει την περασμένη έβδομάδα τό χτένισμα που προορίζει για μία νεάρα πρι- νκίπισσα. Ο Άλεξάντρο δεν άποκάλυψε τό όνομα της πριγκίπισσας, όμολόγησε όμως πως τό χτένισμα του τό ένέπνευσε ένας πίνακας του Βελάσκου. Κατά την γνώμη του οι περρούκες θά γίνουν πολύ σύντομα άπαραίτητες στις κυρίες για μία έπισημη βραδυή εμφάνισί τους. Στη φωτογραφία μας ο Άλεξάντρο σας παρουσιάζει τό μοντέλο του, άριστερά χωρίς περρούκα και δεξιά μετά την ολοκλήρωσι του έργου του.

πέρ να τὸν βοηθήσετε γιὰ νὰ βγῇ ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο, νὰ τὸν παντρεύετε μὲ μιὰ πλούσια νύφη...

— Πῶς τὸ ξέρετε; — Ἀπλούστατα... Ἦμουν μονάχη, στὸ σπῆτι τοῦ. Εἶδα ἕνα γράμμα πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ. Δὲν ἦταν δύσκολο ν' ἀναγνωρίσω τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα σας... Ἀνοίξαυτὸ τὸ γράμμα καὶ τὸ διάβασα. Ἐπειτὰ τὸ ξανάκλεισα καὶ τόβαλα πάλι στὴ θέσι του...

— Ὡστε δὲ σὰς σταματᾷ τίποτα, κανεὶς διαταγὴ; μπουμπουρίσε ἡ Ἀντρέ. — Ἀστετεύετε;... Ἐγὼ νᾶχω διαταγὴ μού;... Μὰ δὲν εἶμαι ἀριστοκράτισσα! Δὲ μού μάθανε καλοὺς τρόπους καὶ λεπτὰ αἰσθησιὰ... Μήπως ἀλλοστε εἶχατε καὶ σέας κανένα διαταγῶ, ὅταν ἄλλοτε, στὸν πύργο τοῦ Ταβερναί, φεύγατε ἀπ' τὴ νύχτα, γιὰ νὰ πάτε νὰ βρῆτε τὸ φίλο σας;

— Φτάνει! — Ἡ ἀργότερα, ὅταν τοῦ στέλνατε τὰ φλογερὰ ἐκεῖνα γράμματα, χωρὶς νὰ ξέρουν τίποτα οἱ γονεῖς σας;

— Φτάνει, σὰς λέω! φώναξε ἡ νέα γυναίκα, ποὺ εἶχε χάσει πιά τὴν ὑπομονή της. Πιστεύω πὼς ὁ σκοπὸς σας εἶναι νὰ μού πουλήσετε τὰ γράμματα. Πόσα θέλετε; Πέστε μου... Θὰ δῶ ἂν μπορῶ νὰ τὰ πληρώσω.

Ἡ Ραυμόντ σκώθηκε.

— Δὲ μ' ἐνδιαφέρουν τόσο πολὺ τὰ χρήματα, εἶπε. Θὰ ἔχω ἀλλοστε περισσότερα ἀπ' ὅσα μού χρειάζονται, γιὰ νὰ περάσω τὶς τελευταῖες μέρες μου... Θέλω ὅμως νὰ σὰς καταστρέψω, ὅπως καὶ τὸ συνένοχό σας, καὶ θὰ χρησιμοποιήσω γιὰ μέσον αὐτὰ τὰ χρήματα, τὸ ὄπλο τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου σας.

Καὶ πρόσθεσε, πρὸ σιγᾶς:

— Ὁ κ. ντὲ Ραμπέρ σὰς εἶχε δώσει ἕνα μὲν ἡμερὶς προθεσμία... Τὸ θυμάμαι. Ὡς τὶς 6 Ἰουλίου. Ἐχομε σήμερὰ 4 Ἰουλίου. Ἡ προθεσμία τελειώνει σὲ δύο μέρες... Ἀν σὲ τις 6 Ἰουλίου, σὲ τις 10 τὸ πρῶτ, δὲν ἔχω πᾶρει... 200 χιλιάδες φράγκα...

Ἡ Ἀντρέ ἔγειρε στὴν πολυθρόνα της καὶ ἔγινε κατάχλωμος. Ἐνῶ ἡ ἄλλη ἐξακολουθοῦσε:

— Στὶς 10½, ὁ κ. Σαμπὴν θὰ λάβῃ μερικὰ ἀπὸ τὰ γράμματά σας! — Μὰ εἶν' ἀδύνατον!

— Τὸ πιστεύω, εἶναι ἀνώτερο τῶν δυνάμεών σας... Μὰ ἔχω σκεφθῇ πολὺ καὶ ἔχω πάρει τὴν ἀπόφασί μου. Θέλω αὐτὸ τὸ ποσό.

— Ποῦ νὰ τὸ βρῶ;

— Αὐτὸ εἶναι δική σας δουλειά...

— Ζητήστε μου κάτι ποὺ νὰ γίνεται...

— Θὰ κάνω τότε ὅ, τι μπορῶ!

— Διακόσιες χιλιάδες φράγκα. Εἶναι ἡ τελευταία μου λέξη!

— Ἡ ἀπάντησί μου λοιπὸν εἶναι ἑτοιμη: Δὲ μπορῶ νὰ σὰς τὰ δώσω!

— Ὁ ἀντρας σας ἔχει ἑκατομμύρια. Καὶ σὰς ἀγαπᾷ τρελλά...

— Πῶς νὰ τοῦ ζητήσω ἕνα τέτοιο τεράστιο ποσό; Μὲ ποῖα δικαιολογία;...

Ἡ Ραυμόντ ἀνασάκωσε τοὺς ὤμους της.

— Θὰ δῆτε... θὰ βρῆτε κάτι... εἶπε. Στὸ κάτω-κάτω, θέλετε νὰ μάθετε τὴ σκέψί μου; Πλησίασε περισσότερο τὴ νέα γυναίκα.

— Πῶς νὰ τὸ βρῶ;

— Αὐτὸ εἶναι δική σας δουλειά...

— Ζητήστε μου κάτι ποὺ νὰ γίνεται...

— Θὰ κάνω τότε ὅ, τι μπορῶ!

— Διακόσιες χιλιάδες φράγκα. Εἶναι ἡ τελευταία μου λέξη!

— Ἡ ἀπάντησί μου λοιπὸν εἶναι ἑτοιμη: Δὲ μπορῶ νὰ σὰς τὰ δώσω!

— Ὁ ἀντρας σας ἔχει ἑκατομμύρια. Καὶ σὰς ἀγαπᾷ τρελλά...

— Πῶς νὰ τοῦ ζητήσω ἕνα τέτοιο τεράστιο ποσό; Μὲ ποῖα δικαιολογία;...

Ἡ Ραυμόντ ἀνασάκωσε τοὺς ὤμους της.

— Θὰ δῆτε... θὰ βρῆτε κάτι... εἶπε. Στὸ κάτω-κάτω, θέλετε νὰ μάθετε τὴ σκέψί μου; Πλησίασε περισσότερο τὴ νέα γυναίκα.

— Πῶς νὰ τὸ βρῶ;

— Αὐτὸ εἶναι δική σας δουλειά...

— Ζητήστε μου κάτι ποὺ νὰ γίνεται...

— Θὰ κάνω τότε ὅ, τι μπορῶ!

— Διακόσιες χιλιάδες φράγκα. Εἶναι ἡ τελευταία μου λέξη!

— Ἡ ἀπάντησί μου λοιπὸν εἶναι ἑτοιμη: Δὲ μπορῶ νὰ σὰς τὰ δώσω!

— Ὁ ἀντρας σας ἔχει ἑκατομμύρια. Καὶ σὰς ἀγαπᾷ τρελλά...

— Πῶς νὰ τοῦ ζητήσω ἕνα τέτοιο τεράστιο ποσό; Μὲ ποῖα δικαιολογία;...

Ἡ Ραυμόντ ἀνασάκωσε τοὺς ὤμους της.

— Θὰ δῆτε... θὰ βρῆτε κάτι... εἶπε. Στὸ κάτω-κάτω, θέλετε νὰ μάθετε τὴ σκέψί μου; Πλησίασε περισσότερο τὴ νέα γυναίκα.

— Πῶς νὰ τὸ βρῶ;

— Αὐτὸ εἶναι δική σας δουλειά...

— Ζητήστε μου κάτι ποὺ νὰ γίνεται...

— Θὰ κάνω τότε ὅ, τι μπορῶ!

— Διακόσιες χιλιάδες φράγκα. Εἶναι ἡ τελευταία μου λέξη!

— Ἡ ἀπάντησί μου λοιπὸν εἶναι ἑτοιμη: Δὲ μπορῶ νὰ σὰς τὰ δώσω!

— Ὁ ἀντρας σας ἔχει ἑκατομμύρια. Καὶ σὰς ἀγαπᾷ τρελλά...

ποὺ ἔμενε ἀκίνητη, ἀναστατωμένη, σὰν τρελλή...

— Προτιμῶ νὰ μὴν πάρω αὐτὰ τὰ λεφτά, πρόσθεσε. Ὅλα ἐκδικηθῇ τότε καλὰ, λήτερα... Βλέπετε πὼς σὰς μιλῶ ψυχραῖα, χωρὶς θυμούς, δίχως ἐξάψεις... Μὰ μὴν περιμένετε νὰ σὰς λυπηθῶ! Ἡ προδοσία τοῦ ὠραίου σας ξαδέρφου μού νύκρωσε τελείως τὴν καρδιά...

— Αὐτὰ εἶχα νὰ σὰς πῶ, Ἀντίο τώρα!

Κι' ἡ Ραυμόντ ἀπομακρύνθηκε, ἀφού ἔρριξε στὴν ἀντίηχό της μιὰ ματιὰ πλημμυρισμένη ἀπὸ μῖσος.

Ἡ Ἀντρέ ἄκουσε νὰ κλείνῃ πίσω της ἡ ἐξώπορτα. Τὴν εἶδε ν' ἀνεβαίνει στ' αὐτοκίνητό της, μὲ τὸ ἥρεμο καὶ μετρημένο περπατήμα της, ποὺ δὲν πρόδινε καμμία ταρacha.

Εἶχε πῇ τὴν ἀλήθεια ἡ Ραυμόντ, καὶ τὸ θυμά της τὸ καταλάβαινε. Δὲν εἶχε νὰ περιμένῃ κανένα οἶκτο ἐκ μέρους της.

Ἦταν λοιπὸν ἀνεπανόρθωτα χαμένη ἡ Ἀντρέ. Ἡ Ραυμόντ, τυχαία ἴσως, τὴ χτυποῦσε ἐκεῖ ποὺ θὰ ἦταν φοβερώτερα τὰ χτυπήματά της.

Ἡ ἡμέρα τῆς 8ης Ἰουλίου θὰ ἦταν τρομερὴ γιὰ τὴν Ἀντρέ!

Τρεκλίζοντας, σὰν ἔτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ, ἀνέβηκε στὴν κάμαρα τοῦ γιουρί της. Τὸ παιδί κuliότανε στὸ χαλὶ. Τῆς ἄπλωσε τὰ χεράκια του, κι' ἐκείνη τ' ἄρπαξε μὲ λαχτάρα, σὰν νὰ φοβότανε μὴ τὸ χάσῃ...

Μὲ τὴν καρδιά γεμάτη θλίψι καὶ σιγμένη ἀπ' τὸν τρόμο, ἀνίκητη νὰ νικήσῃ τὴ συγκίνησι ποὺ τὴν ἐπληνίε, τὸ γέμισε φιλιὰ, βρέχοντας μὲ τὰ δακρύα της τὰ ξανθὰ του μαλλιάκια.

Ὁ μικρὸς Μπερνάρ τὴν κύτταζε μὲ ἐκπληξί καὶ, μὲ τὰ χέρια του τυλιγμένα γύρω ἀπ' τὸ λαιμό της, τὴ ρωτοῦσε:

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Τί ἔχεις, μαμάκα;... Γιατί κλαῖς;

— Οὐτε.

— Τότε ποῖόν;

— Ἐνὰ φίλο... Κάτι παραπάνω.

— Ἀρραβωνιαστικό της!

— Ἀ, ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῇ;

— Ναι, ἄλλοτε... στὸ χωριό της.

— Καὶ λοιπόν;... ὁ καμπούρης.

— Διάβασε... εἶπε ὁ καμπούρης, δίνοντας τὸν ξαδέρφου τοῦ μιὰ βραδυτῆς μερίδα.

Ὁ Ἰαχαροπλάστης διάβασε γρήγορὰ τὴν εἰδησιὶ ποὺ τοῦ εἰδείνε: Ἀφοροῦσε κατὰληψι τοῦ ὀχυροῦ τῶν πειρατῶν.

Γιὲν-Τέ. Ἡ ἐφημερίδα ἐξυμνοῦσε τὸν ρωϊσμό τοῦ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος ποὺ εἶχε ἀναλάβει αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι ἀνὰγγελε τὴν ἀπώλεια τοῦ ὑπολοχαύου Μπαγιέλ, ποὺ εἶχε πέσει στὸ πεδίο μάχης.

— Καταλαβαίνεις τώρα; ρώτησε ὁ καμπούρης τὸν οἰκοδεσπότη.

— Ἀ, αὐτὸς ἦταν ὁ ἀρραβωνιαστικός;

— Σούτ! μπουμπουρίσε ξαφνικά ὁ Νεστόρ.

Ἦσαν μὴ δυὸ κοπέλλες μαυροφροσῶνες. Χαϊρέτησαν ἐγκάρδια τὸν Ἰαχαροπλάστη καὶ τοὺς ἄλλους καλεσμένους.

Ἡ Ρόζα καὶ ἡ Τερέζα.

— Ἐπειτα ἀπ' αὐτές, μπῆκε μιὰ κοκκιμάλλα, φωνάζοντας χαρούμενα:

— Μὲ συγχωρετὴ ποὺ ἀργῶ! Ἐστὶν ὅμως τὸ λεωφορεῖο. Δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ βρεθῇ, τίς Κυριακές...

Ἦταν ἡ Ζουλί Μπρώλ, ἡ καμαριέρα τῆς Ραυμόντ.

— Δὲν ἤθελε νὰ μ' ἀφήσῃ ἡ κυρία, πρόσθεσε. Δὲν ξέρω τί ἔχει... Ἐδῶ καὶ πεντε μέρες, ἔχει διαρκῶς τὰ νεύρα της.

— Γιὰ ποῖο λόγο; ρώτησε ὁ Μουμπέρ.

— Ἀ, αὐτὸ τὸ ξέρει ἡ ἴδια!

Κι' ἡ Ζουλί πρόσθεσε, γελώντας:

— Ἐγὼ νομίζω πὼς κοντεῖναι νὰ τρελλῇ, ὅσο βλέπει νὰ περνᾶνε τὰ χρόνια νὰ γανέται ἡ ὁμορφιά της!

Ὁ καμπούρης εἶχε καθῆσαι σὲ μιὰ νιὰ μὲ τίς δυὸ φίλες καὶ συζητοῦσε μὲ τους. Εἶχε φροντίσει νὰ κρύψῃ τὴν ταῦ τοῦ τὴν ἐφημερίδα.

— Πῶς περάσατε σήμερα, δεσποῖνα Ρόζα; ρώτησε.

— Καλὰ, κύριε Ποκέ. Ὅπως πάντοτε.

— Σκολάσατε νωρίς;

— Ναι, τὸ μεσημέρι. Εἶναι Κυριακή.

— Κάνετε κανένα περίπατο;

— Ὁχι. Ἐργασθῆκαμε στὸ σπῆτι ἐλὸς ἀπόγεμα, ἡ φίλη μου κι' ἐγώ... Βλέπετε ἡ Τερέζα πρέπει νὰ νάει καλοντυμένη. Τὸ πιδάλλει ἡ δουλειά της. Τί θάλεγε ἡ θυνητρία της, ἂν πήγαινε στὸ ἀτελιὲ ἀρριποῖται;

Ἦταν ἡ Ρόζα εἰδείξε τὴ δική της φαντασίαν καὶ ρώτησε μὲ φιλαρέσκεια:

— Πῶς σὰς φαίνεται;

— Θαύμα! Εἰσάσε κι' οἱ δυὸ χαριμένες, σωστὲς νεοαίδες!

Πραγματικά, οἱ δυὸ κοπέλλες ἦσαν νιμένες ἀπλά, ἀλλὰ καὶ μ' ἐξαιρετικὸ γούστο. Μὰ ἡ πιὸ ὁμορφὴ, ἡ πιὸ ἐλκυστικὴ τὰν πάντα ἡ Ρόζα.

Ὁ καμπούρης τὴν ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια καὶ σκεπτόταν μὲ συμπόνια πόσα δακρύα θάχυνε ὅταν θὰ μάθαινε...

Ἀπὸ μιὰ εἰσωνεία τῆς Τύχης, ἡ κοπέλα φαίνονταν σήμερα ἀσυνήθιστα χαρούμενη. Ὁ Ποκέ τῆς τοῖ εἶπε:

— Μὰ εἶναι πολὺ φυσικό, ἀπάντησε κείνη. Μὲ τόσο καλὴ συντροφιά!...

— Στὸ τραπέζι ὅλοι! φώναξε ὁ οἰκοδεσπότης. Νεστόρ, πρόσφερε τὸ μπράτι σου στὴ δεσποινίδα Ρόζα.

Πῆραν ὅλοι τίς θέσεις τους. Ὁ καμπούρης καθῆσε ἀνάμεσα στὶς δυὸ κοπέλλες, ὁ ξαδέρφου τοῦ εἶχε πρὸς τὰ δεξιὰ του, ὁ κοκκινομάλλα Ζουλί, ποὺ τὴ φλεοτάρα διακριτικὰ, κι' ἀριστερὰ τὴν ταμία του, ὁ ρωμαντικὸς γεροντοκόρη. Φυσικά! Ἦταν ὁ μόνος συνεχὲς πρὸς τὰ δεξιὰ...

Τὸ ὑπόλοιπο προσωπικὸ τοῦ Ἰαχαροπλάστη συμπλήρωνε τὴ μικρὴ αὐτὴ σκεπτόνται.

Ὁ οἰκοδεσπότης ἤξερε πάντοτε νὰ διαρῇ εὐθυμὴ τὴ συντροφιά, μὲ τ' ἀστεία καὶ τὰ καλαμπούρια του.

Μίλησαν ἔπειτα γιὰ τὴν πατρίδα τοῦ καμπούρης εἶχε μάθει ἀσχημάτῃ ἀπὸ κεί—ἀλλὰ δὲν τὰ εἶπε, φυσικά. Ὁ

ζος τοῦ Λουὶ Μπερσάρ δὲν εἶχε κρατήσει τὴ γλώσσα του, ὅπως τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ. Ἐτοί, κυκλοφοροῦσε στὸ Ταβερναί ἡ διάδοσι πὼς ἡ Ρόζα εἶχε γίνει φιλενάδα τοῦ βαρὼνιου Φερνέ.

Δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία, ἐφόσον ὁ Μπερσάρ τὴν εἶχε δῇ μὲ τὰ μάτια του, ἕνα βράδυ, ν' ἀνεβαίνει στ' αὐτοκίνητό του...

Οἱ κουτσομπόληδες ὑπερβάλλουν πάντα τὴν πραγματικότητα. Κι' ὕστερα, γιὰ τοὺς ἐπαρκαλιώτες, τὸ Παρίσι εἶναι ὁ τόπος τῆς ἀπώλειας...

Ἡ διήγησι λοιπὸν τοῦ Μπερσάρ εἶχε χαλάσει κόσμο. Οἱ Ραμπου τὴν εἶχαν παραλαβῇ καὶ τὴν εἶχαν ἐκμεταλλεῖ μὲ τὸ παραπάνω, μὲ τὴ συνθησισμένη μοχθηρία τους.

Ὁ Πιδάρ ἦταν καταστενωχωρημένος. Μόλις ποὺ τολμούσε πιά νὰ ὑπερασπισθῇ τὴ μικρὴ του Ρόζα, μέσα στὴ γενικὴ κατακραυγὴ ἐναντίον της.

ὑποπτευόταν ἄλλωστε κι' ὁ ἴδιος πὼς οἱ φίλες ἐκεῖνες ἦσαν βρώμιες. Κι' εἶχε χάσει τελείως τὸ κέφι του.

Ὅσο γιὰ τὸ Μπρινόν, δὲν τὸν ἔβλεπε πᾶσι κανεὶς. Ἡ δουλειά του τοῦ ἐπέτρεπε ν' ἀποφεύγει τοὺς κατοίκους τοῦ Ταβερναί καὶ νὰ κρύβεται στὰ δάση σὰν ἀγρίμι.

Φυσικά, ὁ κοουδοστής κρατοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ τὶς λεπτομέρειες αὐτές. Τὶς ἐκρυβε ἀπ' τὴν γειτονιά του, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε καὶ τὴν ἐκτιμοῦσε ὁλοένα περισσότερο. Καὶ θυμόνε γιὰ τίς ἀσχημαντε εἰδείξεις ποὺ τὴν ἐνοχοποιούσαν ἀδικίας.

Ἐννοιοῦσε νὰ σφιγγεταὶ ἡ καρδιά του, ὅσο τὴν ἔβλεπε, ἥσυχαι καὶ σχεδὸν εὐτυχισμένη, μέσα στὸ προσηγάρο ἐκεῖνο περιβάλλον.

Τέλος, ἔφτασε ἡ ὥρα ποὺ ἔπρεπε νὰ χωρίσουν. Καληνυχτίστηκαν ὅλοι ἐγκάρδια, σὰν καλὸι φίλοι.

— Πρέπει νὰ τῆς τὰ πῆς... ἀλλὰ μὲ τρόπο! ψιθύρισε ὁ Ἰαχαροπλάστης στ' αὐτὸν τοῦ ξαδέρφου του.

Ἐκείνος τοῦ ἐκλείσε τὸ μάτι, γιὰ νὰ δείξῃ πὼς εἶχε καταλάβει.

Πραγματικά, ὅταν ἔμενε μόν

Μά δχι, δέν ήθελε νά τόν κάνη νά χάση τόν καιρό του γιά μικροπράγματα... "Ηθελε άπλώς νά συμβουλευθι τόν άντρα της γιά κάτι ζητήματα του σπιτιού τους... νά τόν ρωτήση πότε θά φύγανε άπ' τή Παρίσι... Είχαν καθυστερήσει κι' όλες, μέ τίς δουλειές του...

Κουδέντισσε μερικά λεπτά μέ τή Σαβινιά γιά πράγματα άσήμαντα. "Υστερα σηκώθηκε, τόν άποχαίρεθηκε κι' έφυγε. Ο γέρος τή συνάδευσε ώς τήν πόρτα. "Επειτα ξαναγύρισε στη θέσι του, μουρμουρίζοντας άνάμεσα στά δόντια του:

— Λεφτά θά ήθελε πάλι!... Είν' άχόρταγη!... Μά δέν τόλμησε νά μού τή πη, γιάτί μέ φοβάται... Τρέμει μήπως τής κάνω μάθημα ήθικής... Θάπρεπε ώστόσο νά τήν ξεμολογήσω! "Ήταν μία καλή εύκαιρία... Τί κουτά πού φέρθηκα!

Στό δρόμο, ή "Αντρέ σκεπτότανε: «Ποίος ξέρει!... "Αν τού τάλεγα όλα, ίσως θά μπορούσε νά μέ σώση!»

Ενοίωσε γιά μία στιγμή τήν έπιθυμία νά γυρίση πίσω. "Αλλά ντράπηκε και συνέχισε τήν οδό της, πεζή. Είχε διώξει τ' αυτοκίνητό της, γιάτί αισθανόταν τήν ανάγκη νά περπατήσει, νά κινηθι.

Πήγε ώς τήν βουλεβάρτο, σιγά-σιγά, κυττάζοντας μήπως ιδι τόν άντρα της άνάμεσα στους διαβάτες. "Ήταν άναποφάσιστη, δέν ήξερε τί νά κάνη... Αύτή ή άναποδιά άνέτρεπε όλα τή νυχτερινά σχέδιά της.

Τέλος, πήρε ένα ταξί κι' έδωσε στό σωφέρ τή διεύθυνσι του μαρκησίου ντε Μελάν, τού πατέρα της. "Εφτασε εκεί κατά τίς 10 και τέταρτο. Κατέβηκε άπό τ' αυτοκίνητο, διέσχισε τή μεγάλη αύλή τού σπιτιού και μπήκε στό χώλλ.

— Είν' εδώ ο πατέρας μου; ρώτησε ένα υπηρέτη πού συγύριζε.

— Ο κ. μαρκησίου έχει πάει στό Δάσος, άπάντησε εκείνος. Θάναι ο τελευταίος περιπάτος του στό Παρίσι. Φεύγουν άπόψε όλοι γιά τή Ταβερναί... Μά ή κ. μαρκησία είναι στην κάμαρά της.

— "Η "Αντρέ ανέβηκε τή μεγάλη σκάλα.

— "Η κρεβατοκάμαρα της μαρκησίας ήταν εύρύχωρη και πολύ άπλή, έπιπλωμένη μέ γούστο, άλλα λιτά.

— "Η μαρκησία κεντούσε, μπροστά στό παράθυρο. Βλέποντας τήν κόρη της, σηκώθηκε και τήν υποδέχθηκε χαρούμενα.

— Μά ή χαρά της έσθυσε άμέσως. Γιάτί, μέ τήν πρώτη ματιά, είχε καντήσει τίς άνησυχίες πού δέν κατάρθωνε νά κρύψη ή "Αντρέ.

— Τήν έδαλε νά καθήση κοντά της και περίμενε τίς έκμυστηρεύσεις της.

— Βγήκε έξω ο πατέρας μου; ρώτησε ξερά ή νέα γυναίκα.

— Ναι. Τόν ήθελες;

— Είχα νά τού ζητήσω κάτι... Μά φοβάμαι πώς θάναι περιττό!

— Γιάτί;

— Πρόκειται γιά λεφτά. Κι' άπ' όσα ξέρω, φαίνεται πώς δέν έχει ούτε κι' αυτός. "Η μαρκησία κούνησε θλιμμένα τή κεφάλι της κι' άπάντησε:

— Δέ μού μιλάει γιά τίς δουλειές του, ούτε γιά τή οικονομία του... Δέ μπορώ άλλωστε νάχω γνώμη πάνω σ' αυτό τή ζήτημα, εφόσον δέν τού έχω προσφέρει τίποτα σχεδόν...

— Ναι, ξέρω ότι ήσαστε πάντα ύποταγμένη στόν άφέντη σας, μητέρα μου... "Ωστόσο, τά πράγματα θά πηγαίνουν πολύ καλλίτερα, άν άκούγε ο πατέρας μου τίς φρόνιμες και λογικές συμβουλές σας...

— Γιά τόν έαυτό σου τά θέλεις, αυτά τά λεφτά; ρώτησε διαταχτικά ή μαρκησία.

— "Οχι γιά μένα...

— Γιά πόσα πρόκειται;

— "Η "Αντρέ σκεπτόθηκε πρώτα τήν χρέος τού άδελφού της στό Σαμουέλ.

— Είκοσι χιλιάδες φράγκα, άπάντησε.

— Τόσα πολλά;

— Ναι.

— Σίγουρα, δέ θά τάχη ο πατέρας σου.

— Είσατε βέβαιη;

— "Από κάτι πού είπτε χτες στόν ύπηρέτη μας, κατάλαβα πώς δέν είχε ούτε χίλια φράγκα, γιά νά πληρώσει κάποιον σες φορές ένω άκούσει τά ίδια πράγματα!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχισε

"Αν ξέρετε νά κρατάτε χαριτωμένα τήν γάμο, τήν κάπνισμα μπορεί ν' αύξησι τή γοητεία σας.

Τό κάπνισμα είνε τέχνη

Τά προβλήματα πού δημιουργεί γιά τήν έμορφιά σας

Γιά προσέξετε αύτή τή γειτονιά σας, πού θέλει νά παραστήσι τήν «κοσμική». "Ενα τσιγάρο κρέμεται άπ' τή γωνία τών χειλιών της. Ζαρώνει τήν πρόσωπό της κι' αλλοιώνει, καθώς προσπαθεί τού κάκου νά μνη πασ ό καπνός στά μάτια της. Μυρίζει τσιγάριλας όλόκληρη, και τά μαλλιά της και τά ρούχα της. Τά δάχτυλά της είναι κιτρινωμένα άπ' τή νικοτίνη. Τό ίδιο και τά δόντια της. "Ακόμα και στό πάνω χείλος της ύπάρχει ένας μόνιμος σκούρος λεκές πάνω στό δέρμα.

Τό σπύτι της είναι γεμάτο άπό στάχτες κι' άποτσιγάρα μέ κοκκινάδια. Τή αντίισθητικό θέαμα!...

Και τώρα κυττάχτε μία ήθοποιό, πού καπνίζει πάνω στη σκηνή τού θεάτρου ή στην οδόν του κινηματογράφου. Βλέπετε πόσο χαριτωμένα κρατάει τήν τσιγάρο της, χρησιμοποιώντας τήν μάστιγα γιά νά τονίσι ακόμα περισσότερο τή γοητεία της. Τό ίδιο όπως ή γιγιά της μεταχειριζότανε τή βεντάλια της...

Τό κάπνισμα έχει τήν τέχνη του. "Από σάς έξαρτάται άν ή συνήθεια σας αύτή θά έγγραφη στό ένεργητικό ή στό παθητικό σας.

"Αν προτιμάτε τήν πρώτη — και δέν ύπάρχει άμφιβολία πώς θά τή προτιμάτε — ύπάρχουν πράγματα, πού πρέπει νά κάνετε, κι' άλλα πού πρέπει νά μνη κάνετε.

Γιά νά μη μαζεύεται ο καπνός στά μαλλιά σας και τούς δίνι τήν άσχημη μυρωδιά του, λούζεσθε τή λιγώτερο μία φορά τή βδομάδα και στά ένδιάμεσα χρησιμοποιήτε μία λουσιόν άρωματική ή τωνατική γιά τά μαλλιά.

Μεταχειρίζεστε πρῶτ ή βράδυ ένα ύγρο γιά τήν έξπλυση τού στόματος, γιά νά διατηρή ή άναπνοή σας τήν εύχάριστη φρεσκάδα της.

"Αερίζετε τά φορέματά σας, κρεμώντας τα σ' ένα ρεύμα, όταν τά βγάξετε. Δυό-τρία σακκουλάκια μέ λεβάντα μέσα στη ντουλάπα σας ή όπου άλλου κρεμάτε τά ρούχα σας, θά συντελέσουν στην έξουδετέρωσι της μυρωδιάς τού καπνού.

Διατηρήτε τά δόντια σας καθαρά και δίχως κίτρινες λεκές, χρησιμοποιώντας ταχτικά μία καλή οδοντόβουρτσά. Κάθε τόσο, αντικαθιστάτε τήν οδοντόκρεμα σας μέ λίγο δυνατό δελνέ. "Η, μία φορά τή βδομάδα, μεταχειρίζεστε ένα μίγμα άπό σόδα και χυμό λεμονίου, πού δέν κάνει κακό (όταν γίνεται κατάχρησι τού) και πού διατηρεί άσπρα τά δόντια σας.

Και τώρα, άς δούμε όσα δέν πρέπει νά κάνετε. Είναι κι' αυτά έξ' ίσου σπουδαία.

Μνη αφήνετε τά δάχτυλά σας νά λεκιάζουν άπό τή νικοτίνη. Χρησιμοποιήτε πίπα γιά τήν κάπνισμα. "Αν ύπάρχουν ήδη κίτρινοι λεκές, τούς άφαιρείτε μ' ένα ειδικό ύγρο, μέ δελνέ, μέ χυμό λεμονίου ή μέ τήν προιον έκείνου πού χρησιμοποιείται γιά ν' άφαιρή τά πετσάκια τών νυχιών.

Μνη ξεχνάτε πόσο άσχημα φαίνονται, μέσα στό τασάκι, τά άποτσιγάρα μέ τά σημάδια τού ρού' τών χειλιών. "Αν δέ σάς ά-

ρέση νά μεταχειρίζεσθε πίπα, χρησιμοποιήτε ένα άνεξίτηλο κραγιόνι. "Υπάρχουν άρκετά τέτοια στά καταστήματα.

"Αν καπνίζετε συστηματικά, είναι πιθανότατο πώς ή κάμαρά σας θά έχη μία άσχημη και βαρεία μυρωδιά τσιγαρίλας. Γιά νά περιορίσετε, λοιπόν, τήν κακή, μνη αφήνετε τά τασάκια γεμάτα μέ άποτσιγάρα και μνη παραλείπετε ν' αερίζετε ταχτικά τήν κάμαρά σας.

Μνη αφήνετε τόν καπνό νά μπαίνει στό μάτια σας και νά τά κάνι νά κοκκινίζουν και νά δακρύζουν. Καταλαβαίνετε πολύ καλά πόσο αντίισθητικό θέαμα παρουσιάζουν. Και έπιπλέον, μέ τούς μορφασμούς πού κάνετε, σχηματίζονται σιγά-σιγά πρόωρες ρυτίδες στό πρόσωπό σας και γύρω άπ' τά μάτια σας.

"Αν, λοιπόν, συνήθισετε νά καπνίζετε ενώ ράβετε ή ενώ γράφετε στη μηχανή, χρησιμοποιήτε μία πίπα άρκετά μακριά, ώστε νά βρίσκειται τήν τσιγάρο σ' άπόστασι άπ' τά μάτια σας.

Και κάτι σπουδαιότατο: Ποτέ μνη καπνίζετε στό δρόμο. "Ισως σάς φανή «όπισθοδρομική» αύτή ή συμβουλή. Είναι όμως γεγονός πώς μία γυναίκα πού καπνίζει ένα περπατάει στό δρόμο, χάνει τήν τελείως τή θηλυκότητά της και παρουσιάζει ένα θέαμα κάθε άλλο πασα έλκυστικό...

Φυσικά ή απλούστερη λύσι γιά ό' αύτά τά προβλήματα, πού δημιουργεί τήν κάπνισμα, είναι... νά μνη καπνίζετε! "Ετσι, θαχετε κι' ένα άλλο κέρδος: Τά παιδιά σας δέ θά νοιώσουν τόν πειρασμό νά άκολουθήσουν τή παράδειγμά σας και ν' άρχίσουν άπό νωρίς τήν κάπνισμα.

Κι' άν καπνίζετε ήδη; Μπορείτε τότε νά κόψετε τήν κάπνισμα, κερδίζοντας έτσι άπό αισθητική, υγιεινή και οικονομική άποψι.

Πώς όμως θά τή κατορθώσετε; Δέν έχετε ποσά νά διαλέξετε μία άπό τίς πολλές μεθόδους, πού ύπάρχουν γι' αύτό τή σκοπό.

Οι πιο πολλές άπ' αύτές είναι ψυχολογικές και βασίζονται στην τόνωσι της θελήσεως. Μπορείτε π. χ. νά βάλετε κανόνα, ότι δέ θά καπνίζετε όταν κάνετε κάτι ώρισμένο — π. χ. όταν στέκεσθε όρθια ή όταν κάθεσθε (άναλόγως τού άν κάνετε τίς περισσότερες δουλειές σας όρθια ή καθιστή). Στην αρχή ύπόσχεσθε στον έαυτό σας, ότι δέ θά καπνίζετε τίς ώρες πού στέκεσθε όρθια άπ' τήν πρώτη άπό τή μεσημέρι. Συνεχίζετε έτσι επί μία βδομάδα. "Επειτα, όταν αισθανήτε άσχετά δυνατό τόν έαυτό σας, παρατείνετε τήν προθεσμία άλλη μία ώρα. "Ετσι τώρα δέ θά καπνίζετε όταν στέκεσθε όρθια (ή όταν κάθεσθε) άπ' τή πρώτη άπό τή 1. Σιγά-σιγά δέ, κάθε βδομάδα, μεταθέτετε κατά μία ώρα τή χρονική όριο, ώπου νά καταλήξετε νά καπνίζετε μόνονά ένα-δυό τσιγάρα τή βράδυ άπ' τήν ώρα τού φαγητού, ώπου νά πλავιάσετε.

"Αλλες μέθοδοι στηρίζονται στη χρησιμοποίηση ώρισμένων ούσιων πού κάνουν δυσάρεστη τή μυρωδιά τού καπνού. "Αν π. χ. μασάτε κάπου-κάπου ένα κομμάτι «πιπερόριζα», δέ θαχετε πιά διάθεσι γιά κάπνισμα. "Ακόμα άποτελεσματικότερες φαίνονται πώς είναι οι γαργάρες μέ άραιωτάτη διάλυσι νιτρικού άργύρου, άρωματισμένη μέ «άνετολ». "Όλη τήν υπόλοιπη ήμέρα, ή γεύσι τού τσιγάρου θά σάς φαίνεται άηάιστική. (Προσέξετε μόνο μνη καταπιήτε τήν ύγρο αύτό).

"Αλλ' άν έχετε άρκετή δύναμι θελήσεως, ώστε νά συνεχίσετε αύτές τίς όχι τόσο εύχάριστες καθημερινές γαργάρες, ύπορείτε, κατά πάσαν πιθανότητα, νά κόψετε τήν κάπνισμα και νωρίς καμιά βοήθεια! Τό ίδιο ισχύει γιά όλες τίς «μεθόδους». "Η έπιθυμία νά μεταχειρισθιτε μία άπ' αύτές, δείχνει πώς δέν έχετε τή δύναμι νά κόψετε τήν κάπνισμα και πώς θέλετε νά φορτώσετε τήν εύθύνη τής άποτυχίας σας στην μέθοδο πού χρησιμοποιήσατε. Ενώ πραγματικά φταίει ή αδύνατη θελήσι σας. "Αναζητάτε δηλαδή ύποσυνείδητα και προκαταβολικά ένα άλλοθι.

"Αν, λοιπόν, δέν κατορθώσετε νά κόψετε τήν κάπνισμα, χρησιμοποιήτε τούλάχιστον μία μακριά και κομψή πίπα και προσπαθήστε νά περιορίσθε σε πέντε τσιγάρα τήν ήμέρα. "Ετσι, νεται μικρότερο τή κακή.

Πρωτότυπη νενομαχία

Στήν Ιταλική πόλι Μπόργκο Σάν Μαρτίνο, δύο έμποροι πού έπαίζαν υπιλλιάρδο, φιλονείκησαν γιά κάποια άσήμαντη άφορμή και, χωρίς νά χάνουν καιρό, σήκωσαν τίς στέκες και άρχισαν νά... ξιφομαχούν. "Αποτέλεσμα: τραυματίστηκαν κι' οι δύο σοβαρά στό κεφάλι και τούς μετέφεραν αίμόφυρτους στό νοσοκομείο.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ
Εμπειρία
● Μεταξωτά
● Κοτονάντ
● Νάυλον
ΣΧΕΔΙΑ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ
ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Εγχερέα